MAYK HAMMER

HASAL

1'inci KİTAP

Merdivenden Kan Akıyor

Mickey Spillane'in

YARATTIĞI DÜNYANIN EN BÜYÜK DEDEKTİFİ MAYK HAMMER'İN YENİ BİR MACERASI

MERDİVENDEN KAN AKIYOR (1)

Ç E V İ R E N :
F. M. İKİNCİ

1981 YILINDA GÖZLEM MATBAACILIK KOLL. Şii'nde
BASILMIŞTIR.

BİRBİRİ ARDINA YAYINLANIR MACERA DİZİSİ

Merdivenden Kan Akıyor

HASAL YAYINLARI NEŞRİYATI

I

Bizim ahbap yüzü koyun yerde yatıyordu. Sırtında pijaması, sağ elinde benim emektar 45 lik tabancam vardı. Kafatası bir kurşunla patlamış, beyni karyolanın önündeki halının üzerine akmıştı.

Gözlerimi açar açmaz işte bu manzarayı gördüm. Birisi suratımı ıslak bir bezle hoyrat hoyrat oğuşturuyor, aklımı başıma getirmek için yaptığı bu hareket kendimi toplamama büsbütün mani oluyordu.

— Dur be herif! Bırak! diye bağırdım.

Bu şartlar İçinde olup bitenleri hatırlamak kabri değildi. Gözlerimi her aralayışta kocaman 45'liğimden başka bir şey göremez olmuştum. Yüzümde dolaşan ıslaklık beni neredeyse boğacak, zonklayan beynim, neredeyse, yerde yatan herifin beyni gibi kafatasından dışarıya uğrayacaktı.

Nihayet can havliyle kendimi kurtarmak istedim, suratımı oğuşturan eli hızla ittim. El derekap boğazıma sarıldı. Sağ yumruğumu var kuvvetimle savurdum. Hafif bir inilti duyuldu. Beni ayıltmağa çalışan dev gibi polis iki kat olmaya başladı.

Bir başkası:

— Vay haydut vay! Alacağın olsun! diye

üstüme yürüdüğü zaman koridorda ayak sesleri işiterek durdu.

İçeriye Nevyork polisinin Cinayet Kısmı Şefi Pat Çambers'in girdiğini görünce:

— Hay çok yaşa Pat, diye sevindim, her zaman hızır gibi imdadıma yetişirsin.

Pat, böyle iltifatlarla kibirlenip sırıtacak halde olmamalı ki:

— Fitil gibi ziftlenecek sırayı da nasıl bilirsin! diye çıkıştı. -Sonra polislere döndü:- Hiçbir şeye dokunmadınız ya?

Cevap veren olmadı. Yumruğumu midesine yiyen herifi bir iskemleye oturtmuşlardı. Oturduğu yerden:

— Karnıma vurdu, diye şikâyet etti, karnıma değil, kasıklarıma doğru.

ikinci polis tasdik etti:

— Evet, sorguya çekiyorduk. Marşal'ı apansız yumrukladı.

Pat yanıma yaklaştı:

— Nasılsın Mayk? Aklın başına geldi mi?

Islak havluyu aldım. Yüzümü bir müddet masajladım. Ellerimin titremesi geçince Pat banyoya gitmeme yardım etti, başımı musluğun altına soktu. Sonra pijamamı yırtar gibi çıkardı. Duşu açtı. Vücuduma değen soğuk su ile biraz kendimi topladım.

Ben bu işi bitirirken Pat da ömrümde içmediğim kadar sert bir kahve hazırlamıştı.

Fincanı alırken gülümsedim. Somurtarak başını çevirdi. Şu anda benimle aynı dünyada yaşadığından eza duyduğu belliydi.

— Maskaralık istemez Mayk, diye homurdandı, bu sefer belânın dibinde yüzüyorsun. Aklını başına devşirmedin mi mahvolduğun gündür.

— Beni korkutmaya çalışma! Biz böyle işleri çok gördük aslanım!

— Bir de sıkılmadan efeleniyor! Şu kapının ötesinde ne var bakalım?

— Henüz bunamadım. Kafası patlamış bir ceset.

— Evet! Kafası patlamış bir adam. Dün gece buraya beraber geldiğimiz zaman kafası böyle patlak değildi sanırım. Elinde senin 45'liğin... Fazladan leş gibi sarhoşsun. Bütün bunlar ne manaya gelir?

— Gayet basit: ben hastalanmışım. Uykuda gezmek hastalığına tutulmuşum da herifi uyku sersemi temizlemişim. En hoş tarafı da : hiçbir şey hatırlamıyorum.

— Hatırlamaya mecbursun. İster istemez hatırlayacaksın. Olup bitenleri öğrenmemiz lâzım.

— İçerdekiler hepsi polis mi?

-— Hiç şüphen olmasın, hepsi polis, hepsi de işin içyüzünü öğrenmeye uğraşıyor. Mesele şu: saat üçe doğru bitişik odada yatan karı ko-

ca bir gürültü duyuyorlar, gürültüyü silah sesine benzetiyorlar ama, buna ihtimal vermediklerinden «Bir otomobil eksozu patlamıştır» diyorlar. Sabahleyin otelin bu katına bakan hizmetçi kadın kapınızı açıp manzarayı görünce bir feryat koparıp bayılıyor. Bize telefon ettiler. Gelip yetiştik. Şimdi söyle bakalım neler oldu?

— Canım çıksın ki hiçbir şey hatırlamıyorum.

— Hatırlayamamakta devam edersen canının çıkacağından hiç şüphen olmasın, hem de halisinden bir elektrikli sandalyeye oturtularak.

Nevyork polisinin en iyi yürekli, en kabiliyetli elemanına dikkatle baktım. Pat şaka etmiyordu. Yüzü keder içindeydi. Beni ne kadar çok sevdiği somurtkan çocuk duruşundan anlaşılıyordu. İçimden eski dostum Pat Cambers'i sımsıkı kucaklamak arzusu geldi. Her şey aleyhimde olduğu halde sevgili Pat benden yana idi. Öfkesine ve resmî durumuna rağmen bunu sağlamaya bile lüzum görmüyordu.

Midem kabardı. Musluğu tutarak küvetin içine uzun uzun öğürdüm. Pat dışarı çıkıp elbiselerimi getirdi. Ellerim yeniden titremeye başladığından zorla giyindim, kravatımı müşkülâtla düğümledim.

Yatak odasına döndüğümüz zaman yumrukladığım polis inlemeyi kesmişti. Suratına baktım. Öyle pis bir manzarası vardı ki insan

böyle bir suratı ölünceye kadar taşımaya katlandığı için bu herifi her adım başında keyifle dövebilirdi. Gözleri kinle dolmuştu. Pat olmasa işimi bitiriverecekti.

Üniformalı polislerle iki sivil de aynı şeyi düşünüyorlar, «Biraz müsaade edin de şunun aklını başına getirelim» mânasında yumruklarını sıkıyorlardı.

Pat bana bir iskemle gösterdi:

— Şuraya otur Mayk, dedi, otur da başından başla! Hiçbir şey unutmamaya çalış.

Gözlerimi cesede çevirdim. Kafasına bir büyük havlu atmışlardı.

— Adı Çester Viler, diye anlatmaya giriştim, Ohio'da babasından kalma büyük bir mağaza işletiyor. Bir karısı, iki çocuğu var. Newyork'a iş için gelmiş.

— Ne zaman, nerede tanıştınız?

— 1945'de, Sonsi'de, askerden terhis edildiğim zaman tanıştık. O sıralarda oralarda yatacak yer bulmak meseleydi. Ben bir otelde iki yataklı bir oda ele geçirmiştim. Bu da koridorda uyuyordu. Boş yatağı kendisine verdim. Çok sevindi. İyi oğlandı. Hava yüzbaşısıydı. Ama uçan cinsinden değil, iaşede filan galiba! Bir iki gün arkadaşlık ettik. Ondan sonra bir daha görüşmek nasip olmamıştı. Dün gece rastladım. Barlardan birisinde tek başına içiyordu. Çok kederli bir hali vardı. İnsanların sarhoşluk-

la birbirlerine nasıl kaynaştıklarını bilirsin. Kırk yıllık dost imişiz gibi kucaklaştık, öpüştük. Sonra galiba yedi sekiz meyhane daha dolaştık. Burnumuzun ucunu göremez hale gelince, buraya nasılsa kapağı atmışız. Fazladan bir şişe alıp beraber getirdiğimizi, onu da burada içip tükettiğimizi hatırlıyorum. Sonra sızmışım. Demin, suratımı ıslak havlu ile silerken ayıldım.

— Hepsi bu kadar mı?..

— Bu kadar Pat.

Nevvyork polisinin Cinayet Kısmı Şefi Pat Çambers odada gidip gelmeye başladı.

Polislerden biri, deminki suale şimdi cevap vermeyi akıl etmiş olmalı ki:

— Hiçbir şeye dokunmadık şef, dedi, her şey yerli yerinde.

Pat başını salladı. Nihayet gelip cesedin önüne çömeldi. Ben de aynı hareketi yapmak istiyordum ama, midemin buna tahammül edemiyeceğini anladığımdan yerimden kalkmıyordum. Pat neden sonra:

— İntihar olduğu meydanda! dedi. -Bana döndü- İntihar da olsa bu sefer hususi polis hafiyeliği ruhsatnameni elinden alırlar Mayk.

— Ne hakları var? Madem ki intihar diyorsun. Bunu ben öldürmediğime göre...

Karnına yumruk attığım polis:

— Ne malûm? diye söze karıştı.

— Ne malûm mu? Çünkü ben insanları

www.cizgiliforum.com

hiçbir zaman sarhoş olduğum sıralarda öldürmem, diye kendimi müdafaaya kalkıştım. Yahut ki öldürdüğüm herif namlı bir gangster olur. Edebini de bilmezse...

— Bu hava başka hava!

—- Hava bana vız gelir, ben senin gibi saksofoncu değilim.

Pat homurdanarak ikimizi de susturdu.

İşi olmayanları dışarı çıkardı.

Biraz sonra adlî tıp mütehassısları, doktor ve savcı geldiler.

Malûm tetkikat hemen yapıldı. Fotoğraflarla cesedin ve eşyanın vaziyeti tespit olundu. Neticede, ölüme sebebiyet veren silahın benim 45'liğim olduğu, üzerinde bana ve ölüye ait parmak izlerinin bulunduğu anlaşıldı. Bir aralık Pat telefon etmek için arkasını döner dönmez, karnına yumruk yiyen polis doktora yaklaştı:

— Herşey intihar gibi görünüyorsa da, dedi, cinayet olmak ihtimali de kuvvetli. Çünkü bunlar fitil gibi sarhoşmuşlar. Sarhoşlukla dolaşmışlardır. Herif arkadaşını temizlemiş, sonra silahı eline sıkıştırmış olabilir. Biz böylelerini çok gördük. Böyleleri arkadan bir şişe viskiyi dikerler, sarhoş numarasına geçerler.

Doktor:

— Bu da mümkün! diye başını salladı.

Ben:

— Pis dangalak! diye bağırarak polisin yakasına yapıştım.

Az kalsın suratını dağıtıyordum ki Pat aramıza girdi.

Cesedi alıp götürdüler. Herkes çıktı. Odada Pat'la yalnız kaldık. Bana koltuğu gösterdi. Kendisi elleri cebinde gidip gelirken:

— Ergeç böyle bir belaya saplanacaktın Mayk, dedi, silahla bu *kadar fazla oynamak* iyi değildi.

— Ne demek? Benim öldürmediğimi pekâlâ biliyorsun.

— Beni bırak! Sen kendinden yüzde yüz emin misin?

— Elbette eminim. Bir kere ölü gibi sızmış olmasam kurşun sesi duymaz mıydım? Mütehassıslar her tarafı inceden inceye tetkik ettiler. Barut izi bulamadılar. Sonra ben bu herifi durup dururken neden öldürecekmişim bakalım? Boş laflarla vakit kaybettiğinin farkında mısın?

— Boş laflarla mı? Aşkolsun! Hâlâ anlamadın mı? Herif kendini öldürmüş de olsa senin ruhsatname gitti gider. Açlıktan geberirsin. Mahkeme reisleri cebinde silah taşıyanların olup bitenlerin farkında olmayacak kadar içmelerini hoş karşılamıyorlar.

Hakkı vardı. Hususi polis hafiyeliği ruhsat-

namemin elimden alınması berbat bir şey olacaktı.

Pat etrafa ümitsiz ümitsiz baktı. Yerde boş viski şişesi, bulaşık bardaklar, sigara izmaritleri... Masada kabzasına parmak izi aramak için beyaz toz sürülmüş tabancam, boş kovan.

— Haydi gidelim! dedi.

Beraber Polis Müdüriyetine gittik. Pat'ın odasında oturup mütehassısların vereceği kati raporu bekledik.

Kocaman bir kül tablasını sigara artıklarıyla tıka basa doldurduğumuz zaman telefon çaldı. Pat birkaç dakika dinledi. Bitirince:

— Ne var? diye sordum.

—i Temize çıktın. Silahın vaziyetinden intihar olduğuna şüphe kalmamış.

— Hay Allah razı olsun.

— Hemen sevinme. Başsavcı seninle görüşmek istiyormuş. Kendisini öldüren Çester Viler'in kaldığı otelin sahibi bazı çapraşık ifadeler vermiş. Gel bakalım!

Yürürken sabahtanberi ilk defa olup bitenleri hizaya getirdiğimi farkettim. Bu cenabet herif kendisini mutlaka öldürecekse benimle beraber sarhoş olacağı zamanı neden seçmişti? Sonra bir insanın intihar etmesi için mutlaka arkadaşının silahını kullanması şart mı? «Kendini kaldır pencereden sokağa atsana be musibet!» Acaba tabancam gözüne ilişince sar-

hoşlukla birdenbire mi karar verdi? İyi ama «Bundan dolayı bizim ahpaba sıkıntı vermemiz ayıp olur» demek yok mudur?

Asansör durdu.

Başsavcının makamına girdik. Çoktanberi ayağımın kaymasını bekleyen bu zat, şimdi gözlediği fırsatı ele geçirdiğine memnun, kibirli bir pozla masasının kenarına ilişmişti. Pat vakayı hülâsa ederken gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

Pat sözlerini bitirdikten sonra Başsavcı biraz daha düşündü, bana:

— Büsbütün aptal bir adam değilsiniz Mister Mayk Hammer, dedi, bu şehirde artık yapacak bir işiniz kalmadığını elbet anladınız.

Cevap veremiyeceğimi bildiği halde gaddar bir zevkle karışık bekledi. Sükûtu kâfi derecede uzattı:

— Geçmişte bize bazı kıymetli yardımlarda bulunduğunuz inkâr edecek değilim, diye devam etti, fakat bu sefer hakikaten talihsizliğe uğradınız. Başınıza gelen bu işten dolayı müteessirim. Lâkin düzeltmek benim de iktidarımın dışında... Nevyork şehri sizin şahsınızda parlak bir kanun ve hak koruyucusu kaybediyor. Parlak bir hak ve kanun koruyucusu ve gayet eğlenceli bir vatandaş.

— Yani, hususi polis hafiyeliği ruhsatnamemi bu andan itibaren kaybettiğimi söylemek

istiyorsunuz?

— Evet, müsaadenizle bunu arzetmek istiyorum. Artık ne ruhsatname kalıyor, ne de silah taşımak müsaadesi... Bunlar artık maziye karıştı Mister Mayk Hammer.

— Ayrıca mahpusluk filân?

— Şimdilik maalesef böyle bir şey yok. Buna da ayrıca ne kadar üzüldüğümü tasavvur edemezsiniz.

— Bilmez miyim? Başsavcı olarak Newyork şehri emsalinizi hiç görmemişti. Eğer gazetecilere bazı heyecanlı mevzular verip kalemlerini başka sahalarda çalıştırmalarını temin etmeseydim, şimdiye kadar olduğunuzdan yüz misli daha fazla maskara olurdunuz.

— Kâfi Mister Hammer.

— En iyisi bir çaresini bulup beni hapse tıkmaktı. Yoksa elimden yakanızı kurtaramazsınız. Ruhsatnamem de olmasa, silah da taşıyamasam herhangi bir vatandaş olarak Başsavcılığın nasıl bir zata kaldığını önüme gelene anlatacağım. Başındanberi benden hoşlanmadınız. Herzaman sinirinize dokundum. Sebep: çünkü bu şehri kırıp geçiren haydutları, sizin cinayetlerini kolayca icra etmeleri için köşelerinde rahat bıraktığınız namussuz serserileri deliklerinden birer birer çıkarıp tepeledim. Bu işin size düştüğünü, fakat beceremediğinizi biliyorsunuz. Gazetelerin bana tahsis ettikleri sütunlar esasında sizin adınız ve resimlerinizle

dolu çıkmalıydı. Siz zavallı bir adamsınız. Bereket versin haydutlarla boğuşan polislerin hepsi size benzemiyorlar. İçlerinde vazifelerinin ehli, kabiliyetli insanlar var da, şehirde kan gövdeyi götürmüyor. Siz de bizzat cebinizdeki saate malik olabiliyorsunuz. Belki de iyi bir avukatsınız. Zanaatınızda hakikaten ustasınız. Buna da katiyen emin değilim ama henüz tetkik etmek fırsatı bulamadım. Yazıhanenizde kalıp boşanma davaları takip etseydiniz, kendinizden çok kabiliyetli insanlara kumanda etmek sevdasına kapılmasaydınız daha iyi olurdu. Hem sizin için, hem de Nevyork şehri için.

— Çıkın!

Şapkamı kafama geçirdim. Suratına güldüm. Pat'ın açtığı kapıdan azametle çıktım.

Başsavcıdan duyduğum son kelimeler şunlar oldu:

— Nizami sürati aşarak otomobil sürmek suçundan bile olsa elime düşmelisin ki... Elime her ne suretle olursa olsun bir düşmelisin ki... Sana nasıl adam olduğumu... Gazetelermiş...

Pat öfkesini merdiven başına kadar zaptedebildi. Orada birden patladı:

— Sen çeneni hiç tutamaz mısın mendebur? Sen çeneni...

— Hayır, tutamam! Kaç zamandır bu sırayı bekliyordu. Bunu da saklamaya lüzum görmedi. Beni ezmenin keyfini çıkarmasına elbette müsaade edemezdim.

— İyi mi oldu sanki... Ekmek paranı kaybettin.

— Meraklanma .hafiye bürosunu kapatır, bakkal dükkânı açarım.

— İşin maskaralığa tahammülü kalmadı Mayk, odama gel. Birer kadeh içelim de vaziyeti biraz etraflı konuşalım.

Beni rahat koltuklardan birisine oturttu. Çekmeden yarım kiloluk bir viski şişesi çıkardı. Bardaklara içki koydu.

— Canım sıkılıyor, dedi, ne zaman beraber çalıştıksa iyi neticeler aldık.

— Sahi! diye güldüm.

— Bir müddet ruhsatnamesiz çalış diyeceğim, derhal farkına varırlar. Başsavcı etmediğini bırakmaz. Okadar meşhur oldun ki gizlilik artık senin için mevzubahis değil.

— Doğru!

— Şu andan itibaren hususi polis hafiyelerine mahsus kara listeye geçtin. Kendini temize çıkaracak büyük bir tesadüf vuku bulmadıkça bu hal sürüp gider.

cebimden çıkarıp masanın üstüne attım.

— Şunu çerçeveletelim de doğum yıldönümünde kendisine hediye edelim.

Pat bu şakaya gülmedi. Cüzdanı alıp gözden geçirdi. Sonra masasında duran büyük sarı zarfı açtı. Emektar 45'liğimi arasına koydu.

— İstersen şunu bir kere öp Mayk, dedi, ayrılırken âdettir.

Bunu söylerken bir taraftan silahı boşaltı-

yor. kurşunları birer birer masaya düşürüyordu. Üstüme bir dalgınlık gelmişti. Bu dalgınlık içinde mermilerin masaya her temasında çıkan sesleri saymışım. Birdenbire davrandım. Sonra tekrar dalgınlık başladı.

Pat neden sonra işin farkına vardı:

— Ne düşünüyorsun? diye şüpheyle sordu.

— Ben mi? Hiç...

— Hayır. Bir şey düşünüyorsun. Bir şeye daldın. Ben seni bilmez miyim? Suratın böyle maymun suratına dönerse bir halt karıştırmaya hazırlanıyorsun demektir. Söyle bakayım!

— Hiç dedim ya Pat, başıma gelenleri düşündüm. Bu da hakkım değil mi? Rica ederim, felâkete uğramış bir arkadaşına en kederli zamanında çıkışma!

— Bunları da nereden uyduruyorsun? Sana birdenbire ne oldu?

— Düşündüm ki... Yani şu namussuz vesikaları, şu köpoğlusu tabancayı tekrar almanın çaresi.

— E!

— Çaresini bulmalı.

— Bunun çaresini bulursan ustamsın diyerek elini öperim.

— Pek zor değil gibime geliyor.

— Sakın kaybettiklerini zorla geri almayı tasarlama! İnsana deli derler.

- — Zor değil. Göreceksin.

— Şu halde bizim Başsavcı seni çağıracak hafiye ruhsatı ile tabancanı uzatıp bir de özür

mü dileyecek?

— Zannederim. Bunun da usulü böyledir.

— Neden usulü böyle oluyormuş?

— Çünkü başka çaresi kalmaz. Ya hakkımı verir, ya da kendisini resmen rezil ederim.

— Dur hele Mayk! Sen benden gene bir şeyler saklıyorsun.

— Neyi saklayabilirim? Mütehassıslar tetkikat yaptılar. Vakanın intihar olduğundan kimsenin şüphesi kalmadı. Herif bir kurşunla kafasını patlatmış. Hangi saatte? Meçhul! Niçin? Meçhul! Bildiğimiz cihet bu işi nerede yaptığı. Öyle değil mi?

— Evet!

— Öyleyse bana müsaade yavrum, hele bir dolaşayım da hava alayım!

Şapkamı alıp çıktım. Pat arkamdan masasını yumruklayarak bir eski zaman arabacısı ve bir yeni zaman şoförü gibi küfür etmeye başladı.

*

Bir taksiye atladım, büroya gittim. Büro da artık söz gelişi bir laf! Ruhsatnamesi alınmış, tabanca taşımak hakkını kaybetmiş bir sabık hususi polis hafiyesinin bürosu mu olurmuş? Artık biz neyiz? Herhangi bir vatandaş! Herhangi bir Mister Mayk Hammer... Başına bir iş gelse paçasını kurtarmak için bir hususi polis hafiyesine müracaat etmekten başka çaresi kalmamış bir zavallı...

Kâtibem Velda'yı yazıhaneme oturmuş gazeteleri okur buldum. Ben içeri girince başını kaldırdı. Yüzü karmakarışık. Gözleri ağlamaktan kızarmış. Bir şey söylemek istedi. Sonra vazgeçerek yeniden ağlamaya başladı.

— Bu da neyin nesi? diye çıkıştım.

Ceketimi çıkardım, bir tarafa attım. Kızı omuzlarından tutup kaldırdım. Velda'yı tanıdım tanıyalı bu kadar hafif, bu kadar ümitsiz ve bu kadar kederli görmemiştim. Kısacası bu kadar kadın.

Kızı sımsıkı kucakladım. Başını yanağıma dayadı:

— Nedir bu olup bitenler Mayk? diye göğsüme sokuldu.

— Aldırma, dedim, mühim sayılmaz. Ruhsatnamemizle silahımızı kaptırdık. Başsavcı çoktanberi böyle bir fırsat gözlüyordu.

Birden hırçınlaştı. Gözleri kin dolu, yüzüme baktı:

— Bu aptal herife iki lâf söyleseydin bari dedi, hayvanın biri olduğunu güzelce anlatsaydın.

— Hiç merak etme! Ağzıma geleni söyledim.

— Söyledin mi? Çok yaşa! Ben de durmuş çocuk gibi… Kusura bakmıyorsun değil mi Mayk, budala gibi bir ağlama tutturmuşum. Bunu unutacaksın değil mi?

— Şuradan içecek bir şeyler getir! Pat'la karşılıklı «Mayk Hammer Özel Polis Hafiye-

si Bürosu»nun kapanması şerefine içtik. Şimdi de seninle yeni kuracağım «İşsiz Kalan Özel Polis Hafiyelerine Yardım Cemiyeti»nin açılması şerefine içelim.

Yazıhanenin koltuğuna kuruldum. Kız bardakları getirip ikişer parmak viski koydu.

— Budalalık bunlar vallahi»! dedi, sana da öyle gelmiyor mu Mayk?

— Evet, tastamam budalalık... Hem de gayet garip.

— Hele anlat, bir türlü akıl erdiremedim.

Velda'nın gözlerinde artık keder yoktu. Bunun yerini biraz merak, biraz da öfke almıştı. Hikâyeyi bitirince buraya yazılması icabetmeyen ve kendisi kadar güzel bir kadının ağzına yaraşmaması lazımgelen bir iki okkalı kelime savurdu. Yaktığı sigarayı bana uzattı:

— Aldırma sevgilim, dedi, bu bizim Başsavcı gibi herifler gazetelere iki kere adları yazılsın diye bir sürü insanı mahvetmekten zerre kadar çekinmezler. Ama alacağı olsun, elbet bir gün musibeti bir tenhada kıstırır, öcümüzü alırım. Ona öyle bir oyun oynayacağım ki...

Öfke başına sıçramıştı. Bacaklarını toplayıp koltuğa iyice yerleşti. Elimi uzatarak eteğini biraz aşağıya çektim. Bacaklar birçok kadınlarda birer yürüme vasıtasıdır. Halbuki bizim Velda'da bunlar birer başbelâsı, birer akıl dağıtan felâket halindedirler. Bir kere bu güzelliklere gözü kaydı mı insan hiçbir ciddi şey düşünemez olur.

— Başsavcıdan öc almayı sonraya bırakalım da yeni işinden bahsedelim, dedim.

— Yeni işimden mi? Aldırma canım. Ben nasıl olsa başımı sokacak bir yer bulurum. Asıl sen ne halt edeceksin?

— İşte asıl şimdi saçmaladın. Eskiden adeta akıllı bir kıza befizerdin maskara!

— Ne demek?

— Çantanda bir küçük tabanca ile bir silah taşıma ruhsatnamesi bulunduğunu zannediyorum. Bunlar hâlâ duruyorlar mı?

— Tabii.

— Hatta senin bir de hususi polis hafiyelik kartın olacak.

— Var.

— Bu andan itibaren bu idarehane sana ait şekerim. Bundan böyle büronun sahibi sensin;

—Ya sen?

— Ben de senin muavinin... Kâtibin... Ne bileyim, yardımcın...

Kız işi anlayarak pek sevindi. Bu sevinçle öyle bir hareket yaptı ki bacakları çoraplarının bittiği yere kadar açıldı. Ben bu harikulade manzara karşısında az kalsın tıkanıyordum. Neden sonra:

— Hem patronluk sana daha çok yaraşır, dedim, şu bacaklara baksana bir...

— Bacaklarımı rahat bırak, diye çıkıştı, olur mu?

— Ayıp! Bir patron maiyetindeki basit bir

memura böyle sualler sormamalı.

— Öyleyse herşeyi yüzüstü bırakarak senin ruhsatnamenle silahını geri almaya çalışacağız.

— Bunun için de...

— Gayet basit: otel odasında bir adamın durup dururken neden kendisini öldürdüğünü öğrenmeye çalışacağız. «İyi bir aile babası, iyi bir işadamı, aklı başında bir insan» diyorsun. Böyleleri canlarına kolay kolay kıymazlar.

— Aferin patron! Şu ciheti de ilave etmeme müsaade buyurun efendim: bizim ahpabımız Mister Çester Viler kafasına bir tek kurşun sıkarak kendisini öldürdü, değil mi?

— Öyle diyorsun.

— İyi ama benim silahımda tam 6 tane kurşun vardı.

— Peki?

— Biraz evvel Pat tabancayı boşaltırken içinden kaç mermi çıksa iyi?

— Kaç çıktı?

— Tam dört tane. Ne fazla, ne eksik.

— Ne diyorsun Mayk! Altıncı kurşun nereye gitmiş?

— İşte bunu bulacağız şekerim! Sana bir sualim var. İyi düşün de cevap ver: silahı bir herifin karnına dayayıp ateş ettikten sonra keyfin için ikinci kurşunu da sıkabilir misin?

Gözlerimin ta içine baktı. Ayağa kalktım. Velda hiç istifini bozmadan:

— Vızır vızır! dedi.

Bacakları hep öyle meydandaydı. Hatta bakışlarında aynı zamanda hem erkeği davete, hem de reddetmeye hazır garip mânaları vardı.

En istekli sıralarında bile ne kadar imansız olduğunu birkaç kere denediğim için bu anda talihimi tekrar denemek istemedim.

Ceketimi alıp kapıdan çıktım.

Günün birinde kendisi razı olacaktı. Buna emindim.

II

Gazeteler başıma gelenleri halka birinci sahifelerinde haber vermişlerdi. Sütun sütun yazılarda akıl almaz maskaralık doluydu. İçlerinden yalnız biri ikisi evvelce yaptığım hizmetleri hatırlamak nezaketini göstermişti. Bunları okurken Başsavcmm ne kadar keyifleneceğinf düşünerek öfkeden deliye dönüyordum. Herif şimdi kimbilir nasıl gülüyordu. Şimdi gülüyordu ama. iki saat sonra belki de gülme sırası bana geçecekti. O zaman ben ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstermez miyim? Anasından emdiği sütleri burnundan fitil fitil getirmez miyim?

Karnımı doyurdum. Yıkandım, traş oldum. Yeni ütülenmiş bir elbise giydim. Çekmecedeki paraları cüzdanıma aldım. Eğer canımın sıkıntısı suratıma vurmamış olsaydı ve eğer ceketimin sol koltuğundaki tabanca yeri şıklığı biraz bozmasaydı kılığıma kıyafetime diyecek yoktu.

Saat yediye doğru, arkadaşın kendisini öldürdüğü otelin önünde otomobilimi durdurdum. Kol saatimin kurma yerini çıkarıp gömleğimin göğüs cebine attım.

Otelin müşterileri karşılamaya memur adamı beni gördüğünde hiç memnun olmadığını saklamadı. Suratını ekşitti. Evvela telefona sarılacak gibi yaptı. Sonra önündeki zile üç kere bastı.

Asansörün yanından bir herif koştu. Boğa boyunlu, İstakoz suratlı bir herif.

— Tanışmamıza hacet yok, dedim, dün gece yukarıda saatimin kurma yerini düşürmüşüm. Çıkıp bakacağım.

— İyi ama... Oda henüz temizlenmedi.

— Mükemmel! Hemen çıkalım.

— İyi ama...

Otelin, boğa boğazlı, İstakoz suratlı hususi hafiyesi, «İyi ama»dan başka laf bilmediği anlaşılan memura:

— Peki Jorj! dedi, sen meraklanma. Ben de beraber gideceğim.

Mesuliyetten kurtulduğuna sevinen memur anahtarları hafiyenin eline sıkıştım/erdi.

Biz meğer dün gece dördüncü katta 402 numaralı odada kalmışız. Memur yalan söylememiş. Oda bıraktığım gibi duruyor. Yerde kan lekeleri. Yataklar perişan. Her tarafta parmak izleri aramak için serpilmiş beyaz tozlar.

Otelin hafiyesi içeri girmeye lüzum görmedi. Kollarını kavuşturarak eşikte kaldı.

Bir müddet yerleri araştırdım. Hatta bir aralık diz çöktüm. Fakat döşemede bir şey bulamayacağımı biliyordum.

— Polisler gittikten sonra buraya kimse girdi mi? diye sordum.

— Girmedi, diye cevap verdi, temizleyici kadınları bile sokmadık. Oldu mu? Haydi gidelim. Saatinin zamkinozunu meyhanelerde filân düşürmüşsündür.

Yattığım yatağın örtülerini açtım. Nihayet dün gece burada sıkılmış olan ikinci kurşunun deliğini gördüm. Eğer bu delik tesadüfen dört parmak yukarıda açılmış olsaydı, Başsavcı çektiği parlak nutku karnında saklamak zorunda kalacak, üç dört ay sonra bu dertle kanser olup geberecekti.

Merminin şilteye gömülmüş olduğuna, orada durduğuna yemin edebilirdim. Kapıdakine çaktırmadan parmağımı soktum. Sokar sokmaz işi anladım. Birisi benden evvel davranmış, kurşunu alıp gitmişti. Bu birisi her kimse, yalnız mermiyi değil, boş kovanı da bulup götürecek kadar bu işlerin erbabıydı.

Gene yere eğildim. Gömlek cebimden saatin kurucusunu gizlice çıkarıp elime aldım.

— Tamam, işte! diyerek sevinçle haykırdım, aradığımı bulmuşum gibi parmaklarımı hafiyeye doğru uzattım.

Saati oracıkta beraber tamir edip dışarı çıktık. Gülümseyerek teşekkür ettim.

— Ne kıymeti var! diye azametlendi.

Birkaç gün sonra beni içeriye bıraktığı için başına ne dertler geleceğinden şüphelenmedi bile.

Otomobili tenha bir barın önüne bıraktım. İçeri girip bir duble bira ısmarladım. Barmen bununla uğraşırken ben telefon bölmesine girdim. Vakit biraz gecikmişti ama Pat yazıhanesinin üstünü tamamıyla temizlemeden işi bırakan adamlardan değildi. Nitekim numarayı çevirince:

— Kimsin? diye karşıma çıktı.

— Benim ben, dedim, Mayk adında işsiz güçsüz bir vatandaş!

— Ne demek? Toptancı işi yapan büyük bakkal dükkânını henüz açmadın mı?

— Çoktan işe başladım da ilk siparişi bile aldım.

— Ne üzerine?

— Ne üzerinde olur iki gözüm, halisinden, öldürülmüş insan eti üzerine.

— Nasıl nasıl?

— Telâşlanma! Şakalaşıyorum. Şimdi söyle bakalım canımın içi: ben bu Viler işinden tamamiyle sıyrıldım mı?

— Bu sualin sebebi?

Pat'ın sesi birdenbire değişti. Şu anda gözlerini şüpheyle kırıştırdığına yemin ederim.

— Bu sualin sebebi: basit bir merak!.. Bir başka sual: polisler odaya ben ayılmadan çok evvel gelmişlerdi değil mi Pat? Her tarafı didik didik aramışlardı?

— Didik didik aradıklarını sanmıyorum. Çünkü vaziyet meydandaydı.

— Bu odadan neler alıp götürdüklerini bana sayabilir misin?

— Evvelâ ahpabının ölüsünü götürdüler sanırım. Sonra bir boş mermi kovanı, sonra Viller'in öteberisi... Yani elbiseleri.

— Hepsi bu kadar mı?

— Evet.

— İyi ama birader, kendisini vurup öldürenler ekseriya arkalarında ufak, büyük bir kâğıt bırakırlar. Hani «Şu sebepten şu sebebe biz tatlı canımıza kıydık. Hiç kimse mesul tutulmasın» gibi klâsik kâğıtlar.

— Evet, Umumiyetle böyle veda mektupları bırakmak âdettir ama tek başına intihar edenlerde... Böyle arkadaş yanında, yani şahit huzurunda olursa... Alayı bırak. İntihara çok evvelden karar verenler bir mektup yazıyorlar. Fakat bir adam kendisini ani bir sinir buhranıyla yahut içine birdenbire düştüğü bir ümitsizlikle öldürürse böyle maskaralıklara lüzum görmüyor.

— Viler'in böyle bir buhran geçirmesini haklı gösterecek şeyler yok sanırım. Kendisi makul bir iş adamı. İşleri iyi giden bir iş adamı.

—Yani sence bir intihar namzedi değil, öyle mi?

— Evet. Bana bak Pat, tabancamda kaç kurşun kalmıştı?

— Yanılmıyorsam dört tane.

— Yanılmıyorsun. Eğer ben de yanılmıyorsam, silahımı seninle beraber geçen hafta poligona gittiğimizdenberi kullanmadım.

— E?

— Esi yavrum, benim tabancam fabrikasında altı patlar olarak yapılmıştır. Ben de bu nizamı bozmayı bir an bile düşünmedim. Yani içinde mutlaka altı kurşun bulunur.

Pat öyle bir ses çıkardı ki telefon tellerinin buna nasıl dayanıp yedi yerden kırılmadığına şaştım.

— Mayk! Mayk! Cevap versene be herif! diye kükredi ama faydasız. Fıkır fıkır gülerek dinleyiciyi yerine koydum.

elime aldım, gözlerimi keyifle süzerek manzarayı hayal etmeye çalıştım. Pat şüphesiz telefonu parçalar gibi kapadıktan sonra Başsavcıyı bulmaya koşmuştu. Şimdi karşı karşıya duruyorlardı. Başsavcı şaşkın, Pat fevkalâde öfkeli. Başsavcı Cinayet Kısmı Şefinin neler söylediğini hemen anlayamaz, aklı büsbütün karıştığından sersem olup gitmiştir ama bizimkisi bu kadarcık bir ipucundan işin nerelere varacağını kestiremeyecek kadar acemi değildir.

Konuşmaları bitince Başsavcının bana söylediklerine pişman olacağı muhakkak. «Keşke dilimin yarısını yeseydim de o kadar yüksekten atmasaydım» diyerek herif dizlerini yumruklar.

Şu muhavereye şahit olmak için yirmi beş dolar vermeye hazırım. Böyle sahneleri de meraklılarına biletle seyrettirmeli canım, biletleri

kapıda kesip kesip vermeliler de, bizi içeriye bırakmalılar.

Dakikalar geçtikçe bu intihar vakası beni sarmaya başlamıştı. Hay canına! Nasıl numara bu böyle? İçi dar, dışı dar! Önü arkası kapkaranlık.

Sat sekizde Velda'yı evinde aradım. Daha gelmemiş. Büroya telefon ettim. Zil beyhude öttü. Cevap çıkmadı. Kız benim gibi işinden atılmış bir serseri değil! Kimbilir nerelerde, ne ciddi şeylerle meşguldür. Belki de yeni bürosunun yeni tabelâsını bir tabelacıya yazdırmakla uğraşıyor.

Tekrar bira dublesinin başına geçtim. Tekrar düşünmeye çalıştım. Olup bitenleri düşünüp hizaya koymak pek de o kadar kolay olmuyordu. Çünkü dün gece Viler'le yaptıklarımız o kadar tabii, o kadar hergün yapılan şeylerdi ki insan hiçbirine dikkat edemez, hiçbirinden hususi bir mana çıkaramazdı.

Bir kere ahpabımı, hakkında kati bir kanaate varacak kadar tanımıyordum. 1945'te iki gün gezip tozmuştuk. Dün gece birkaç saat... Rastladığım meyhanede tek başına içerken bana ilk bakışta gayet kederli bir adam gibi görünmüştü. Halbuki karşılıklı birkaç kadeh yuvarlayınca bütün kederi dağıldı. İki mektep kaçağı gibi eğlendik. Hiçbir ciddi meseleden bahsetmedik. Ancak otel oddsına çıktığımız zaman Newyork'a iş için geldiğini, bir haftadanberi burada olduğunu, yakında evine döneceğini söy-

lemisti.

Birbirimizi pek az tanıyorduk ama bu hal iyi dostlar gibi davranmamıza mani olmadıydı. Samimi ve sevimli oğlandı. Yazık. Bir hafta evvel Nevvyork'a gelsin de, evine dönmeden kafası patlasın! Şu anda morgun mermer dolaplarından birisinde cansız yattığını düşünmek hazin.

Demek buraya geleli bir hafta olmuş. Peki, bu bir hafta içinde neler yaptı acaba? Neler geçti, kimlerle görüştü? Bu cinayetin sebeplerini ben nerelerde arayıp bulabilirim? Newyork'ta mı, yoksa Ohio'da mı?

Bu suallerden sonra gene telefon bölmesine koştum. Bir numara çevirdim. Cevap çıkmadı. İkincide aradığımı buldum. Co da benim gibi bir hususi polis hafiyesiydi. Daha doğrusu benim bu sabaha kadar olduğum gibi... Vaktiyle bazı işlerine yaramıştım. Şimdi sıra onun.

— Alo! Ben Mayk, dedim, beni hatırladın mı Co?

— O kadar gürültü çıkarıyorsun ki insan istese de seni unutamıyor. Henüz yeni bir kapı aramaya başladığını sanmıyorum. Ne var?

— Boş musun?

— Ne olacak?

— Gene hep sigorta kumpanyaları için mi çalışıyorsun, diye soracaktım.

— Elbette! Kumpanyalarıma ne olmuş? Allah ömürlerini uzun etsin. Senin gangsterlerinden, kanlı katil haydutlarından bin kat iyi benim kumpanyalar.

— Bana iyilik etmek ister misin Co?

— Tabii! Neymiş?

— Otel odasında ölüsü bulunan adamı, diyecektim. Adını gazetelerde okudun elbet: Cester Viler. Bunun hakkında bazı şeyler öğrenmem lazım. Tercümei halini değil tabii! Newyork'a geleli bir hafta olmuş. Bu bir hafta için de neler yaptı? Buraya Ohio'daki mağazası için her çeşit mal satın almaya geldiği malûm! Ölümüne kadar nasıl vakit geçirmiş, kimlerle buluşmuş, neler konuşmuş? Bunları bana acele öğrenebilir misin?

— Bir dakika! - Co kalemine sarılmış bir şeyler yazıyordu. Kalemin kâğıda sürülmesinden çıkan sesi duyuyordum: - Bir dakika, diye tekrarladı, tamam! Lâkin biraz müsaade edeceüsin. Hiç değil birkaç saat. Bu işle bizzat ben meşgul olacağım. Teferruat için de adamlarımı saldıracağım. İcabında seni nerede bulurum?

Biraz düşündüm:

— Beni mi? dedim, en iyisi, beni sen seksen dördüncü caddenin köşesindeki Grinvud Otelinde ararsın. Otel küçüktür ama adamları meraklı değillerdir.

— Mükemmel Mayk, yakında görüşürüz dostum!

Geriye döndüğüm zaman biraz şaşaladım. Kimse yerimi zaptetmesin diye tezgâh başındaki yüksek iskemlenin üstüne şapkamı bırakmıştım. Birisi bunu kafasına geçirmiş. Fazladan benim tabureme de kurulmuş, keyifle bira içi-

yordu.

Yaklaşınca herifin Pat Çambers olduğunu tanıdım.

— Ooo merhaba tosunum! diye üstüne yürüdüm, nasıl işler?

Yüzünü çevirdi. Gözleri yorgundu. Yerinden üşenerek indi:

— Arka tarafa geçelim Mayk, dedi, seninle konuşacaklarım var.

Ellerimize birer dolu bira dublesi alarak arka salona gittik.

Verdiğim sigarayı almadı. Beni burada nasıl bulduğunu sordum. Cevap vermedi. Gözlerini yüzümden ayırmaksızın konuşmaya başladı:

— Beni dinle Mayk! Bu pis hikâye benim zerre kadar uykumu kaçırmaz. Esasına bakarsan mesele seni benden çok ilgilendirmen. İşte bu sebeple lafı dolaştırmadan soruyorum: gene ne domuzluk hazırlıyorsun?

— Hazırladığım filan yok! Bu Çester Viler resmen öldürüldü yavrum, intihar masal!

— Bu kanaate nereden geldin?

— Benim tabancamla iki kurşun atılmış.

— Hepsi bu kadar mı?

— Yetmez mi yoksa?

— Hayır yetmez. Dinle Mayk! Biz seninle ekseriya dost geçiniriz. Lakin bazı bazı fena halde canımı sıkarsın. Sende canımı sıkan taraf: her yerde mutlaka bir cinayet görmek inadın. Sence her ölüm mutlaka cinayettir. Daha beteri hemen hemen daima da haklı çıkıyorsun.

Açık konuş Mayk, bütün delillerin bundan mı ibaret? Atılmış iki kurşundan mı?

«Evet» manasına başımı salladım.

— Bazı bazı kafasına bir kurşun sıkarak kendini öldürenlere rastlarız, dedi, bunlardan bazıları ellerinde silahı, bulundukları odanın sağına soluna rastgele sıkarlar. Sonunda namluyu alınlarına yahut şakaklarına dayarlar. Bunlrdan ekserisi o güne kadar eline silah almamış heriflerdir. İşi becerebilip beceremiyeceklerini anlamak için bir kere talim yapmayı daha münasip görürler.

— Binaenaleyh bizim Çester Viler de kendisini öldürmüştür, mesele de bu suretle kapanmıştır. Öyle mi?

— Dur, acele etme! Sen telefon ettikten sonra paçaları sıvadım. Çocukları sağa sola koşturdum. Viler'in sana rastlamadan evvel görüştüğü adamı buldum. Herif senin ahpabın berbat bir halde olduğunu, hatta bir iki kere kendini öldürmekten bahsettiğini söyledi. Kanaatimce işleri son zamanlarda fena bozulmuş.

— Kim bu herif Pat?

— El çantaları imal eden birisi. Adı Emil Perri. Şimdi aklın yattı mı? Eğer bana ihtiyacın olursa daireye gel Mayk. Fakat böyle acaip numaralar istemem!

— Başüstüne! Lâkin bir sual sordum, hâlâ cevap vermedin.

— Neymiş?

— Burada olduğumu nereden öğrendin?

— Gayet basit, sabık hafiye vatandaş, sen telefonu kapatınca ben santralı açtım. Buranın numarasını verdiler. Baktım ki bardan konuşmuşsun. «Bizimki birkaç duble içmeden çıkıp gitmez» diye düşündüm. Hatta buraya gelirken otele uğradım, şiltendeki deliği gördüm.

—ı Kurşunu da buldun mu bari?

— Evet, hem kurşunu, hem de boş kovanı!

Oturduğum yerden sıçrayıp kalktım:

— Neredeymişler?

— Mahsustan düşürdüğün yerde... Koridorda. Gene tekrarlıyorum rica ederim bu kadar açık bir işe esrarlı bir hal vermeye çalışma. Hele buna beni karıştırmak için uğraşıra!

— Pat, deli misin?

— Uzatıyorsun ama... Otelin hafiyesi çevirdiğin numarayı basından sonuna kadar anlattı.

Pat'ın yakasına sarıldım. Gözlerimi kısarak yüzüne doğru eğilip bağırdım:

— Ben de seni kurnaz bir herif sanırdım Pat, aptalın biriymişsin!

Gülümsedi. Gözünü kırparak:

— Mademki öyle dostum, dedi, benimle zeki şakalar yapma!

O anda bana inanmadığını anlayarak sahiden telâşlandım. Atılmış mermi ile boş kovanı otelin koridorunda, benim attığım yerde bulduğundan bahsediyordu. İnsan deli olur.

Artık konuşmanın faydasızlığını anlamıştım. Pat'ı oturur bırakarak meyhaneden dışarı

fırladım. Dört beş kere derin nefes almayınca aklım başıma gelmedi.

İlk rastladığım telefon kulübesine daldım. Şehrin muhtelif semtlerine ait rehberleri karıştırdım. Nihayet çanta imalcisi Emil Perri denilen herifin adresini buldum.

Otomobilimi durdurduğum zaman saat on biri biraz geçiyordu. Ev kırmızı tuğladan yapılmış güzel bir bina idi. Kapının önüne son model bir lüks araba bırakılmıştı. Her tarafı pırıl pırıl. Üzerinde E. P. harfleri.

Kapının ağır bronz tokmağını vurmak için kaldırınca gözüm birinci katın pencerelerinden birine ilişti. Tokmağı büyük bir itina ile yerine indirdim. Olup bitenleri seyretmek için hemen gölgeye çekildim.

Odada iki kişiydiler. Birisinin elinde elmas yüzük, kravatında elmas iğnesi vardı. Bu herif göremediğim ikinci şahısla konuşuyor, üç dört kelimede bir dilini dudaklarında gezdiriyordu. Eğer aradığım Mister Emil Perri bu zatsa hem zengin, hemde biraz sinirli olmalıydı. Pat'ın şimdi burada bulunup şu suratı görmesini isterdim. Herif besbelli ki adinin bayağısı haydutlardan biri.

Aradan bir çeyrek geçti. Bir kelimesini bile anlayamadığım konuşma bitti. Ben daha iyi saklandım. Ev sahibi olacak uzun boylu şişman herif misafirini geçirdi. Misafirin yüzünü uzaktaki sokak fenerinin alaca karanlığında farkedince az daha bir ıslık öttürecektim. Bu herifi

de Pat burada olup görmeliydi. Riney denilen bu haydut Nevvyork'un en tehlikeli katillerinden sayılıyordu. İyi para verildiği takdirde işleyemeyeceği hiçbir cinayet kalmıyacagını bilmeyen yoktu. Hakkındaki polis ve mahkeme dosyalan on tonluk bir kamyonu dolduracak kadar çoktu.

Haydut duvarın gölgesine iyice sakladığını anladığım küçücük otomobiline binip savuştu.

Ben de kendi arabama döndüm. Bir müddet direksiyonda oturup işin enini boyunu gözden geçirdim. Bu gece Mister Emil Perri denilen muhterem zat ziyaretimle şereflenemiyecekti. Kapıyı çalmaktan vazgeçtim. Buraya daha hazırlıklı gelmek icabediyordu.

Kontak anahtarını çevirdim. Grinvud Otelinin yolunu tuttum.

Bütün odalar doluydu. Boş olan bir tek odanın numarası da garip bir tesadüfle 402 değil mi? Yani öteki otelde arkadaşımın ölü bulunduğu odanın numarası... Eğer bugünlerde otellerdeki bütün 402 numaralarda birer ceset öulunacaksa, yarın sabah Pat buraya benim intiharımın tahkikatına gelecekti.

'Sabaha karşı saat dörde doğru hususi polis hafiyesi Co yatmakta olduğum 402 numaralı odanın kapısını vurdu. Gidip açtım. Tekrar yatağa girdim. Co karşıma oturup cebinden notlarını çıkardı.

— Evvela, dedi, masraf yekûnunu bilmeli-

sin. Tam iki yüz dolar harcadım, ele de hiçbir şey geçiremedim.

— Aldırma, öyle olur. Sen anlat!

— Bir kere bu Viler gayet tertipli bir adam. Bu sebeple bir haftadanberi burada neler yaptığını tespit etmek pek de zor olmayacak. Ne çare ki vaktimiz dardı. Şimdi sana sırasıyla söylüyorum: gelir gelmez bir otele inmiş. Tam sekiz gün evvel. Sabahları erken kalkıyormuş. Bütün uğradığı yerler ticarethanesi için sipariş verdiği toptancılar. Bunlarla münasebeti de gayet normal. Binaenaleyh bu ziyaretlerde fevkalâde bir şey görmedik. Nihayet garabet şöyle başladı sanırım: Günlerden bir gün adamcağız memleketine, Ted Ley adında bir dostuna bir telgraf çekerek derhal kendisine beş bin dolar göndermesini istiyor. İstediği parayı üç saat sonra alıyor. Belki de peşin ödemesi lazım bir sipariş içindir. Artık orasını sen tahkik edersin. Gecelerini nerede, nasıl geçirdiğini tesbite çalıştık, ki üç gece otele erken dönmüş. Biraz çakır keyifmiş o kadar. Dördüncü gece, adı şurada yazılı bir müessesenin model takdimi merasimine iştirak etmiş. Merasimden sonra kokteyller içilmiş. Sonra güzel mankenlerden bir kısmı, bir kısım davetlilerle beraber eğlenmeye gitmişler. Bunlar arasında senin ahbap da varmış. İşte bu geceden sonra seninle karşılaşıp kendini öldürdüğü geceye kadar ne yapıp ne ettiği belli değil. Hepsi bu kadar oğlum!

Co benden cevap bekledi. Ses çıkarmadığı-

mı görünce:

— Hepsi bu kadar dedim, dedi.

— Sağır değilim, dedim.

— Öyle mi?

Bir müddet sustuk. Nihayet Co dayanamayıp sordu:

— Doğru söyle Mayk, bu herif kendini mi öldürdü, yoksa temizlediler mi?

— Laf aramızda galiba temizlediler Co!

— Sana bu hususta başka bir yardımım dokunamaz mı?

— Hayır, mersi! Notlarını şuraya bırak. İşte sana iki yüz dolar Co!

Yalnız kaldığım zaman uzun müddet tekrar uyuyamadım. Bir tanıdığımı, burnumun dibinde öldürmüşlerdi. Kısacası katil beni adamdan bile saymamıştı. O kadar ki beni, silahımda kaç kurşun bulunduğunu bilmeyen budalalardan birisi farzetmiş. Daha beteri: elimden ruhsatnamem, tabancam alınacak da kendimi hiç müdafaa etmeyeceğim sanmış.

Maamafih bunlar sonra konuşulacak şeyler! Şimdi biz katilin Viler'i neden öldürdüğünü öğrenmeye bakalım. Bir kere mutlaka adam öldürülmesi icabeden bir sebep mevcut. Ayrıca bu cinayeti bir intihar gibi göstermek de lazım geliyor. Zira dostumun kendini öldürmediği artık bence yüzde yüz!

Çünkü dostum Çester Viler askerlik etmiş bir adam. Kafasına bir kurşun sıkmadan evvel otomatiği denemesine lüzum yok.

Düşüncemin tam burasında baktım ki gene uykuya dalıyorum, «Fena olmaz oğlum» dedim kendi kendime, «uyu bakalım, bakalım gün doğmadan neler doğar?»

Www.cizgiliforum.com

Co'nun bana bıraktığı müessese adı Anton Lipsek Reklam Ajansı idi. Ajans 33'üncü sokakta, eski ve büyük bir binanın sekizinci katındaydı. Asonsüre bindim. Aynı katta benimle beraber model olması lazım gelen bir kadın daha çıktı. Eğer bu ajansın eli altındaki bütün mallar buna benziyorsa iş ypk! Kadının bacakları pek fena sayılmaz ama karnı epeyce dolgun. Bana gelmez. Belki bunun da talibi bulunur. Lakin beni geçsinler lütfen.

İçeri girdim. Duvarları açık maviye boyamışlar da her tarafa her cins eşyaya ait reklamlar asmışlar. Naylon kilot ilanından dişçi koltuğu afişine kadar akla gelen herşeye ait levhalar.

Müracaat masasında oturan afete sırıtarak yaklaştım. O da aynen mukabele ederek:

— Arzunuz? diye sordu.

— Geçen akşam Kalvay fabrikası bir yemek vermiş. Buna müessesenizde çalışan modellerden birçoğu iştirak etmiş. Bu matmazellerden birisiyle bir meseleyi görüşmek istiyorum. Kime başvuracağım?

— Hangi hususta görüşeceksiniz efendim?

Şahsi bir iş mi, yoksa ticari bir iş mi?

Bunları can sıkıntısıyla sormuştu. Belli ki aynı suale günde belki elli kere aynı cevabı vermekten usanmış.

Ellerimi masaya dayadım. Suratıma en külhanbeyi gülüşümü takarak:.

— Her ikisini de görüşeceğim canımın içi, dedim, lakin daha evvel şu göğsündeki harikalara bakıversem... Sahici mi, sahte mi?

— Ne demek? Göğsümdekiler mi? Pardon! Bu işle Anton uğraşır! Affedersiniz, Mister Anton Lipsek diyecektim. Yani sorduğunuz suale ancak kendileri cevap verir. Bir dakika... Geldiğinizi bildireyim de...

Ses kutusunun düğmesine bastı. Kendisini ısıracağımdan korkmuş gibi gözlerini de benden ayırmıyordu. Sordu, cevap aldı. Ben kendisine daldığımdan ne konuştuklarını hatırlamamıştım. Neticede Mister Anton Lipsek tarafından lütfen kabul edileceğim anlaşıldı.

Bu sefer kıza baygın baygın güldüm. İçeriye geçerken:

— Şaka ettim şekerim, dedim, böyle mal hiç sahte olur mu? Belli ki anadan doğma!

— Ya... diyebildi.

Üstünde altın yaldızlarla «Anton Lipsek - Müdüriyet» yazılı kapıyı vurdum, cevap bekledim, açıp girdim.

Adının sonradan Anton Lipsek olduğunu öğrendiğim zat dönüp bakmaya bile lüzum görmedi. Zanaatını pek ciddiye aldığı beiliydi. Elin-

deki fotoğraf makinasıyla bir kızcağızın resmini çekiyordu.

Kızcağızın sırtında siyah naylondan kısacık bir kilot vardı. Üst tarafı anasından doğduğu gibi. İşin tuhafı objektife vücudunun beyazlığından fazla kilotun siyahlığını vermeye çalışıyor, bu da gayet garip vaziyetler almasına sebep oluyordu.

İnce bir ıslık öttürdüm:

Direktör Mister Anton gene dönüp bakmaya lüzum görmedi:

— Çıplak et fazla, dedi, erkekler çıplak kadın etinden usandılar.

Model:

— Sen onu bir de bana sor! diye kırıttı.

Kuvvetli ışıklar yüzünü seçmeme pek de müsaade etmiyordu.

Nihayet vücut istenilen zaviyeyi buldu. Kız sırıttı. Direktör Mister Anton fotoğraf makinesinin yayına bastı.

— Tamam! diye homurdandı.

Kız kurtulduğuna memnun, geniş geniş gerindi. Yüzüne şehvet yorgunluğuna benzeyen tatlı bir hal geldi. Eğer şu anda Mister Anton «Bir yardımcıya ihtiyacım var» demiş olsaydı büroyu Velda'ya büsbütün bağışlayıp bu yeni zanaate geçerdim.

Direktör fazla ışıkları söndürdükten sonra bana döndü. Uzun boylu, zayıftı. Alnının açıklığı suratına entelektüel bir hava veriyordu.

— Vay efendim bonjur! dedi, arzularınız

nedir efendim?

— Modellerinizden birisiyle görüşmek istiyordum.

— Modellerimizden birisiyle görüşmek için bize her gün başvuranlar kıyamet gibi.

— Maksadımı yanlış anladınız. Modellerinizin çıplak etlerinden ben de sizin gibi usandım. Yani zampara değilim.

Herif gözlerini hayretle açtı. Model kız.

— Bu lafı benim için mi söyledin yalancı? diye kırıttı, ,ben bilmez miyim sen çapkının bitirimisin!

— Senin için söyler miyim güzelim. Sendeki maden müstesna!

Kıza bir sigara verdim. Direktör Mister Anton sadede gelmemiz için hafifçe öksürdü:

— Model demiştiniz, dedi, hangisi acaba? Adı ne?

— Adını bilmiyorum. Geçen gece verilen suvaredeki kızlardan birisi. Kalvay fabrikasının yemeğinde bulunanlardan.

— O halde size istediğiniz izahatı bu işle uğraşan memurumuz Mis Riv verebilir. Görüşmek ister misiniz?

— Tabii. -Hâlâ çıplak dolaşan model kıza döndüm:- Giyinmekten pek hoşlanmıyorsunuz galiba?

— Hiç!

— Peki, hep böyle mi gezersiniz?

— Mecbur olmazsam elbise giymem.

— Sizi buna mecbur etmek de doğrusu in-

safsızlık.

Mister Anton omuzuma dokundu:

— Şöyle buyuracaksınız efendim, dedi. model kısmı güzel olur. İşten kalırsınız.

— Ah kalabilsem.

Kız:

— Benimle mi? diye mahsustan öfkelendi.

— Elbette! Sayın Direktörle kalacak halim yok ya.

Girdiğim kapının karşısındaki ikinci kapıdan geçtik.

Sayın Direktör beni takdime çalıştı ama, masanın arkasında oturan dilberi görür görmez benim aklım karışmıştı.

Bazı kadınların yüzleri güze! olur. Bazılarının vücutları o kadar harikuladedir ki yüzlerine bakmaya lüzum bile görmezsiniz. Bazılarının ise -bunlar biraz endercedirler- hem yüzleri, hem vücutları güzeldir. Bu işte onlardandı, ender rastlanan cinsinden. Saçlarını çok kısa kestirmişti. Böylece fevkalâde mütenasip boynu bütün cazibesiyle meydana çıkıyordu. Saçlarının kısa kesilmesi aynı zamanda yüzünün hususiyetini ortaya koymaktaydı. Göğüsleri beyaz jarse bluzun içinde gururla dikleşmişlerdi. İnsan bunları görünce neden hapsedildiklerine şaşmaktan kendisini alamazdı. Böyle göğüsleri Allah sereserpe yaşasınlar diye halketmiş değil midir? Masanın üzerinde bir pirinç levhaya bu yürek yakıcı mahlûkun adını yazmışlar: Jünon Riv. Jünon: ilâhların ilâhı Jüpiter'in karısı.

Evlenme ilahesi. Gururu, kıskançlığı ve kindarlığı dillere destan âfet!

Bu isim, kıza son derece uygun düşmüştü.

Direktör defolup gidince Jünon bana yer gösterdi. Bir kadeh likör ikram etti. Bu hareketi yaparken belinin ne kadar ince, kalçalarının ne kadar mütenasip, bacaklarının nasıl seyre doyulmaz olduğunu görüp anladım.

Beni dikkatle dinledikten sonra:

— Arkadaşınızla beraber eğlenmeye giden modelimizi soruyorsunuz değil mi Mister Hammer? dedi.

— Bırakın şu Hammer lafını canım, diye sırıttım, bana kısaca Mayk deyin. Beraber eğlenmeye gittiği muhakkak değil. «Eğer gittilerse» diyorum. Gittilerse görüşeceğim.

— Yani modellerimizden hangisi olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

— Yok.

— Ne soracaksınız?

— O gece neler olup bittiğini Mis Riv.

— Siz de bana lütfen Jünon deyiniz. -Gülümsedi:- Arkadaşınızı baştan çıkardığını mı zannediyorsunuz?

— Kızların erkekleri baştan çıkarmasını ahlâksız sayanlardan değilim. Arkadaşım birkaç gün sonra öldü. Polisler intihar ettiğini söylüyorlar.

— Ne diyorsunuz? Ne kadar feci bir şey Mister Hammer.

— Mayk diyecektiniz.

— Ne kadar korkunç bir hadise Mayk... Bizim modellerimizden birisi böyle kanlı bir işe…

Karışırsa müesseseniz için iyi olmaz mı demek istiyorsunuz?

— Evet.

— Ben de zaten karıştırmak niyetinde değilim. Çünkü arkadaşım evli, çoluk çocuk sahibi! Bakın nasıl düşündüm: gazetecilerden biri tesadüfen bir şeyler öğrenir de yazarsa bu bedbaht ailenin ıstırabını büsbütün arttırmış olacak. Maksadım, böyle bir arkadaşlık yapılmışsa bunu kapatmak, kimseye duyurmamak.

Kızın güzel yüzü ferahlayıp açıldı.

— Haklısınız Mayk, dedi, modellerimizden biri, ziyafet gecesi arkadaşınızla çıktıysa muhakkak bulurum. Siz yarın bana uğrar mısınız?

— Elbette uğrarım. Görüştüğümüze sevindim! -Şapkamı aldım:- Yarına kadar Allahaısmarladık.

— Yarın bekliyorum Mayk!

Ayağa kalktı. Kapıya kadar benimle beraber kaldı. Ayrılırken elimi biraz manalı sıktı. Gözlerinde de tuhaf bir ışıltı vardı. Sevgilisine teslim olacağı zaman ateşli kadınların bakışlarına dolan o dayanılmaz ışık.

Kızın güzelliği beni sersemletmişti. Bu sersemlikle loş koridoru geçtim. Asansörün yanında karşıma demin fotoğraf çektiren kız çıktı. Çapkın çapkın gülerek:

— Sözünüzde duruyor musunuz delikanlı? diye sordu.

— Hangi sözümde meleğim?

— Benimle kalmak niyetinde değil miydiniz?

— Sorar mısın, haydi!

— Haydi imiş... Açıkgöz köpoğlusu.

Yanağını okşadım. O da benim koluma girip pazımı çimdikledi. Sokağa çıkınca:

— Benim ismim Vels, dedi, senin adın ne?

— Mayk Hammer yavrum! Sabık hususi polis hafiyelerinden biri. Daha fazla malûmat almak istersen bugünkü gazetelere bir göz atıver.

— Anneciğim! Bir sabıkalının eline düştüm desene.

İlk rastladığımız bara girdik. Arka salonun kuytu bir köşesine çektik, biraları ısmarladık.

— Seninle arkadaşlık pek tuzluya oturmayacak Vels, dedim, bira istedik.

— İşsiz güçsüz bir serseri olduğun belli. Cebinde birkaç kuruş var. Onu da ilk günü tüketirsem ayıp olur.

— Korkma! Bugünlerde biraz para tutuyorum ama, kendimi sana hemen yolduracak enayilerden değilim.

— Belli olmaz. Ben ne kadar anadan doğma hasis herif gördüm. Bir kere burunlarından yakalandılar mı paralarını sokağa atmaya başlarlar.

— Onun da elbet sırası gelecek meleğim! Otuz sene sonra ben de belki öyle yaparım. Lâkin şimdilik bu alış verişte kendimi üste para

vermeye mecbur saymamalıymışım! Bunu geçenlerde senin kadar güzel bir kız söyledi.

— Kaltak doğru söylemiş. -Vels beni bir müddet süzdü:- Bizim batakhaneye niçin geldin şekerim?

Jünon'a anlattığım masalı buna da tekrarladım.

— İnanmam! demesin mi?

— Neden?

— Bilmem ki... İşte öyle, birdenbire inanmadım. Yalan attığın besbelli bir şey! Polisin intihar dediği bir işte, gazeteciler neden başka meseleler çıkarmaya çalışsınlar?

— Çünkü arkasında «Ben şu şu sebepten canıma kıyıyorum» diye mektup bırakmamış, aile hayatından, işinden memnunmuş.

— Saçmalıyorsun Mayk, insan asıl bu vaziyette kendisini öldürür.

— Ziyafette sen de var miydin?

— Bizi ekseriya böyle kibar toplantılara götürmezler. Ajansta iki cins kadın var. Bir kısmı mankenler... Bir kısmı bizim gibi modeller. Biz küçük işlerde kullanılıyoruz. Bugün gördün ya... Bir kilot reklamı filan olursa benim gibiler soyunur. Mankenler tuvalet, kürk filan teşhir ediyorlar. Hepsi de değnek gibi sıska mahlûklar. Şöyle kucaklayayım desen kibrit çöpü gibi kırılacağından korkarsın.

— Uyduruyorsun. Yukarıya çıkarken asansörde gördüklerim hiç de zayıf değillerdi.

İkinci biraları içtikten sonra hesabı gör-

mek için garsona işaret ettim.

— Şimdi seni evine bırakayım da işime bakayım, dedim.

— İşin mi?

— Elbette. Benim bütün vaktim böyle bira içmekle geçmez. Ben ciddi adamımdır.

— Bu dünyada en ciddi iş, bir genç erkekle bir genç kadının isteyerek yaptıkları iştir budala!

— Aklımı çelmeye kalkarsan karışmam, kulaklarını koparırım. Herşeyin sırası var.

Bir taksi çevirdim. 62'nci sokakta oturuyormuş. Bunu şoföre söyledik. Kız adeta kucağıma çıktı.

— O kadar mühim mi sahi Mayk? diye sordu.

— Hangisi ciğer köşem?

— Arkadaşınla beraber gezen kızı bulmak.

— Çok mühim.

— Jünon sana ne dedi?

— Yarın uğrayacağım. Sorup araştıracak.

— Jünon nasıl Mayk... Yaman değil mi?

— Evet, yaman!

— Yamandır. Bir erkeği gözüne kestirdi mi bizim gibi biçarelere iş kalmaz. -Biraz susup cevap bekledi. Sonra içini çekti:- Kibarlık edip yanıldığımı söyleyebilirdin Mayk.

— Hiçbir şey söylememek senin gibi düşünüyorum manasına gelmez ki.

— İşte şimdi bu yalan! Aldırma canım, biz gene meselemize gelelim: eğer arkadaşın bizim

kızlardan birisiyle taksiye binip gittiyse…

— Evet?

— Beraber kaldılar mı, demek istiyorum.

— Zannetmem.

— Niçin zannetmezmişsin?

— Kadıncı tiplerden değildi. Zamparalığını hiç görmedim.

Maamafih bu sözlere kendim de pek inanmıyordum. İnsan, ne kadar ciddi, ailesine ne kadar bağlı olursa olsun evinden uzakta, birkaç kadeh de içtikten sonra şeytana uyabilir.

Vels biraz düşündü.

— Eğer yatmaya gitmedilerse, dedi, para yemeye gitmişlerdir. Bizim mankenlerin böyle marifeti de varmış. Düşürdükleri sofu enayileri boğuntu yerlerine götürüyorlarmış.

—- Mesela nereye?

— Bilmem. Ben hiç gitmedim. Söyleyip duruyorlar.

Kızı kucakladım.

— Pek hoşsun cicim, dedim, hem akıllı kızsın, hem de iyi yüreklisin.

— Sana yardım etmek istiyorum da ondan Mayk!

Dudakları kalın ve kırmızıydı. Böyle yarı açık duruşları insana öpmek arzusu veriyordu. Tam uzanacağım sırada otomobil yavaşladı. Evine gelmiştik.

Vels şoförün ensesine doğru dilini çıkardı.

Ben bir banknot uzattım:

— Üstü kalsın! dedim.

Kız elimi bırakmamıştı:

— Yukarı çık da bir şey içelim, dedi, olur mu?

— Bir dakika için.

— Canın çıksın emi? Herifi baştan çıkarmak istiyorum da kendini naza çekiyor. Böyle numaraya da ilk defa rastladım. Çok mu yorgunsun yoksa?

— Belini kırarım edepsiz!

— İnsanı ümide düşürmesene... Haydi çıkalım bakalım!

Oturduğu küçük apartıman üçüncü kattaydı. Şapkamı bir iskemleye atıp bir koltuğa kuruldum.

Mis Vels:

— Kahve mi, kokteyl mi? diye sordu.

— Evvela kahve, dedim. Yiyecek bir şeyler de varsa memnun olurum. Sabahtanberi açım!

Kız jambonlu yumurta pişirdi. Peynir çıkardı. Karnımızı doyurduktan sonra kokteyle başladık. Kibrit unutmuştum. Ağzıma her sigara alışta Vels yanıma gelip yakıyor, bu fırsattan istifade ederek kadehimi dolduruyordu.

Ben somurtmuş düşünüyordum. îyi bir çocuğu pisipisine öldürmüşlerdi. Bir kurşun yerine iki kurşun sıkması neyin nesi bakalım? Benim yerinde bulamadığım mermi ile boş kovanı koridora kim bıraktı?

Gözlerimi kaldırıp Vels'e baktım. Kızcağız bir koltuğa gömülüp kalmıştı. Geldim geleli kendisiyle meşgul olmamakla kabalık ettiğimin

farkındaydım.

— Daldık gitti yavrum, dedim.

— Saat da yedi oldu. -Sesi biraz öfkeliydi- Ben giyineyim de çıkalım. Düşüne düşüne belki arkadaşının kiminle gittiğini, başına neler geldiğini keşfedebiliriz.

— Alay etme küçük! Herifi resmen temizlediler, fazladan polise kendisini öldürmüş gibi yutturdular. Elime bir iz geçirdim. Sizin batakhaneyi buldum. İlk rastladığım güzel kız durup dururken yakama sarıldı. Bir başka erkeği sevincinden deliye döndürecek iltifatlarda bulundu. Hâlâ da bulunmakta... «Bütün bunların başka bir sebebi var mı acaba?» diye düşünüyorum.

Vels gözlerini kısarak bir müddet yüzüme baktçı. Sonra yerinden kalkıp karşıma geçti. Hiç ummadığım bir hareketle avurduma dehşeltli bir yumruk indirdi. Yumruğu yer yemez dişimin etime geçtiğini, ağzıma kan dolduğunu hissettim.

— Benim beş tane erkek kardeşim var, dedi, hiçbirisi de züppe değillerdir. Kadınlara aşırı iltifatta bulunmazlar. Ama hepsi de saplarına kadar erkektirler. Ben erkekliğin ne demek olduğunu sadece onlardan öğrenmedim. Erkeklerin bana nasıl bayıldıklarını da bilirim. Sen hoşuma gittin pis serseri... Sana yaltaklanmamın sebebi bundan ibaret! Demindenberi kurnazlık düşüneceğine, başka sebepler arayacağına gözünü aç da kendini nelerden mahrum ettiğini gör!

Kız böyle der demez suratıma yumruk vur-

duğu zamanki kadar şiddetli bir hareketle üstündeki elbiseyi yakasından tutup aşağıya kadar yırttı. Altına başka hiçbir şey giymediği için karşımda çırılçıplak durdu. Ellerini kalçalarına dayamıştı. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

Bu manzara karşısında boynuma bir parmak geniş gelen yakam adeta daralıp gırtlağımı sıkmaya başladı. Kravatım bir anda ilmiği yağlı idam ipine dönmüştü.

— Haydi gelsene, dedi, ne bekliyorsun hayvan?

Ağzıma akan kanın tadını duydum. Yerimden sıçrayıp dudaklarının üstüne elimin tersiyle vurdum. Onun da yüzü kanadı.

— Hâlâ aynı fikirde misin? diye sordum.

— Gel diyorum, dedi, gel haydi.

İV

Tayms Skuer'de bir Çinli lokantasında yemek yedik. Salon epeyce doluydu. Fakat hiç kimse ne yediğine bakmıyor, bizi seyrediyordu. Vels de hakikaten seyre değerdi. Giydiği elbise omuzlarını tamamıyla dışarıda bırakmıştı. Kumaşı sadece dimdik memeleri tutuyordu. Eğer iki parmağınızın ufacık bir hareketiyle ipekii kumaşı göğsünden kaydırsaydınız, sanki her şey ayaklarının dibine düşüverecekti.

Vels'e akşamdanberi belki dördüncü defa alıcı gözüyle baktım. Kız gözüme gittikçe daha güzel görünüyordu. Öyle kabadayı, öyle güzel

bir kadın ki insanın malik oldukça ihtirası artar.

Vels ilk bakışta güzel olduğu anlaşılan fakat bu çekici güzelliğin nereden geldiği bilinmeyen esrarlı kızlardandı.

Ben bu sırrı yanımda yatarken birdenbire keşfetmiştim. Vels beş tane erkek kardeşinin arasında bir erkek çocuğu gibi büyümüştü. Bu sebeple üstünde yumuşak kadın cilvesi, nazlı kadın hali yoktu. Bakışları gibi ruhu da mert ve açıktı. Canı bir şey çekti mi, kulağını ensesinden göstermeyi beceremeyen erkek kadınlardandı... Maamafih bütün cazibesi bundan ibaret de sayılmaz. Hünerle sevişmesini, kendisini ihtirasla vermesini de çok iyi biliyor.

Lokantadan saat dokuzda çıktık.

Kaldırımda durup sordum:

— Şimdi nereye sevgilim?

Elimi tutup kolunun altına soktu:

— Şöyle dolaşalım, dedi, şehrin batakhanelerine doğru inelim.

— Anlamadım?

— Bizim mankenlerin enayi düşürdükleri dükkânlar demek istedim. Bunlar Boveri taraflarındaymışlar.

— Boveri taraflarında mı?

Hakikaten böyle yerlerden haberim yoktu. Bu bizim cenabet Nevyork şehrimizde lağımın biri kapanır, yüzü açılır.

— Bir de hususi polis hafiyesi geçinirsin. Ayıp vallahi! Boveri birkaç zamandanberi çok

değişmiş Mayk, bitirim olmuş. Herifin biri külüstür meyhanelerden birisini biraz tamir ettiriyor. Bilhassa turistlerle zengin takımını düşünerek öyle numaralar yapmış ki egzotik zevk arayan mirasyediler kapısında birbirlerini eziyorlar. Bir kısım avanaklar da ayak takımının, tehlikeli gangsterlerin nasıl eğlendiklerini görmeye koşuyorlarmış.

Bir taksi çevirdim, yerleştik. Yola çıkınca sordum:

— Hep şaşarım, böyle dolandırıcıkları erbabına nasıl reklam ederler, nasıl yuttururlar?

— Gayet kolay! Su gibi para sarfedecek yer arayanlar devam ettikleri meyhanelerden, barlardan çabuk usanıyorlar. Yeni bir adres duydular mı oraya alay alay koşuyorlar. Bu şehirde on milyondan fazla nüfus var. Bunun yüzde biri uğrasa işte piyangonun büyük ikramiyesi çıktı demektir. Herkes birbirine söylüyor. Açıkça reklam yapılması daha çabuk meşhur olmasına yardım ediyormuş.

— Sahibi kim?

— Bilmem. Zaten bir tane değii ki... Birkaç ayın içinde yirmiyi, otuzu bulmuş. Hem de ucuz yerler zannetme! Ona göre!

Taksi bizi Manhatan'ın aşağısında bıraktı. Kızı koluma taktım.

Boveri sokağında benim gibi acemiler için değişmiş bir şey yoktu. Gene pis, gene az ışıklı... Gene her gölgede bir dilenci miyavlıyor. Seyrek fenerlerin dibinde sigara içen satılık

ucuz kadınlar... Gene aralık aralık koltuk meyhanelerinin tezgâhlarında alkolik, dejenere herifler.

Kız haber vermiş olmasaydı, o gece gayet iyi tanıdığım bu sokakta mühim değişikliklerin vuku bulduğundan şüphelenmezdim bile... Geçer giderdim. Gene de fazla bir şey olduğuna ihtimal vermiyecektim ki yanımızdan geçen bir taksi on adım ilerimizde durdu. İçinden evvela smokinli bir herif, sonra da gece elbisesinin uzun eteklerini dikkatle toplamış bir kadın indi.

Bunların etrafını bir anda, karanlıktan fırlayan serseriler aldılar.

Herif dış cebindeki ufaklıkları kaldırıma saçtı. Dişili erkekli sefil kalabalık yere kapandi, boğuşarak, çekişerek paraları kapışmaya başladılar. Manzara kadını çok eğlendirmiş olmalı ki erkeğe bir şey söyledi. Adam bu sefer iç cebinden banknotlar çıkardı, bunları rüzgâra savurdu. Serseriler yerlerinden sıçradılar, hoplayarak, zıplayarak kâğıtların arkasına takıldılar.

Tuvaletli kadının:

— Pek hoş vallahi! dediğini işittim.

Vels kulağıma fısıldadı:

— Nasılmış?

— Hakkın var. Değişiklik dehşet!

Smokinli herif kabadayıya benziyordu. Yanındaki kız kibar takımından olmalıydı. Buralara gelip serserilere para saçmayı büyük bir marifet zanneden budala zengin kanlardan bi-

ri. Erkeğin koluna adeta asılmış. Herifin cakasını da mutlaka görmek lazım. Eğer gayet sabırlı bir sırama rastlamasa iki yumrukta hastahanelik ettim gittiydi.

Lahavle çekerek peşlerine takıldım. Bir külüstür kapıdan geçtiler. Dükkânın cephesine hiç dokunulmadığı anlaşılıyordu. Sade cephesine değil, salona (!) götüren daracık, pis, karanlık koridora da el sürülmemişti. Eski sefil Boveri'nin leş kokusu bile muhafaza edilmiş. Daha beteri var: herhalde figüran olarak birkaç kocakarı, bir iki sakat dilenci de dekoru tamamlıyor.

Birinci salonun müşterilerinin ekseriyetini de böyleleri teşkil ediyordu.

Hasılı her tarafta pislik, her tarafta sakatlıktan, dejenere oluştan, alkolizm ve beyaz zehir iptilâsından ibaret insan sefaleti. Bunların arasında bana hepsinden daha iğrenç görünen pis külhanbeyleri, yüreksizliklerini bacaklarıyla örtmeye alışık namert ayak takımı.

Şehrin kibar âlemi burada eğlenceyi kabul ettiğine göre, yerlilerle aralarında ruhan büyük bir fark olmasa gerek... Hele Amerika'yı iyice görüp memleketlerine döndüklerine inanacak avanak seyyah alaylarını ne yapalım?

Bir garson önümüze düştü, merdivenlerden indirip, köşelerden döndürerek bizi arka salona götürdü. Burası edepsizlikte, rezalette birinci kümeyi gölgede bırakıyordu. Bir kere duvarlara dünyanın en hayasız sözleri, en pis resimleri yapılmıştı.

En berbat viskiler ateş pahasına yutturuluyordu. Kadınlı erkekli bir sürü serseri seyyah ve zengin avanak burada Nevvyork'un ayak takımıyla içice yaşadığını zannederek sürünmekteydiler.

Vels gayet pahalı tuvaletler giymiş iki kıza gülümsedi.

Bunlardan birisi az sonra yanımıza geldi. Adı Kat imiş. Birkaç taşralı zenginle berabermiş.

— Seni burada ilk defa görüyorum Vels, dedi, hayrola!

— İlk ve son defa şekerim! Ben böyle yerlerden bir şey anlamam.

— Burada zaten fazla kalınmaz ki... Benimkiler para yemek istiyorlar. «Han»a gideceğiz. Beraber gelsenize!

Vels yüzüme baktı. «Olur» manasına başımı salladım.

— Peki geliriz, dedi.

— Öyleyse haydi size bizimkileri tanıştırayım. Heriflerde para kum gibi. Saçacak yer arıyorlar. Nevvyork'ta görülmeye değer hiçbir köşe bucak bırakılmayacakmış. Hatta randevu evlerine bile beraber gideceğiz. Anladın mı?

Kat bizi beş tane taşralı herifle tanıştırdı. Herbiri buraya bir tane güzel kızla gelmişti. Parmaklarında koca koca yüzükler, suratlarında budala gülümsemeler vardı. Cüzdanlarının îmanına kadar dolu olduğu, dünyada - akıl dahil - bundan başka bir şeye malik bulunmadık-

îarı belliydi.

Bizim şerefimize birer viski daha içtiler, bizi de beraber yemeğe zorladılar. Sonra hep beraber dışarı çıktık.

Boveri Hanı denilen batakhane bu paralı heriflerin hoşuna giden şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Burası senelerdir kullanılmayan bir eski antrepoya benziyordu. Pencerelerine tahtalar mıhlanmıştı.

Vestiyerdeki kocakarının masallarda anlatılan büyücü kocakarılardan hiç farkı yoktu. Saçları karmakarışık, sırtında nasıl giyilip çıkarıldığına akıl erdirilemez paçavralar... Fakat bütün bu dış manzaranın uydurma bir şey olduğu şundan belli: Eğer bu kadın sahici bir serseri olsa kokudan yanına varılmaz. Halbuki biraz gayret edilse kolonya kokusu bile duyulabilir.

Birinci salonda üstü çinko kaplı tezgâh ve masalar vardı. Bunlar da çok eski, çok hor kullanılmış - mesela üzerlerinde sigaralar söndürülmüş - şeylerdi. Fakat buraya mahsustan getirildikleri anlaşılıyordu.

Arka salona geçilen pis kapı aralandıkça içersini sadece smokinli erkeklerle tuvaletli kadınların doldurduğunu gördüm.

Biz de arkadaşlarımıza uyarak buraya girdik.

İç salonda manzara birdenbire değişiverdi. Her taraf nikel ve maroken içindeydi. Yalnız Amerikan barın on binlerce dolara malolduğu anlaşılıyordu.

Biz soyunan kadın numarasının sonuna yetişmiştik. Bir tek projektörle aydınlanan pistte güzel bir kız anadan doğma soyunmuş, numaralar yapıyordu. Fakat işini bitirince başka yerlerde olduğu gibi çamaşırlarını toplayıp gitmek için locasına koşmadı. Büyük bir rahatlıkla masalardan birisine gitti. Saçları tamamıyla dökülmüş bir ihtiyar herifin yanına oturdu. Gözleri zevkten baygınlaşmış ihtiyar boğuk bir sesle feryat ederek şampanya ısmarlayınca seyirciler bu garip numarayı şevkle alkışladılar.

Buranın hususiyeti kimsenin kimseden birşey gizlememiş olmasıydı.

Elektrikler yanınca dükkânın diğer hususiyeti de meydana çıktı. Duvarlar model kızların resimleriyle süslenmişti. Ekserisi tamamıyla çıplak olan bu resimlerdeki pozlar, kadın erkek münasebetlerinde fazla gayretten tembelleşmiş bazı adamcağızları tahrik etmek maksadıyla düşünülüp hazırlanmıştı.

Köşedeki masalardan birisine yerleştik. Kat'ın arkadaşı Homer isminde bir delikanlıydı. Müsaade istemeye bile lüzum görmeden Vels'i dansa kaldırdı. Onlar daha iki adım uzaklaşmamışlardı ki Kat dizlerini masanın altından dizlerime dayadı. Böyle oturmayı dansetmekten çok daha tehlikeli görerek ben de Kafi davet ettim.

İyi dansettiğimi iddia edecek değilim. Zaten kız da benden iyi dansetmemi istemiyordu. Bir aralık kendimi usta bir zamparanın tuzağı-

na düşmüş biçare bir kızcağız zannettim. Hatun işinin çok ehli, çok cesur ve iştahlıydı. Arada sırada dilinin ucuyla kulağımın memesine dokunduğunu söylersem vaziyetimin ne derece müşkül olduğu anlaşılır. Masaya salimen nasıl döndüğümü bir ben bilirim, bir de Allah bilir.

Salona girenler çoktu ama, çıkıp gidenler hemen hemen yok gibiydi. Buna rağmen kalabalık pek artmıyordu. Biraz dikkat edince kafayı çekenlerden bir kısmının bir başka kapıdan daha arkalara geçtiklerini farkettim. «Acaba doğrudan doğruya çiftleşmeye mi gidiyorlar?» diye düşünürken bizim masada da fısıltılar başladı.

Kafa:

— Ne oluyor? diye sordum.

— Biraz oyun oynamak istiyoruz, diye güldü, siz de elbet şansınızı denemek istersiniz.

— Nerede?

— Arkada.

Bu esnada bir kadın sesi:

— Merhaba Kleyt! diye bağırdı.

Dönüp baktım. Uzun boylu, geniş omuzlu, gayet pahalı bir smokin giymiş bir herif masaların arasında dolaşmaya, müşterilere kibar reveranslarla iltifat etmeye başlamıştı. Herifi gözüm ısırıyordu. Ayrıca duvardaki çıplak model resimlerinin hepsi de okunaklı yazılarla bu Kleyt isimli herife ithaf olunmuştu.

Bizim takım oyun oynamak üzere hep birden ayağa kalktı. Kumarhaneye bir göz atmak

fena olmayacağından ben de kalabalığa uydum. Birkaç adım attım. Kleyt bu esnada bize arkasını dönmüş, hatırlı müşterilerden birisine eğilmişti. Kalın ensesi ve omuzunun birini hafifçe aşağıya çekmesi bana herifi hatırlattı. Tam arkasında durdum, sarhoş ağzıyla:

— Eğer bu bizim köpoğlusu Dinki değilse asılmaya razıyım! diye bağırdım.

Kalın ense birdenbire morardı. Fakat «Bizim köpoğlusu Dinki» birdenbire sıçramadı. Sözünü bitirince azametle döndü. Yüzüme bir an öfkeyle baktı, kısık bir sesle.

— Burada ne arıyorsun karga? diye sordu.

— Ben de sana bunu soracaktım pis serseri!

— Defol!

Masaların arasından gene tebessümler dağıtarak geçip savuşmak istedi. Peşine takıldım, Yakasını elimden sıyıramıyacağını anlayınca tezgâh başında durdu.

— Fena değil bu batakhane oğlum, dedim, işleri ilerletmişsin maskara!

Barmenin önüne sürdüğü viski şişesinden bir bardağa dört parmak içki koydu, bir hamlede yuvarladı. Üzerindeki asalet (!) hemen kaybolmuş, gözlerindeki kin fazlalaşmıştı:

— Sana defol dedim, dedi, anlamadın mı?

— Anladım ama ...Yanılmıyorsun, ben senin gibi serserilerden değilim. Hemen defolmam!

— Ne istiyorsun?

Sigaramın dumanını yüzüne üfledim:

— Merak etme yavrum, dedim. Burada ne alıp sattığını merak ettim. Görüşmeyeli yıllar oldu. Son defa mahkemede görüşmüştük. Sen suçlu sırasında oturuyordun. Oturuyordun laf gelişi. Maiûm ya, kaba etinde bir kurşun yarasr vardı. Bu sebeple kıvranıp duruyordun. Kıçındaki kurşun bizim tabancanın hediyesiydi. Bu kurşun yüzünden katilin birini otomobilinle kaçırdığın meydana çıktı. Kodesi boyladın, hatırında mı? O zamandan beri işler fena gitmemiş, kurşunum aklını başına getirmiş.

Herif öfkeden kuduruyordu. Bardağına yeniden viski doldurdu. Tam ağzına götüreceği sırada dirseğine vurup içindekileri suratına sıçrattım. Bir inilti koyuverdi:

— Kurşun hazır! diye güldüm, bu sefer elim titrer de biraz daha yukarıya saplanırsa karışmam! Meraklanma tosunum, batakhaneni bir dolaşıp gideceğim.

— Gazeteler silah taşıma ruhsatnamenin iptal edildiğini yazıyorlar. Bazı adamların sıhhatları için bu havadis iyi sayılmaz. Ayaklarımın dibinde fazla dolaşma!

Ben yürüdüm. Herif dahili telefona sarıldı.

Anton'un reklam ajansına mensup kızlar tanıştıkları adamları buraya düşürüyorlardı. Arkadaki kumarhane sarhoşların kolayca soyulmalarını temin etse gerekti. Acaba bizim arkadaşı da burada mı belâya soktular? Telgrafla istenen beş bin dolar bir kumar borcu mu? Beş bin dolar borçlandığı için işi iyi giden rabıtalı

insanlar kendilerini öldürmeye başladılarsa... Aklımı başıma topladım. Ortada kendini öldürme hadisesi yoktu ki... Resmen cinayet vardı. Bu kanlı işin döne dolaşa bizim köpoğlusu Dinki Wilyams'a dayanması da pek fena olmamıştı. Yarım kalmış bir hesabı bu fırsattan istifade ederek galiba temizleyecektim.

Bizim kızın arkadaşlarıyla beraber gittiği tarafa doğru yürüdüm. Kumarhanenin kapısı kalın bir perdeyle saklanmıştı. Perdenin arkasına geçtim. Kapıyı tıklattım. Dört köşe bir delik açıldı. İki yeşil göz, bıçak yarasıyla berbat bir hale gelmiş ezik bir burun göründü. Evvela beni içeri almayacaklar sandım. Fakat sürgüler çekildi. Kesik burun bana yol verdi.

Girdiğim yerde hiç kimseyi göremeyince elimi derhal enseme götürdüm. Usturpa boyun köküme indi inmedi kendimi yüzükoyun yere attım ve hemen sırtüstü dönüp bacaklarımı havaya kaldırdım.

Kısa boyu, kalın vücuduyla gorile benzeyen haydut elindeki yaylı usturpa ile bakakalmıştı. Kendisini toplamasına meydan vermeden tekmeyi kasıklarına yerleştirdim ve hemen hemen aynı anda fırlayıp kalktım. Usturpayı bir daha savurdu. Yan verip darbeyi boşladım. Enseme götürdüğüm eli kullanacak halde bulunmadığım anlaşılıyordu. Bu sebeple biraz ihtiyatlı davranmam icabetmekteydi. Tekmeyi iyi yerleştirememiştim. Bu sefer daha dikkatli nişanladım. Potinimin burnunu kasıktaki kemik-

lerden birisine yerleştirdim. Herifin feryadı az kalsın duvarları yıkacaktı. Usturpa elinden düştü. Münasip bir şekilde eğilip iki kat olduğu için üçüncü tekmeyi suratının tam ortasına yerleştirdim.

Usturpayı aldım. Şakaya gelir bir şey olmadığı, hele böyle goril azmanlarının elinde öldürücü bir silah haline geldiğini anlamak için bunu ele almak kâfiydi. Bu güzel hediyeyi ceketimin sol koltuk altına, tabancamdan boşalan yere yerleştirdim.

Etrafa baktım. Buraya kumarhanenin holü denilebilirdi. Duvarları her nedense ses alıp vermeyecek şekilde yapılmıştı. Alay olsun diye herifi yerden kaldırıp köşedeki iskemleye oturttum. Uyuklar gibi başını göğsüne düşürdü.

Kumarhaneye geçtim. Vels beni görünce:

— Neredesin Mayk? diye merakla sordu.

—- Bir_eski ahpaba rastladım da... İlk mektebe ait hatıraları yadettik.

— Beni de tanıştırsana.

— Olmaz. Sıkılgandır.

Bu esnada elimdeki kanları gördü.

— Ne var, Mayk, dövüştün mü? diye şaşırdı.

— Yok canım! Şurada çiviye takıldı.

Kız bir sual daha sordu ama gördüğüm manzara karşısında cevap vermeye fırsat bulamadım.

Ortadaki masalarda renkli banknotlar halinde muazzam bir servet âdeta akıyordu. Bura-

da her cins oyun vardı. Belli ki «Ben ömrümde elime kâğıt, zar almadım» diyenler de yakalarını kurtaramıyacaklardı.

Etrafa baktım. Dekor Amerika'nın Avrupa muhacirleriyle dolup taştığı ilk devirlerini gösteren kovboy filmlerindeki Tayr-Vest kumarhanelerini hatırlatıyordu. Duvarlarda domuz ve bizon resimleri, tavanda kalın araba tekerleklerinden avizeler vardı.

On beş metre uzunluğundaki tezgâh da aynı şekilde yapılmış, aynalarda hakiki kurşun yaraları bile unutulmamıştı.

Lakin asıl enteresan taraf müşteriler. Newyork'un en meşhur, en pahalı berberlerinin yaptığı başlar, en meşhur, en pahalı terzilerinin tuvaletleri, smokinleri... Maamafih kadınların hemen hepsi alelade tiplerdendi. Her tarafta görülen ve ilk bakışta vasati güzellik ölçüsünün biraz üstünde sayılan basit kadınlar. Yüzlerinde budalaca birer gülümseme... Üstlerinden birer sahte azamet... Pahalı orospu azameti ki akıllıca bir erkek on dakikasına tahammül edemez.

Hasılı dekorun uydurmalığına kadınların uydurma kibarlığı, heriflerin kolay para kazanmışlıktan gelen dalgın budalalıkları pek uygun düşüyordu.

Matmazel Vels suratımın gittikçe asıldığını görünce:

— Buraların pis yerler olduğunu söylemiştim Mayk, dedi, devamlı müşterilerinin anlattık-

larına bakılırsa onlar da çabuk usanırlarmış. Bu sefer bir başka numara uydurulurmuş.

Kovboy kıyafetine sokulmuş bir garson bizim takıma kokteyl koşturdu. Yılışık bir sırıtma ile bunun bedava olduğunu söyledi.

Bu sırada erkeklerde bir kaynaşma oldu. Matmazel Jünon'u gördüm. Yanında patronu Anton Lipsek vardı. Kız bir kraliçe azametiyle hayranlarının arasından geçti, bir kenara oturdu.

Vels dalgınlığımın sebebini anladı:

— Güzel kız! dedi, bütün erkekler bayılıyor. Hakları da var.

— Yok canım?

— Atıyorsun Mayk, neredeyse gözlerin yerlerinden fırlayıp Jünon'un masasına düşecek.

— Ben atmıyorum, sen yanılıyorsun. Gözünü aç! Ben çırılçıplak görmediğim bir kadına bayılacak heriflerden değilim. Kızın güzelliğini inkâr etmiyorum. Lakin üzerinde bir acaiplik hissediliyor.

— Ne gibi?

— Bilmem. İnsan bunun yanında adeta rahatsız olur.

— Çok güzel de ondan... Ben biraz dolaşacağım Mayk! Sen istersen yanına git!

— Saçmalama!

— Gitsen iyi edersin. Belki arkadaşının o gece kiminle çıktığını tahkik etmiştir.

Vels cevap beklemeden kalabalığa karıştı. Ben elimdeki kokteyl kadehini bırakmadan Jü-

non'un oturduğu yere doğru yürüdüm.

Beni görür görmez tanıdı, elini uzatarak:

— Merhaba Mayk! dedi, burada ne arıyorsunuz?

Bir iskemle çekip karşısına yerleştim.

— Adımı unutmamışsınız, dedim.

— Kolay unutulur erkeklerden değilsiniz, diye nazla gülümsedi, şurada birçok parlak delikanlı var. Birisi bile kestiğiniz tırnağa değmez.

— Siz alay ediyorsunuz ama olsun. Ben ciddiyeti bırakmayacağım. Burada bir sürü güzel kadın var. Topu birden saçınızın bir telini karşılayamaz.

Jünon hakikaten harikaydı. Öteki kadınların çıplaklığına mukabil gayet kapalı bir elbise giymişti. Fakat ince siyah ipekli vücudunun bütün hatlarını meydana koyuyor, insanı boğazını kurutacak kadar iştahlandırıyordu.

Jünon garsona kokteyl getirmesini söylediği zaman Anton müsaade isteyerek kalktı, rulet masasına gitmek için kalabalığa karıştı.

Genç kadın gözlerimin içine bakarak:

— Size havadislerim var Mayk, dedi, belki de şimdi söylemekle hata ediyorum.

— Neden?

— Yarın da görüşmemiş için vesile olabilirdi de...

— Arkadaşımla gezmeye giden kızı buldunuz mu?

— Evet.

— O gece ne yapmışlar? Adı ne?

— Adı Mari. Belki görüşmek istersiniz diye adresini de aldım. Çavdik otelinde oturuyor. Arkadaşınızın başına gelenleri benden öğrendi. Pek üzüldü. Hatta biraz da korktu. Maamafih ben korkmasına sebep görmedim. Çünkü biraz dolaşmışlar, içmişler. Neticede Mari çok sarhoş olmuş. Arkadaşınız kızı odasına kadar çıkarmış, soymadan, hatta kunduralarını bile çıkarmadan yatağına yatırmış. Sonra çıkmış gitmiş. Pek kibar bir erkek olduğu belli.

— Hay Allah kahretsin!

— Neden? Böyle hareket ettiği daha iyi değil mi?

— İyi ahlâk meraklıları için belki parlak bir numara ama ben beğenmedim.

— Niçin?

— Çünkü aradığım iz gene kayboldu.

Elini elimin üstüne koyarak bana doğru eğildi. Yeşil gözlerinde sarhoş bir baygınlığın karşı durulmaz daveti vardı.

— Yarın gelecek misiniz? diye yavaşça sordu.

— Tabii! dedim, gelinmez mi?

Bu anda omuzuma bir el dokundu. Matmazel Vels'in sesi:

— Merhaba Jünon, dedi, müsaade ederseniz Mayk beni eve götürsün.

— Hay hay şekerim! İyi geceler Mayk!

— Mersi Jünon!

Kumarhaneden herifi tepelediğim aralığa geçtik. Bizim yiğiti koyduğum iskemleden kal-

dırıp götürmüşlerdi. Onun yerine iki kabadayı nöbete geçmişti. Bunlardan biri beni eskiden tanıdığı için biraz rahatsızca idi. Öteki zanaatta yeni olduğundan kendi kendine efeleniyordu. Kolumun altındaki usturpayı dirseğimle yokladım. Eski ahbap tükrüğünü yutmaya uğraşırken yeni yetişen haydut namzedi:

— Seni bekliyorduk aslanım, diye sırıttı, Mayk Hammer dedikleri sensin öyle mi? Ahpablar senin bilekli adam olduğunu söylediler ama gözüm tutmadı pek.

— Tutar yavrum tutar... İlk fırsatta tutuverir meraklanma!

Matmazel Vels'in açtığı kapıdan dansedilen salona geçtim. Galiba herifler yanımda kadın bulunduğu için üstüme saldırmamışlar, bu işi sokakta yapmayı daha münasip görmüşlerdi.

Pist gene tıka basa doluydu. Kadınlı erkekli acaip bir kalabalık birbirlerine sımsıkı sarılmışlar, orta yerde kımıldanıp duruyorlardı.

Etrafa bakıp eski dostum Dinki'yi aradım. Buradakilerin kısaca Mister Kleyt dedikleri herif görünürde yoktu.

Vestiyerden öteberimizi aldık. Dişsiz ağzını simsiyah açıp sırıtarak bahşiş bekleyen cadaloza inadıma on sent attım. Ömrümde hiç işitmediğim küfürleri ark aarkaya sıraladı. Ben de onun şimdiye kadar duymadıklarıyla cevap verdim.

Gürültümüze iki "kişi yaklaştı. Bunlardan

birisi müessesenin sahibi geçinen Kleyt, yani namı diğer Dinki idi. Çenemle iç kapıyı göstererek :

— Bütün bu numaralar senin harcın değil küçük maskara, dedim, arkanda durup iplerini bir çeken var.

Yüzü yemyeşil oldu. Yanındaki kadın kâtibem Velda idi. Onu görmezden gelip yürüdüm.

V

Bürodaki koltuğuma yerleşmiş, düşüncelere iyice dalmıştım ki kilitte bir anahtar döndü. Velda içeri girdi.

Sırtında bir siyah tayyör vardı. Tayyörünün kumaşı kadar siyah olan saçları güzel yüzünü çerçevelemişti. Vücudu, hareketleri, gülüşü öyle birbirine uyuyordu ki dünyanın en güzel kadınıyla beraber çalışmanın keyfini bir daha hissettim. Buz gibi bir sesle:

— Sizi burada bulacağımı kestirmiştim, dedi.

Çantasını yazıhanenin üstüne fırlattı. Koltuğa kuruldu. Artık buranın hakiki patronu kendisiydi. Dündenberi buna güzelce alıştığı görülüyordu.

— Yeni büronuzun ilk işine fena başlamamışsınız Velda, dedim, Dinki gibi parlak oğlanlardan girişmişsiniz.

— Siz de pis orospulardan.

— Dün gece yanımdaki kız mı kastediliyor?

— Evet. Fena değildi pek... Tam tipiniz.

— Dinki de sizin için aynı şey mi?

— Maskaralık etme Mayk! Ne kadar kıskanç olduğumu bilirsin.

Yerimden kalktım. Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Kafasını arkaya bükerek dudaklarını çok hoşuna gittiğine emin olduğum bir şiddetle öptüm. Elini kaldırıp saçlarına gömülmüş yumruğumu tuttu. Gözlerini kıstı. Dudaklarının yumuşak tazeliğini tekrar ağzımda hissettim. Kollarımı yavaş yavaş vücuduna sardım. Kendisini adeta terketmişti. Halbuki bazı merhametli kadıncağızların «zaaf anı» dedikleri şeyden haberi bile olmadığını biliyordum. Nitekim derhal kendine geldi:

— Elverir! dedi, yorgunsun cicim, hakkımdan gelemezsin.

Küfrederek yerime döndüm.

— Kızma canım, diye güldü, senin için geberdiğimin farkındasın.

— Dün gece seni o batakhanede göreceğimi hiç tahmin etmemiştim. Fena şaşırdım.

— Bana derhal araştırmalara girişmek emri vermediniz mi?

— Yamansın Velda! Haydi anlat bakalım?

— Vaziyeti kısaca gözden geçirdim. Baktım ki burada şimdilik gazetelerin yazdıklarından başka bir şey öğrenmek kabil değil, hemen bir uçağa atladım, Ohio'ya gittim.

— Ne diyorsun?

— Tabii. Orada rahmetli arkadaşın Viler'in ailesiyle, ortağıyla ve iş yaptığı adamlarla görüştüm. Aynı günün akşamı gene uçakla buraya döndüm. -Çantasına uzandı, not defterini çıkardı.- Dinle! dedi, herkes Viler'in iyi koca, iyi baba, iyi bir iş adamı olduğunda müttefik. Akıllı bir adammış, bilhassa sinirlerine son derece hâkimmiş. Karısıyla gayet iyi geçiniyorlar. Seyahate çıktığı zamanlar evini hiç ihmal etmezmiş. Nitekim bu sefer de iki kart, bir uzun mektup göndermiş. Bir kere de telefon etmiş. Telefon, Newyork'a salimen vasıl olduğunu bildirmek için... Kartpostallardan birincisi oğluna yollamış. İkincisini Boveri postahanesinden... Ailesine iyi bir gece geçirdiğini kısaca anlatıyor. Karısına yazdığı mektubu gördüm. Gayet normal. Bu mektubun altında 22 yaşındaki kızı için bir not var, Nevvyork'ta kızının mektep arkadaşlarında nbirisine rastladığını anlatıyor. Dediğim gibi işleri iyi giden, bol para kazanan bir adam.

— İyi ama Emil Perri adındaki herif aksini söylemiş.

— Yalandır, işleri mükemmel. Kredisi sağlam. Boveri'den yazdığı kartta, geceyi Boveri Hanı denilen bir eğlence yerinde geçirdiğini bildirdiği için oraya bir göz atayım dedim. Buranın nasıl bir batakhane olduğunu sen de gözünle gördün. Sahibini buldum. Oltayı attım. Hoşlandığını ilave etmeliyim Mayk.

— Hem de nasıl! Vaktiyle kalçasına bir kur-

şun yerleştirmiştim de bu yüzden hapse girmişti.

— Orasını bilmem. Sen gidince kendisini beş dakika toplayamadı. Sonra öfkeyle içeri saldırdı. Biraz sonra gelip benden özür diledi ama yumruğunda kan gördüm.

—- Beni okşamadan salıveren adamlarını terbiye etmiştir. Eskidenberi yumruklarını kullanmaya bayılır. Hepsi bu kadar mı yavrum?

— Şimdilik bu kadar. Herifle tekrar buluşacağız.

— Zarar yok. Kaç kere buluşursanız o kadar kemiğini kıracağım, rezil serseri!

— Viler'in öldürüldüğüne katiyen eminsin değil mi?

— Katiyen... Hem de bu işin ucu o batakhaneye dayanıyor. Gözünü aç! Neler döndüğünü öğrenmeye çalış. Az kalsın unutuyordum. Herifle buluşmaya giderken hususi hafiye kartınla tabancanı yanına alma! Ben Viler'in beraber çıktığı kızın adresini öğrendim. İşe bir başka kadın karıştı mı, karışmadı mı, şimdi bunu araştıracağım. Araştırmanın ilk safhasında karşımıza Dinki denilen haydudun dikilmesi iyi bir iz üzerinde bulunduğumuza delil olabilir.

Velda çantasını aldı. Bana cakalı bir selam çakıp çıktı. Arkasından içimi çektim. Eğer Dinki buna e! sürmeye kalkarsa alimallah tepelerim.

Öfkeyle telefona sarıldım, Pat'ı aradım. Bürosuna yakın bir pastahanede buluşmayı kararlaştırdık.

Bir taksiye atlayıp acele yetiştiğim zaman Pat kahvesini içiyordu.

- Merhaba Şef! diye alay ettim, Nevyork polisinin cinayet kısmı ne âlemde?

— Fena değil, uğraşıyor. Sen de ne var?

— Ben arkadaşımın öldürüldüğüne katiyen kanaat getirdim, ister inan, ister inanma!. Bu işin sonunda hususi hafiyelik ruhsatnamemle silah taşıma müsaademi geri alacağım. Bana yardım edersen zararlı çıkmazsın. Çünkü mesele eninde sonunda gazetelere düşecek. Newyork'un en ferasetli polisi olmak vasfını bu arada kaybedersen çok üzülürüm. Bazı meselelerde asla yanılmadığımı kaç kere gördün. Hele işin arkasında kana susamış bir mahlûku kuduz köpek gibi gebertmek imkânı varsa nasıl altıncı hissimle hakikati sezdiğimi biliyorsun.

Pat kurnaz kurnaz gülümsedi:

— Bu sefer fena halde yanılıyorsun Mayk, dedi. bu sefer evhama kapıldığına, her hadisenin arkasında bir katil bulunduğunu boş yere vehmettiğine kani değilim. Viler'in öldürüldüğü bence de muhakkak yavrum! Lakin doktorlarla Başsavcı bu kanaatte değiller. Bu sebeple bana aklım varsa daha mühim işlerle uğraşmamı tavsiye ettiler.

— Galiba bizim Başsavcı senden de pek hoşlanmıyor Pat?

— Evet.

— Hoşlanmasın bakalım.

— Yeni bir şey öğrendin mi?

— Mühim sayılmaz. Esaslı ipuçları elde edersem bu sefer sana derhal haber vereceğim. İlk havadis de galiba Reney adındaki heriften gelecek. Bu zatın sıhhati bozulur, keyfi kaçarsa üzülmezsin ya?

— Sanmıyorum. Kendisi eski ahpablardandır. Yaralamaktan, olur olmaz yerde kavga çıkarmaktan birkaç mahkûmiyeti *\/ar.* Bazı bazı boks müsabakaları tertip eder gibi görünür. Haydudun biri. Bu yakınlarda neredense para tutuyor. Para tutuyor ama gene de Boveri'de oturuyor.

— Boveri mi? Orası da neresi?

— Hani benime bu sefer alay etmiyecektin Mayk?

— Ne olmuş?

— Ne olacak? Boveri'den pekâlâ haberin var. Şimdi söyle bakalım: niçin Reney adını duyacakmışım?

— Çünkü adı bu işe ister istemez karışacak!

— Saçmalıyorsun. Sebep diyorum?

— Hele sen söyle: Viler'in kendisini öldürmediğine nasıl kanaat getirdin?

— Huyumdur, ne zaman bir intihar vakası karşısında bulunsam bu iş için hazırlanmış bir iki müte hassıs işe sürerim. Bu sefer de öyle yaptım. Senin Viler'in vücudunda bazı berelere rastladık. Bunlar boğuşmaya delâlet eden izlerdi.

— İyi ama Viler çok sarhoş olduğu için ka-

tille fazla boğuştuğunu sanmıyorum.

— O kadarı bize yeter. Şu atılmış kurşunla boş Kovanı otelin koridoruna sen bırakmadın değil mi, buna eminsin?

— Bizden evvel davranıp burnumuzun dibinden en mühim delilleri aşıran herifin cebinde büyük bir delik olduğuna ne kadar eminsem o kadar...

— Bütün hata kapıları kilitlememekten ileri geliyor. Halbuki bu iş bizim zanaatta belli başlı kaidelerden biridir.

— Tuhafsın Pat, otel kapılarındaki kilitler ne zamandan beri gözünü kan bürümüş haydutların yolunu kesiyor?

— Haklısın. Bana bu akşam telefon eder misin?

— Herhalde.

Kalktık. Ayrılırken:

— Başsavcıya selam söyle, dedim, yakında ziyaretine geleceğimi umuyorum.

•

On beş dakika sonra Viler'le beraber sarhoş olan kızı görmek için Çevdik oteline gittim. Beni, görünüşü uslu akıllı bir büyükanneye benzeyen beyaz saçlı bir kadın karşıladı. Matmazel Mari'yi sordum. Niçin aradığımı anlamaya lüzum görmeden:

— 312 numarada oturuyor, dedi, merdivenleri insan gibi çık. Gürültü istemem!

Mümkün mertebe itina ettim ama gene de basamaklar kıyametleri kopardılar.

312 numaranın kapısını birkaç kere çalmak lazım geldi. neden sonra kanat aralandı, evvela bir çift mavi göz, arkadan bigudilerle dolu bir kafa ve daha arkadan da boğaza kadar iliklenmiş bir pembe sabahlık göründü.

— Beni Matmazel Jünon gönderdi meleğim, dedim, biraz görüşeceğiz.

— İyi ama ben yeni kalktım.

— Belli, belli! -Kapıyı itip içeri girdirn:- Uyuya kalmişsınız bugün Mari.

— Uyuya kalmadım, vakit erken. Müsaade edin de giyineyim.

— Rica ederim.

On dakika sonra saçlarını taramış, suratını boyamış olarak döndü. Sırtına iyi dikilmiş yeni bir tayyör giymişti. Karşıma oturup bir sigara yaktı:

— Buyurun Mister...

— İsmim Mayk Hammer, dedim, siz sadece Mayk deyin. Matmazel Jünon size benden, bahsetti mi?

— Evet. Siz Mister Viler öldüğü zaman...

— Aynı odada bulunuyordum. Çok sarhoş olduğum için hiçbir gürültü duymadım.

— Ben de size bu hususta mühim bir şey söyleyebileceğimi zannetmiyorum Mayk.

— Beraber bulunduğunuz gece olup bitenleri anlatmanız elverir.

— Jünon söylemedi mi?

— Bir kere de sizden dinlemek istiyorum.

— Beni buraya getirdi. Biraz fazla içmiştim galibg... Yahut da biraz hastalanmıştım. Bir taksiye bindiğimizi hatırlıyorum. Yolda uyudum. Sonrasının pek farkında değilim. Ertesi gün ağzımın içi zehir gibi uyandım. Elbiselerimi bile çıkarmadığımı hayretle gördüm. Sonra... Gazetelerde intihar ettiğini duyunca... Yani çok müteessir oldum.

— Hepsi bu kadar mı?

— Bu kadar.

«Yazık» diye düşündüm. «Viler kafasına bir kurşun sıkacağına sununla pekâlâ kayfedebilirdi». Saate baktım. Biraz daha vaktim vardı. Fabrikanın toplantısında nasıl tanıştıklarını da anlatmasını rica ettim.

— Kalvey fabrikası vereceği yemek için bizi angaje etti. Bu işlerle Jünon uğraşır.

— Her zaman mı?

— Hayır. Bazı bazı Anton'un meşgul olduğu toplantılar da var. Maamafih umumiyetle müessesenin müşterilerle münasebetini Jünon idare eder. Yeni müşteriler bulmak hususunda fevkalâde ustadır. En iyi modeller, kapak kızları, mankenler de bizde bulunur. Ayrıca Nevvyork'un en fazla ücret ödeyen müessesesi bizim ajanstır. Film stüdyolarına en güzel kızlar bizden gider.

— Arkadaşımla tanıştığınız geceyi Kalvey fabrikası mı tertip etmişti?

— Evet. Jünon gidecek kızları ayırdı, de-

filede teşhir edilecek elbiseleri hangimizin giyeceğini de o tayin etti. Toplantı nutuklarla açıldı, biz işimizi bitirdikten sonra ziyafet sofrasına oturduk. Dediğim gibi, ben o gece biraz fazla içmişim.

— Viler'le ne zaman tanıştınız?

— Ben gitmek için kalkmıştım. Asansörün kapısını bir türlü açamıyordum. Mister Viler yardım etti. Sonra beni yalnız yollamak istemedi. Beraber indik.

Kızdan mühim bir şey öğrenemeyeceğimi anlayınca kalkıp şapkamı aldım.

— Mersi kızım, dedim, rahatsız oldun sabah sabah.

— Bilmem ki size bir faydam dokunabildi mi?

— Elbette. Eğer aklıma sorulacak bir cjhet gelirse sizi gene ararım.

— Sizinle daha eğlenceli şartlar içinde tanışmak isterdim. Jünon gazetelerin dedikodu yapmaları ihtimalinden bahsetmişti. Acaba ismim böyle kanlı bir hadiseye karıştırılır mı?

— Zannetmem. Görüyorsunuz ki yazılmağa değer bir vaka cereyan etmemiş.

— Mersi Mister Hammer, oruvar.

— Oruvar kızım.

Otomobilimi hareket ettirdiğim zaman dünyanın haline bir daha şaştım. Viler gibi namus-

lu bir insan ölmüştü. Buna karşılık Dinki denilen namussuz güzel kadınlarla fink atıyordu. Peki ama Ohio'lu bir tüccarı buraya geldiğinin haftasında kimler, niçin öldürmüşlerdi? Parasına tamah ederek mi? Eski bir kin yüzünden mi? Yoksa bir kadın meselesinden, kıskançlıktan filan mı?

Bu sefer doğruca Mister Emil Perri'nin kapısına dayandım, tunç tokmağı kuvvetle vurdum. Üniformalı bir hizmetçi kadın kapıyı açtı. Ne istediğimi sordu.

— Mister Perri'yi göreceğim, dedim.

— Özür dilerim efendim! Mister Perri hiç kimse tarafından rahatsız edilmemesini emrettiler.

— Sahi mi? Kendilerine gidip söyleyin, ister istemez rahatsız olacaklardır, hem de şimdi. «Mayk Hammer adında birisi gelmiş» dersiniz. Dersiniz ki «Bu Mayk Hammer kendisinden istenen her hizmeti Reney isimli serseriden çok daha iyi becerirmiş.» İşte böyle söyleyin.

Kapıyı itip içeri girdim. Kadın şapkamı almayı bile akıl edemeden evin basıldığını haber vermeye koştu. Ben geniş antrenin güzel eşyalarına yeniden yenniye hayran olmaya başlamıştım ki koşarak geri geldi:

— Buyurun efendim, çalışma odasına geçeceksiniz.

Kadın bana yol verirken yüzüme şeytanı görmüş gibi bakıyordu. Bu bakıştan, Mister Perri'nin rahatsız edilmeyi her zaman bu kadqr

kola göze almadığını anladım.

Perri koca vücudunu yazıhanenin arkasındaki koltuğa yerleştirmiş, beni bekliyordu. Ablak suratında karaciğer bozukluğundan gelmesi muhtemel bir yeşilimsi sarılık vardı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Yazıhanenin üzerindekileri elimin tersiyle iterek kendime yer açtım. Kenara iliştim:

— Perri, dedim, sen dünyanın en rezil yalancısısın.

Neye uğradığını şaşırdı. Alt çenesi titremeye başladı. Bir şey söylemek istediği halde bunu bir türlü beceremediğini anladım. Nihayet kekeleyerek:

— Ne cesaret! diye çatlak bir düdük gibi öttü, evimde bana hakaret... Bu nasıl iş?

Yazıhanenin üstündeki sigaralıktan bir tane aldım. Herifin elmaslı çakmağıyla yaktım:

— Geçen akşam burada Reney adındaki haydutla ne konuşuyordun? Seni neyle tehdit ediyordu? Kemiklerini kırmakla mı? Yoksa sırtına bir kurşun yerleştirmekle mi?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Reney denilen pis heriften bahsetmek istiyorum. Hani şu rezil keratadan... Amerikanın en iğrenç haydutlarından birinden... Eğer söylediğini yapmazsan başına neler getirecek bakalım?

Perri midesine yumruk yemiş gibi bir kere sıçradı. Sonra öğürürcesine soludu.

— Beni dinle hayvan, dedim, Reney her-

gelenin biridir. Eğer ondan korkuyorsan, beni görünce yüreğine inmeliö Çünkü Reney'in sana yapabilecekleri benim senin başına getireceklerimin yanında çocuk oyuncağı kalır. Seni canımın istediği anda ayağımın altına alır öyle döverim ki, leşini annen bile tanıyamaz. Karnının alt tarafına öyle minimini bir kurşun yerleştiririm ki böğüre böğüre geberirsin, yanına hiç kimse sokulamaz. Hem Reney bu işten belki yakasını sıyıramaz ama, bu şehir bana bu iş için bir de takdirname verir. Polislere niçin yalan söyledin Perri? Neden «Viler'in işleri kötü gidiyordu. Bana kaç kere intihardan bahsetti» diye yalan uydurdun? Viler'in kendisini öldürmediğini, bir cinayete kurban gittiğini duydun mu? Şimdi sıra sende Perri. Eğer Viler'i öldüren haydut benim senin izinde olduğumu öğrenirse kendisini ele vermenden korkarak seni derhal temizleyecek. Sıra şimdi sende yalancı köpek! Sen bu çirkef tulumu vücudunla dilini tutamazsın. İlk yumrukta bildiklerini hep söylersin. İşte bu sebeple Viler'i öldüren herif seni de gebertecek. Viler'in beyni halının üstüne akmıştı. Senin barsokların şuraya dökülecek.

Herifin suratındaki yeşilimsi sarılık derhal morardı. Gözleri kaydı. Kollarını yana sarkıtarak yavaşça bayıldı.

Ayılmasını keyifli keyifli sigara içerek bekledim. Gözlerini açınca:

— Yalanları neden uydurdun? diye sordum, cinayet işlerinde yalan söylemenin sonu

nereye varır, düşünmedin mi?

Baktım ki yeniden bayılacak. Sürahiden bir bardağa su doldurup çenesine dayadım. Dişleri takırdayarak birkaç yudum içti.

— Dinle, dedim, namuslu vatandaş numarasını polislere yutturdun ama bana söktüremezsin. Burada seninle uğraşıp hastabakıcılık stajı yapacak değilim. Şimdi doğruca nereye gideceğim bilir misin? Suç ortağın Reney'i bulmaya... Görelim bakalım, seni hangi sebeple pençesine düşürmüş? Münasebetiniz nereden geliyor? «Dostluğunuzdan bana Perri bahsetti» dersem suratı ne hal alacak?

Bu son söz üzerine Perri tekrar bayıldı. Artık onunla meşgul olmayı faydasız buldum.

Evden çıktım.

VI

Gökyüzünü buultlar kaplıyor, fırtına patlamaya hazırlanıyordu. Bir kahveye girerek iki büyük fincan kahve içtim. Sonra eve uğrayıp pardesümle eldivenlerimi aldım.

Otomobilimi garaja bıraktım. Bir taksiye atlayıp Anton Lipsek ajansının kapısına dayandım. Bu sefer bana ahret sualleri sormadılar.

Jünon'un odasına girince gene gözlerim kamaştı. Bu kadar kusursuz güzelliği insan hayal edemiyor, her karşılaşmada yeniden hayrete düşüyordu.

Jünon bu dünyaya elbisesiz yaşamak için

gelmiş ender kadınlardandı. Karşısında onu çıplak düşünmemek imkânsızdı. Bu sebeple de kendisiyle tanışan her erkek daha ilk anda cin çarpmış gibi sarsılmaktan kendini alamazdı.

Ayağa kalkıp elini uzattı:

— Geldiğinize çok sevindim Mayk, dedi.

— Sözleşmiştik ya.

Gözlerimi kısarak güzelliğini dikkatle tetkik ettim. Göğüsleri harika, ince beli harika, biraz dolgun kalçaları harika, bacakları, kolları, boynu ve gerdanı harika idi. Üzerinde bir tek mücevher vardı. Bir zümrüt pantantif. Göğsünün beyazlığında, yüreği ürperten bir yeşil ışıltı ile parlıyordu. Tutup bakmamazlık edemedim ve hafif bir ıslık öttürdüm. Çünkü kocaman zümrüt de, yanındaki diğer taşlar da sahici idiler.

— Bir servet bu böylece... dedim.

— İyi' şeyleri severim, diye güldü.

— Ben de severim ama mücevherinizden bahsetmedim.

Başını eğerek iltifatı kabul etti:

— Saat on ikiye geliyor, dedi, beni yemeğe götüreceksiniz sanırım.

— Tabii!

Mantosunu tutup giymesini kolaylaştırdım. Vücudunun kokusu başımı döndürdü. Ömrümde çok kadın görmüştüm. Lakin bu kadar tahrik edici olanını hatırlayamıyordum. Birdenbire:

— Ne düşünüyorsunuz Mayk? diye sordu.

— Hiç... Hiçbir şey.

— Yalan!

— Elbette yalan.

— Sakın beni düşünmekte olmayın.

— Hayır.

— İyi öyleyse... Çünkü yüzünüz bir tuhaftı. Bir şeyi kırıp parçalamak istiyor gibiydiniz

Elimi tuttu:

— Arka kapıdan çıkalım, diye fısıldadı, kızlar görmesinler.

Asansörde hiç konuşmadık. Binadan çıkarken otomobilin anahtarını elime sıkıştırdı. Havaya bakarak:

— Kar topluyor! dedi.

Otomobili en lüks cinstendi. Her tarafı krom içinde, kaloriferli, radyolu. Bu da âdeta bir servet!

Direksiyona geçtim. Yanıma oturdu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordum.

— Birkaç ey evvel bir küçük lokanta keşfettim. Oraya gidelim. Yemekleri fevkalâde. Bundan başka müşterileri de cazibeli şeyler.

— Cazibeli mi?

— Yani iç açıcı demek istedim. Gidelim de görürsünüz. Broadvvay'a doğru çekin. Ben size sapacağınız sokakları söylerim.

Önünde durduğumuz kapı bana yabancı değildi. Jünon neye güldüğümü sordu.

— Buraya bir kere geldiğimi sanıyorum, dedim, hatta buradakiler beni daha katiyetle hatırlayacaklardır.

— Neden?

— Aklımda doğru kaldıysa biraz münakaşa oldu. ,

— Yoksa dövüştünüz mü Mayk?

— Burası Nevyork'un en lüks, en kibar batakhanesi... Buralarda dövüşün lafı bile olmaz.

— Bilakis, dostlarım buraya uğramamı hiç de doğru bulmuyorlar. Bir acaip yermiş. Ben seviyorum. Bilhassa yemekleri çok güzel!

Arabayı diğer otomobillerin yanına çektim.

Burası sahiden acaip bir yerdi. Ekseriya cinsi münasebetlerde anormal şeylere meraklı zenginlerin devam ettiğini biliyordum. Meselâ: sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar durmadan içen ayyaşlar, sapık temayüllü heriflerle düşüp kalkan yakışıklı gençler, körpe kızlardan hazzeden kart karılar hep burada toplanıyorlardı.

Nitekim biz içeri girdiğimiz zaman sarı dalgalı saçlarıyla erkekten ziyade bir kolejli kıza benzeyen hayasız bir delikanlı, neredeyse sızacak pis bir sarhoşla meşguldü. Yumruğumu oğlanın iki gözünün ortasına yerleştirmemek için ellerimi ceplerime bastırdım.

Barmen de aynı cins rezillerden olmalı ki bir kadınla bir erkeğin beraber içeri girmesine pek şaştı.

Vestiyerde, iki metre boyunda, meşe kütüğü gibi bir herif duruyordu. Bunun da paltoları, mantoları almaktan başka bir işi vardı galiba. Bu da beni yadırgadı. Jünon'a yılıştığı halde bana adeta sertlendi.

İşin farkına varan arkadaşım:

— Sizi canınızın sıkılacağı bir yere getirmedim ya inşallah? diye sordu.

— Benim canım hiç sıkılmaz meleğim, diye kolunu tuttum, hele böyle yerlerde alabildiğine eğlenirim.

Yemek salonunda masalar tamamiyle boştu. Buna mukabil kenardaki localardan hepsi dolu. Hepsine de kendi cinsini seven sapıklar yerleşmiş. İki kadın, yahut dört kadın, veyahut iki erkek veyahut dört erkek.

Kadın gibi kırıtan bir garson bizi nasılsa boş kalmış son locaya yerleştirdi. Gözlerini süzerek emir bekledi:

— Kokteyl isteriz Matmazel! diye göz kırptım, pardon! Mösyö diyecektim... Pek mi yanlış?

Herif kalçalarını sallayarak uzaklaştı.

Kokteyller gelince kadehimi kaldırdım:

— Şerefinize, dedim, beni buraya getirmekle iyi etmediniz Jünon!

-— Niçin?

— Buraları insana işini gücünü unutturur.

— Hâlâ arkadaşınızın neden öldüğünü merak ediyor musunuz?

— Evet. Bahsettiğiniz kızla, Mari ile gidip konuştum. Aralarında mühim bir şey cereyen etmediğinden bu konuşma hiçbir şeye yaramadı.

— Hâlâ aramakta devam edecek misiniz?

— Tabii canım. Bu yaştan sonra bakkal dükkânı açacak değilim ya...

Kız ne demek istediğimi anlayamadı. Yü-

züme hayretle bakınca güldüm.

— Neye gülüyorsunuz Mayk? dedi. Budalaca şeyler sorduğum için mi?

— Değil. Dünyaya gülüyorum. Sürdüğümüz hayata, insanların çektiklerine filân... Sonra efendim gülünecek şey mi yok? Meselâ: size Boveri sokağındaki batakhanelerde rastlamak...

— Buna hiç şaşmayın. Bizim müessesenin en mühim işleri oralarda eğlenen adamlarla dönüyor.

— Sahi! Ajansı adeta tek başınıza siz çeviriyor muşsunuz.

— Pek değil ama, bizim meslek daha çok kadın ihtisasına giriyor. Modellerin, mankenlerin en iyilerini seçmek lazım. Anton ticari meselelerle meşgul olur. Bilhassa fotoğraf çekmeye bayılır. Bir defa siz de hazır bulunmuşsunuz sanırım.

. — Doğrusu o işe ben de bayıldım.

— Bayılmak para etmez. İyi neticeler alabildiniz mi?

— İnsan uğraşırsa... Yani gayret ederse... Kleyt denilen adam da iyi müşterilerinizden mi?

— Tanıyor musunuz?

— Eski ahpablarımdandır. Kendisini görürseniz benden selam söyleyin.

— Selam götürecek kadar samimiyetimiz yok. Fakat bir gün görüşmek icapederse bu emrinizi yerine getiririm. Duyduğuma göre gangsterliği filan varmış.

— Hem de Hollyvvood tipi yaman haydut-

lardan. O batakhaneyi açalı çok oldu mu?

— Altı ay evvel zannederim. Bir gün bizim büroya geldi. Modellerimizin en güzellerine ait resimleri satın aldı. Sonra hepimizi açılma törenine davet etti. Bir fırsattan faydalanarak kızlara resimlerini imzalattı. Bu işlerin rekabet korkusuyla ne kadar gizli hazırlandığını bilirsiniz.

— Bilmez olur muyum? Böyle batakhanelerin ömrü uzun sürmez. Bir büyük vurgun vururlar, sonra kapatır yenisini açarlar. Şimdi vurgun sırasındayız. Newyork'un bütün mirasyedilerini, daha doğrusu Amerika'nın Newyork"la işi olan bütün taşra zenginlerini birer kere düşürüp soyduktan sonra gürültü başlar. O zaman bir de bakarsınız dükkân kapanıvermiş. Kleyt gibi haydutlar bankada hatırı sayılır bir hesapla tekrar kayıplara karışırlar. Yeni bir fırsat gözleyerek pusuya yatarlar. Bu arada Amerika'nın maskara taraflarını görmeye koşan turistlerden bir kısmı da haklanmış olur. Maamafih Kleyt'in bu işi tek başına çevireceğine inanacak budalalardan değilim. Arkasında kim var acaba?

— Pardon! Anlayamadım?

— Gayet basit: bu kadar büyük lokmayı o herife yedirmezler. Eğer arkasında nüfuzlu şahsiyetler bulunmasa evvela polis ensesine binerdi. Yahut da daha kuvvetli bir çete bir gece bu ini basıp herifin ocağını söndürürdü.

— İnanmam Mayk, bu işler içki yasağı sıralarında olurmuş. Şimdi imkânı var mı? Ama belki de haklısınız. Benim aklım ermez.

— Doğru.

Bu mevzuu değiştirdik. Yemek umumiyetle neşeli geçti. Sonunda:

— Birer kokteyl daha içelim de kalkalım, dedim.

— Bu kadar çabuk mu ayrılacağız Mayk?

— Bana da zor geliyor ama çaresiz.

Gözlerine dikkatle bakarak:

— Bu sual aklıma bir şey getirdi, dedim, geçenlerde bir güzel kadına daha sormuştum. Sahiden beraber bulunmamız sizi memnun ediyor mu? Evet ise bunun sebebi nedir?

— Ben de açık konuşacağım: şimdiye kadar tanıdığım erkeklerin hemen hepsi bana bir ilâh muamelesi yaptılar, aptallıklarımı yüzüme vurmadılar, her zaman müsamaha ile muamele ettiler. Halbuki ben de insan muamelesi görmek istiyorum. Güzel olduğum için ta küçük yaşlardanberi şımartıldım. Şimdi biraz kabaca davranılsa hoşuma gidiyor dersem sakın şaşmayın.

— Yani ne demek? Ben size kaba muamele mi ettim?

— Zannederim. Bunu isteyerek yapmadınız. Huyunuz öylee .Mesela, güzel bir kadın bir meseleye «Benim aklım ermez» dediği zaman ona «Doğru» diye cevap vermezler.

— «Doğru! diye güldüm. Haydi kalkalım. Bugün çok işim var.

— Gece?

Bu sefer de o gözlerini gözlerime dikmişti.

Gene boğazım kuruyordu. Jünon alelade bir kadın değildi. Bu sual bin kadının dokuz yüz doksan dokuzunda bayağı bir davet olur. Bir erkeği sevindirirse de işin zevkini biraz bulandırır. Halbuki bunda başka manalar alıyor, daha doğrusu insanı, çıplak yüreğine yumrukla vurmuşlar gibi sarsıyordu.

Elini tutup okşadım. Sonra parmaklarımı gayet kısa kesilmiş sarı saçlarının arasına soktum.

Ağzını yarı açarak dudaklarıma uzattı. Fakat tam yarı yolda kendisini şiddetle geri çekti.

Gitmek hazırlığı için kalktı. Tuvalete doğru yürürken arkadan seyre daldım. Kalçalarını fazla sallamıyordu ama, her adım atışında vücudunu öyle kımıldatıyordu ki arzudan deliye dönerdiniz.

Bir tehlike sezerek etrafa baktım. Müzikhollerden birinin meşhur baş artisti olan bir güzel kadının da beni mahveden manzaraya aynı ateşli bakışlarla daldığını gördüm.

Jünon yalnız erkekleri değil, kadınları da kendisine bağlayan manalı güzellerdendi.

Hesabı ödedim. Hayasız, sapık zevklerin meydana vurulduğu bu garip dükkânda her şey ateş pahasıydı.

Otomobile oturduk.

— Nereye? diye sordum.

— Beni eve bırakır mısınız? dedi.

Arabayı tarifi üzerine sürerek oturduğu sokağa girdim.

— işte geldik, diye içini çekti.

— Otomobili dışarıda mı bırakacaksınız, bu kârın altında?

— Size lazımsa alın. İşinizi daha kolay görürsünüz.

— Teşekkür ederim. Bu lüks arabalara benzin mi yetişir? Icabederse bir taksiye binerim.

— Öyleyse yukarı buyurun da bir kahvemi için.

Otomobili garaja koyması için binanın kapıcısına teslim ettikten sonra Jünon'un apartımanına çıktık.

Burası ince bir zevkle döşenmişti. Eşyalar da ucuz cinsinden değildi.

Ben pardesümü çıkarmak istemedim. O da ısrar etmedi.

Viski bardaklarıyia yanıma yaklaşırken dudaklarında garip bir tebessüm belirmişti. Gözlerinde de eminim, benim gözlerimdeki manalar vardı.

Bardağı uzattı:

— Ben otuz yaşındayım Mayk, dedi, bu yaşıma kadar çok erkek tanıdım. Bunlardan birkaçıyla da yattım. Fakat şimdi daha iyi anlıyorum ki yattıklarımı bile sahiden arzu etmemişim. Pek yakında seni ihtirasla arzu edeceğimi saklamıyacağım. Biraz sabırlı olabilir misin?

Kuru kuru yutkundum. Cevap yerine viskiyi bir hamlede yuvarladım.

— Tadını daha iyi çıkarmak için sabretme-

yi beceririm, diye sırıttım, meraklanma yavrum, seni istemediğin bir işe zorlayacaklardan değilim.

— Hiç sevdin mi Mayk?

— Zannederim.

— Nerde şimdi?

— Neden?

— Ben öldürdüm de ondan...

— Sen mi öldürdün ?Sevdiğin kadını öyle mi? www.cizgiliforum.com

— Evet.

— Ne yaptı?

— Korkunç bir kadındı. Zevk için adam öldürüyordu. Çok eski bir kitap ne yazar? «Öldürürsen öldürülürsün» demez mi?

— Bıraksaydın başkaları öldürseydi. Sevgilini öldürmek sana düşmez.

— Düşer meleğim! Çünkü bazı vaziyetlerde kanun benim.

— Nasıl kıydın?

— Bunu ölürken son söz olarak o da sordu.

— Ne cevap verdin?

— «Kolayca» dedim.

— Sahi kolayca mı oldu?

— Hayır. Onun şahsında biraz da kendimi öldürdüm. Bu kadar güç oldu.

Jünon gözlerini bir müddet kırpıştırdı, dudaklarını yaladı ve bu nemli dudakları gene yarı açık tutarak gülümsedi:

— Yanılıyorsun Mayk, dedi, sende hiçbir şey ölü değil. Daha doğrusu sen benim için dün-

yanın en canlı erkeğisin.

Bir sigara yaktım. Sabredemiyeceğimi anladığımdan arkama bakmadan dışarı çıktım.

Dışarıda karlı bir gece vardr. Karlı gecelerin aydınlığını bilirsiniz, nsan çok üşümüyorsa kendisini bir masal dünyasında zanneder.

Pardesümün yakalarını kaldırarak otomobilimi bıraktığım garaja doğru yürüdüm.

Sokaklar kalabalıktı. Yerler buz tuttuğu için herkes ihtiyatla birbirine sokularak yürüyordu. Bir müddet yol ağzında ışıklara uyarak durduk. Tekrar yürümeye başlamıştık ki yan tarafta bir şangırtı işiterek döndüm. Tam hizasında durduğum dükkânın camekânı durup dururken tuzla buz olmuştu. Bir polis kalabalığı yarmağa çalışarak oraya doğru koştu. Ben yürüdüm.

Daha tenha bir köşeyi yeni dönmüştüm. Bu sefer de yol yanımdaki dükkânın aynası parçalandı.

Derhal iki büklüm oldum. Küçük bir otomobilin hızla uzaklaştığını gördüm.

Artık bu sefer hiç şüphem kalmamıştı. Herif beni avlamaya çalışıyordu. Adeta güpegündüz denilecek kalabalık bir akşam vakti, Broadvvay'ın göbeğinde, iki defa üstüste silah çekmek, nişanlayıp birisine sıkmak için namussuzun acele işi olması lazımdı!

— Hergele! Pis haydut! Namussuz! diye homurdandım.

Maamafih, bu hal heriflerin beklemeye ta-

hammülü kalmadığını da gösteriyordu. Öyle ise kendilerini rahatsız eden, tehlikeli bir yoldan gidiyor olmalıydım.

Görünürde belli başlı bir hedef bulunmasa bile bu iyiye âlemetti.

•

Otomobili büromun önündeki garaja çekmesi için kapıcıya bırakıp yazıhaneye çıktığım zama niçeride ışık yanıyordu. Fakat kapı kilitliydi.

Vurdum. Velda açtı. Beni görünce:

— Sen misin Mayk? dedi, nereden bu geliş?

Cevap vermeden çelik dosya dolabına gittim. Önüne çömeldim. Aradığım şey alt gözlerden birinde, koyduğum yerde duruyordu. Kız:

— Ne oldu? diye sordu.

Başucuma dikilmişti. Minimini otomatiği ceketimin dış cebine soktuğumu hayretle gördü.

— Eğer bir dahaki sefere üstüme ateş edildiği zaman analarını ağlatmazsam adam değilim, diye homurdandım.

— Üstüne ateş mi ettiler? Ne zaman?

— Biraz evvel! Az kalsın, caddenin ortasında işimi bitireceklerdi. Hem de iki defa üstüste... Bunun hangi manaya geldiğini anladın mı?

— Anladım. Herifleri rahatsız etmeye baş-

ladığına delâlet. Ateş eden namussuzu görebildin mi?

— Yüzünü farkedemedim ama erkek olduğuna eminim. Neyse aldırma sevgilim, aynı numarayı bir daha yapmak İsterse leşini yere serar, kim olduğunu iyice anlarım.

— O zaman da Başsavcı seni hapse atar. Silah taşıma ruhsatnameni elinden aldıklarını unuttun galiba.

— Saçmalıyorsun eVlda. Kanunlarda madde kıtlığına kıran girmedi ya... Bunlardan birisi de nefs müdafaasına aittir. Her kim silahlı bir taarruza uğrarsa silahla mukabele eder. Bizim Başsavcı olacak budala bu maddeyi unutmuşsa ona bunun hâlâ yürürlükte olduğunu anlatmak zevkini hiç kimseye bırakmam.

— Gözümün önüne geliyorsunuz. Mahkemede, ikiniz karşılıklı! Birbirinize bağırıp çağırarak...

Cevap vereceğim sırada, kıza hayretle bakarak durakladım. Velda'nın kıyafetini, makyajını görüp de başka şeyler düşünebilmek için, benim hissettiğim öfkeyi, boğuşma ihtirasını duymak lazımdı.

Kız felaketti. Ötesi yok, bu kız bu halle adam öldürürdü vesselam!

Sırtına siyah bir gece elbisesi geçirmişti. Bu elbiseyi sadece şahane memeleri tutuyordu. Siyah saçlarıyla siyah elbisesi arasında kalan yüzü boynu ve omuzları insana asırlarca durmadan öpmek arzuları vermekteydi.

Kalçalarından itibaren bacakları...

— Entarinin altına hiçbir şey giymedin mi kaltak? diye homurdandım.

— Giymedim! diye kırıttı.

— Dışarısı soğuk ama.

Gülüverdi.

— Nereye böyle?

— Eski dostlarınızdan Mister Kleyt'i, diğer adıyla Dinki Wilyams'ı görmeye. Yemeğe davetliyim.

Bir taraftan gülmeye çalıştım ama, bir taraftan da yumruklarımı sıkmaktan kendimi alamadım.

— Peki ya ben? dedim, ben seni yemeğe götüremez miydim?

Cevap vermeden siyah eldivenlerini giymeye başladı. Neden sonra:

— Vazife şekerim, dedi, vazife herşeyden mukaddestir.

Aklımı başıma toplamış olacağım ki hayretle sordum:

— Peki, bu saatte sen burada ne arıyorsun?

— Rapor vermeye gelmiştim. Lakin sabık patronum kendisini haydut kurşunlarına hedef etmekle meşgul olduğundan... Viler'in gittiği ziyafeti tertip eden fabrikanın adamlarıyla görüştüm. O gece davet ettikleri bütün kızların resimlerini ele geçirdim. Sonra düşündüm ki... Güzel kızların resimlerine bakmayı seversiniz. O sebeple hepsini masanızın üstüne koydum.

— Kes! Bir de utanmadan alay ediyor.

Kız mantosunu almak için yürüdü. O zaman dünyanın en büyük, *en* kıymetli hazinesine çoktanberi malik olduğumu ve çoktanberi bu hazineden istifade etmeyi düşünmediğimi hayretle gördüm. Velda sahiden çok güzeldi. Şimdiye kadar peşinde dolaştığım kadınlardan hiçbiri bunun eline su bile dökemezlerdi.

Bu gece Dinki denilen haydutla beraber yemek yiyeceği aklıma gelince kıskançlık gırtlağıma sarıldı. .

Kız iş kıyafetiyle de güzeldi ama birkaç metre ipekle bir iki boya darbesinin giyinmesini ve süslenmesini bilen bir kadını ne kadar değiştirdiği ancak şu anda meydana çıkıyordu.

— Seni yemeğe ben davet etmiş olsaydım bu kadar itine göstermezdin! diye çıkıştım.

— Rica ederim Mayk, diye sahiden yalvardı, ne zaman istersen senin için süsleneceğimi biliyorsun. Ne zaman istersen.

Yanına gidip kollarımın arasına aldım. Bütün vücudu tepeden tırnağa arzuyla titriyordu. Ağzını uzattı. Bir taraftan öperken bir taraftan parmaklarımı çıplak omuzlarına adeta gömdüm. Dudaklarını ağlamaya benzeyen bir inilti ile zorla kurtardı.

Ellerimi tuttu. Omuzlarından aşağıya, kalçalarına kadar bütün vücudunu sıvazlattı. Sonra koşarak çıkıp gitti.

Ağzıma bir sigara koydum ama yakmak aklıma gelmedi. Bir müddet uzaklaşan ayak ses-

ierini dinledim. Sonr adalgın bir hareketle, pek de farkına varmadan telefonu açıp Pat'ın numarasını çevirdim.

Pat üç kere «Alo kimsin?» diye sorunca kendimi toplayamadım, mümkünse yazıhaneme kadar gelmesini rica ettim.

Dinleyiciyi yerine koyduktan sonra ellerime baktım. Titriyorlardı. Sigaramı yaktım. Koltuğa çöktüm. Pat gelinceye kadar sadece Velda'yı düşündüm.

vII

Pat ancak yarım saat sonra gelebildi. Suratı gene asıktı. Gene bir fok balığı gibi soluyordu. Şapkasını yazıhanenin üstüne fırlattı. Çantasıyla pardesüsünü bir iskemleye koydu. Karşıma oturdu.

— Çok kızgın görünüyorsun Mayk, ne var? diye sordu.

— Kar yağıyor da, diye gülümsedim, bu kar beni daima kızdırır. Sende ne haber?

— Başsavcı ile başım dertte... Viler işinden bahsedecek oldum. «Maskaralık istemem» demez mi? Az kalsın bir yumrukta suratını dağıtacaktım. -Yüzümdeki değişikliğe dikkat etmiş olmalı ki gülümsedi:- Şaşırdın değil mi? Beni böyle konuşurken hiç görmedin tabii.

— Sahi görmedim. Sen de beyhude kızıyorsun. Başsavcı Viler meselesini istesin istemesin yeniden duyacaktır.

— Evet ama bu intihar işinin düpedüz cinayet olduğunu ispat etmek sana düşüyor. Ben bu hususta şimdilik sana hiç yardım edemiyorum.

— Aldırma! Bu memlekette bir intihar vakasını cinayete çevirmekten kolay bir şey yoktur. Nitekim az kalsın yeni bir cinayetle karşılaşacaktım yavrum!

— Kimi temizliyorlardı?

— Beni.

— Seni mi?

— Evet. Hem de Broadway'ın tam göbeğinde. Herifin biri beni bu akşam üstüste iki kere hem de bir dakika ara ile öldürmek istedi. Bir küçük otomobile kurulmuş, tabancasına bir susturucu takmış bir namussuz... Bereket versin isabet ettiremedi de benim yerime bir camekânla bir sokak aynasını parçaladı.

— Hay Allah kahretsin! Dağ başında mıyız yahu? Camekândan haberim var. Otuz üçüncü sokakta. Eğer kurşun dükkânın içinde bazı tahribat yapmamış olsaydı camekânın kasten kırıldığı zannedilecekti. Ver ötekinin adresini.

Pat kırılan aynanın adresini kaydettikten sonra telefona sarıldı. Daireyi bularak vaka yerine aklı erer birinin yollanmasını, kurşunun mutlaka bulunmasını emretti.

— Peki bizim Başsavcı bu işe ne diyecek bakalım? diye sordum.

— Gayet basit! Ne diyeceğini sana ben söyleyeyim: «Bu Mayk'ın eski işlerinden dolayı

aziz dostu çoktur. Onlardan birisi yeni yıl hediyesi olarak kendisine iki kurşun yollamıştır. Bunun Viler meselesiyle bir münasebeti olamaz» diyecek.

— Yeni yıl hediyesi bir buçuk ay evvel gönderilir mi?

— Orasını düşünmez ki... Orası umurunda bile olmaz.

— Olmasın varsın. Biz kendi işimize gelelim: Reney'i ele geçirebildin mi?

— Elbette. Lâkin herifin şüpheli bir haline rastlayamadık. Bir geniş salon kiralamış, boks maçları tertip ettiriyor. Kendisinden ne istediğini bir türlü anlayamadım.

Masanın alt çekmesinden bir şişe ile iki bardak çıkardım. Viski doldurdum.

— Viler işine mutlaka karıştı bu serseri, dedim, ne tarafından, niçin karıştığını şu anda kati olarak bilmiyorum ama, karıştığı muhakkak. Emil Perri'yi görmeye gitmiştim. Evden Reney'in çıktığını gördüm. Sonra ben Perri'yi ziyaret ettim.

— Sebep?

— Yalan söylediği için.

— Yalan mı söylemiş?

— Viler'in intihardan bahsettiği yalan, nitekim işlerinin kötü gittiği de yalan. Velda evvelki gün Ohio'ya gidip geldi. Yerinden tahkik ettik. Buna sen ne dersin yavrum?

Pat meşhur ıslıklarından birisini yavaşça öttürdü.

— Şimdi bir başka ahpaba gelelim: Dinki Wilyams'ı hatırladın mı?

— Ne olmuş?

— Şu anda neler yaptığını biliyor musun?

— Hayır.

— Bu cenabet şehrin göbeğinde insanları soyup soğana çeviren bir muazzam kumarhane işletiyor, desem...

— Önce sana teşekkür eder, sonra gider dükkânını kafasına geçiririm.

— Şu halde benden paso!

— Ne demek?

— Adresi vermem.

—- Vermez misin? Vızır vızır verirsin. Sen beni ne zannettin haydut! Çabuk adresi... Adresi diyorum.

— Dinle Pat! Gene polisliğin tuttu. Gene düşünmeden konuşuyorsun. Bir kumarhane basmaktan ne çıkar? Biz bu kumarhaneyi gidip bastık mı, adam öldürmekten zevk alan bir haydudu pirelendirmiş oluruz. Kumarhane basmak mı iyi, bir katili kıstırıp temizlemek mi? Cana kıyılacağına bırak bazı kazlar paralarını yuttursunlar. -Elimi kaldırarak söz söylemesine meydan vermedim:- Kanaatimce Viler işi basit bir mesele değil. Bu işe daha şimdiden Reney karışmış, Dinki karışmış, hatta Emil Perri adındaki birinci sınıf haydutlardan birisi bile karışmış. Şunu da hemen ilave edeyim: ben henüz keşfedemediğim büyük dolabı bunların çevirdiğine de kani değilim. Hepsinin arkasında

daha yaman bir şef var. Bir müthiş haydut ki asıl onu enselersek büyük bir zafer kazanmış oluruz. Sen kumarhane baskınını bir tarafa bırak'da bana cevap ver. böyle kuvvetli bir takımın üzerine Başsavcının emri hilâfına yürüyebilir misin?

— Bu ne biçim sual? Elbette yürürüm.

— Ama sonunda seni kovarlar. Benim gibi silahını filan alırlar da dımdızlak ortada kalırsın.

— Budalalık ediyorsun Mayk.

— Sonuna kadar yürüyemiyeceğini biliyorum ama olsun. Şimdi beni dinle: Bu işte beraber çalışacağız. Bana itimat edeceksin. Önümüze çıkan çetenin ocağını söndürmeden tabancaları kılıflara koyma yok.

Pat gözlerini kısarak yüzüme bir müddet baktı:

— Ne parlak bir haldeyim, diye homurdandı,Newyork şehrinin Cinayet Kısmı Şefine bak! Bu konuşmayı dinleyip zaptedebilmek için Başsavcı eminim ömründen on senesini vermeye razıdır. Peki öyle olsun bay müdür! Emret, itaate hazırım!

Gülerek bir izci selamı çaktım. Sonra ciddileştim:

BİRİNCİ KİTABIN SONU

MAYK HAMMER

HASAL

2'nci KİTAP

Merdivenden Kan Akıyor

Mickey Spillane'in

YARATTIĞI DÜNYANIN EN BÜYÜK DEDEKTİFİ
MAYK HAMMER'İN YENİ BİR MACERASI

MERDİVENDEN KAN AKIYOR (2)

ÇEVİREN:
F. M. İKİNCİ

Merdivenden Kan Akıyor (2)

HASAL YAYINLARI NEŞRİYATI

BİRBİRİ ARDINA YAYINLANIR MACERA DİZİSİ

1981 YILINDA GÖZLEM MATBAACILIK KOLL. ŞTİ.'nde
BASILMIŞTIR.

— Ha sen emretmişsin ha ben, dedim, mesele aradığımız kan içici katjli kıstırmakta... Onu kıstırayım derken kendimi tehlikeye attığımı biliyorum. Çünkü o da benim peşimde. Birbirimizi döne döne takip ediyoruz. Bu hal ömrümün belki de en heyecanlı, en kanlı takibi olacak. Asıl katil kim? Meçhul. Bunu nasıl buluruz? Viler'in niçin öldürüldüğünü öğrenerek... Bunu öğrenmek için ben Dinki denilen haydudun fazla ürkütülmeden biraz korkutulmasın!, daha doğrusu işinde tedirgin edilmesini münasip görüyorum. Bu yoldan giderek Dinki'yi üç dört sene içinde kimin veyahut kimlerin böyle mühim bir adam haline getirdiğini de öğreniriz. Otelden ne haber Pat?

— Cinayet gecesi gelen müşterilerin listesini tetkik ettim. Fakat hepsi de o saatte nerede kimlerle bulunduklarını kolayca ispat ettiler. Yarın görüşebilir miyiz Mayk?

— Evet.

— Tavsiye ederim, bugünlerde parlak vitrinlerin aynaların önünde dolaşma!

Pardesüsünü giyip gitti.

Ben evvelce ezberlediğim bir telefon numarasını çevirdim.

— Alo! Mis Vels orada mı? diye sordum.

— Benim ben! diye cevap verdi, benim Mayk, canımın içi! Unuttun sanmıştım.

— Neyi unutuyorum?

— Beni.

. — Hiç mümkün mü meleğim? işin var mı?

— Var. Seni beklemek.

— Öyleyse daha yarım saat bekleyeceksin.

— Peki! Bir taraftan beklerken bir taraftan soyunuyorum.

— Bilâkis giyinmen isabet olur. Çünkü galiba sokağa çıkacağız.

— Delirdin mi? Bu karda, kıyamette... Çizmelerim yok.

— Meraklanma! Ben seni kollarımda taşırım.

Telefonu kapattım. Velda'ya daktiloda bir tezkere yazdım. Eğer uğrarsa gece olup bitenleri kısaca yazıp buraya bırakmasını söyledim. Kız resimlerini cebime doldurup dışarı çıktım. Bu müddet içinde garajcılar otomobilimin tekerleklerine zincir takmışlardı.

•

Mis Vels kapıyı açar açmaz elinde tuttuğu viski bardağını ağzıma doğru uzattı.

— Dondun değil mi? dedi, iç şunu! Safa geldin benim iyi yürekli kahramanım. Zavallı sevgilini öldürücü bir yalnızlıktan kurtardın.

Viskiyi içtim. Kızı öptüm. Pardüsemi çıkardım.

Karşı karşıya oturunca Vels sordu:

— Ne var ne yok Mayk?

— Saklambaç oyunu devam ediyor meleğim, bir katilin arkasından koşup duruyorum.

— Kim bu katil?

— Henüz keşfedemedim.

— Birkaç kişiden mi şüpheleniyorsun?

— Aşağı yukarı yarım düzüneyi buldular. Bunlardan biri cinayeti işledi. Ötekiler de bilir bilmez, az çok bu işe yardım ettiler.

— Mayk! Arkadaşının öldürülmesine çok üzüldüğünü anlıyorum. Bu üzüntüyü cinayetin senin yanında işlenmesi arttırıyor. Daha sonra işini kaybettin. Silah taşımak müsaadesini elinden aldılar. Bu suretle hayatın bile tehlikeye girdi. Bunları hep düşündüm. Sana yardım etmeye mecburum. Benden öğrenecek bir şeyler var mı?

— Belki de vardır.

— Bunları öğrenmek için mi geldin bu gece?

— Budalalık etme Vels! Bir kere aynaya baksan bunu sormazdın. Güzel kadınsın, çok sevimlisin, insan senin yanında yürek ferahlığı duyar. Böyle kapalı elbiseler giymekle, hatta giyinmekle şahane vücuduna hakaret ediyorsun. Ben bu güzelliğin hazinesinden bir şey anlayamayan dangalaklardan mıyım? Seni sevmeye başladığımı pekâlâ seziyorsun. İşim olmasa da sana koşmaktan zevk duymaz mıyım?

Yanıma geldi, kollarını boynuma doladı. Beni ağzımdan ustaca öptü.

— Mersi Mayk, dedi, şimdi artık işten konuşabiliriz.

— Öyleyse biraz müsaade et de nereden başlayacağımı tayin edeyim.

— En iyisi gelişi güzel gevezelik etmektir.

— Haklısın. Şimdi söyle bakalım: işinden memnun musun?

— Çok.

— İyi kazanıyorsun değil mi?

— Geçimimden fazlasını.

— Güzel patronunu seviyor musun?

— Güzel patronum mu? Yani Jünon'u mu demek istedin?

— Evet.

— Jünon benim işimle megul olmaz. Müesseseye alındığım zaman bir kere vücudumu enine boyuna gözden geçirdi, şe yarayacağıma kanaat getirdikten sonra beni Mister Anton Lipsek'e teslim etti. O gün bugündür, Jünon bana uygun düşecek reklamları ayırıp Anton'a veriyor. Sonrasını Anton'la ben hallediyoruz.

— Peki! Jünon çok kazanıyor mu?

— Bir kere ücreti fevkalâde yüksek. Söylesem inanmazsın. Astronomik bir rakam. Sonra müessesenin hizmetinden, modellerimizden, mankenlerimizden memnun kalan zengin müşteriler kendisine gayet kıymetli hediyeler verirler. Lakin aklında bulunsun Mayk, eğer seni elimden almaya kalkarsa Anton'a şikâyet edeceğim. Buna katiyen karar verdim.

— Anton nasıl kazanıyor?

— Fena değil ama paraya hiç aldırmaz. Mesleğine aşkla bağlıymış. İnanıyorum. Çünkü fotoğraf çıkarmak işini muavinlerine bıraktığını

şimdiye kadar hio görmedim. Belki de ajansın bu kadar ilerlemesinin sebebi de budur.

— Evli mi, bekâr mı?

— Bekâr tabii! O kadar güzel kadının içinde ayrıca evlenmek budalalık olmaz mı? Kızların çoğu Anton'a bayılırlar. Lakin herif buz dolabı! Ben ömrümde böyle soğuk bir Fransız erkeği görmedim.

— Fransız ne demek?

— A, bilmiyor musun? Anton Fransızdır. Duyduğum doğruysa Jünon onu Fransa'da bulup buraya getirmiş. Hem de tam zamanında getirmiş. Yoksa Fransız kurtuluş kuvvetleri anasını ağlatacaklarmış.

— Neden?

— Zira harp içinde Almanlarla işbirliği yapmış. Onların propaganda servislerinde fotoğrafçı olaraç çalışmış. Maamafih şimdi artık ne paraya ehemmiyet veriyor, ne de politika ile meşgul oluyor.

— Enterasan ama o kadar mühim değil. Şimdi gelelim Mister Kleyt denilen hayduda.

— Kleyt hakkında esaslı bir şey bilmiyorum. Dış görünüşü sinemalarda oynatılan gangsterlere benziyor. Bu da bir kısım erkeklerle bir kısım eksantrik kadınların hoşuna gidiyormuş.

— Sizin kızlarla yatıp kalktığı var mı?

— Galiba! Ama hangileriyle olduğunu bilmiyorum. Birçoklarına pahalı hediyeler verir. Bir kısmının hayatıyla inceden inceye alâkadardır. Mesela bunların doğum günlerini bir usul-

fe öğrenir, şereflerine büyük ziyafetler çeker. Bunu daha ziyade işini yürütebilmek için yapıyor sanırım. Malûm ya bizim kızlardan bir kısmı batakhanesine yolunacak kaz düşürüyorlar.

— Dinle şekerim, senden ricam şu: birkaç zaman Kleyt'in batakhanesine devam edeceksin. Lakin herifin dikkatini üstüne çekmemek şartıyla... Bak bakalım orada neler alınıp satılıyor. Kumarın dışında neler dönüyor demek istedim. Kimbilir gelip kimler gidiyor? Zengin taşralılar, şehrin mirasyedileri değil, devlet memurlarından kimler?

— Peki, niçin beraber gitmiyoruz?

— Kleyt'in beni görmesini doğru bulmuyorum. Herif bana eski bir meseleden dolayı içerliyor. Sen sevdalılarından zengin bir ikisini yanına al, bir dolaşıver. Ama dediğim gibi herifin dikkatini çekmemelisin. Şimdi şunlara bakıver bakalım!

Böyle söyleyerek cebimden resimleri çıkardım.

— Hepsini tanıyorsun değil mi? diye sordum.

— Hepsini tabii, dedi, ne olmuş bizim kızlara?

Mari'nin fotoğrafını ayırıp uzattım:

— Şu nasıldır mesela?

— Jünon'un baş gözdesi.

— Neden?

— Çok cilveli de ondan. Kanaatimce cilvesine hiçbir erkek dayanamazmış. Kim olursa ol-

sun, ne kadar ciddi bir aile reisi olursa olsun... Kendisi söylüyor. Sonra pek para canlısı. Yakında Jünon'un gözünden düşer sanırım.

— Neden?

— Kendi kanaatinin aksine, ciddi müşteriler böyle tiplerden hazzetmiyorlar.

Vels resimlerden bir tanesini çekip ayırdı:

— Şunu görüyor musun? dedi, kırk yaşında olduğunu söylersem şaşmaz mısın? Arkadaşının geldiği ziyafette bu da vardı. Meşhur fabrikatörlerden birisi kendisini çok beğendi. Angaje etti. Artık onun reklamlarından başkasına poz vermiyecek, anladın mı?

— Anladım. Herif olgun kadın meraklısı imiş. Usta arıyormuş. Peki, şu nasıl? Sakın bu da ellilik olmasın?

— Hayır. Bu kız bizim takımın en körpesidir. Anton'a öyle bir oyun oynadı ki herifi deli etti. Ben Nazi taraftarı Fransızımı hiç böyle görmemiştim. Gözleri adeta morarmasın mı? Bağırıp çağırmasını işitmeliydin. Bereket versin Jünon oradaydı da adamı keskin edebildi.

— Neden öfkeleniyor?

— Kız birisini bulmuş. Apansız nikahlandı. Halbuki bir seri resim çekiyorlarmış. Yarıda kalmış.

Resimleri toplayıp cebime attım.

— Haydi, dedim, bu gece için kendine münasip bir kavalye bul da batakhanenin yolunu tut

İstemiyerek telefona gitti. Fakat konuşma-

ya başlar başlamaz üzerindeki isteksizlik kalmadı. Kızın cilveli konuşması karşısında herifin suratının ne hale geldiğini hakikaten merak ettim. Bir büyük otelin salonunda buluşmaya karar verdiler. Vels dinleyiciyi yerine koyup bana döndü:

— Benden iğrenmedin ya sevgilim? diye kederle sordu.

İğrenmediğimi anlatmak için sımsıkı kucakladım.

Beraber çıktık. Telefonda vadettiğim gibi otomobile kadar kucağımda taşıdım. Sonra randevulaştığı otelin kapısında tekrar öptüm.

Kızı bıraktıktan sonra rastladığım bir bara girdim. Telefonda hususi polis hafiyesi arkadaşlarımdan Co'yu buldum. Oğlan galiba banyodan ıslak ıslak fırlamıştı:

— Mayk, dedi, beş dakika sonra görüşsek.

— Dinle... İş ciddi.

— Zatürree olacağım.

— Ciddi dedim ya tabansız!

— Peki! Allah belânı versin.

— Versin ya... Elbette versin! Beni dinle: Emil Perri adında birisi var. Büyük mikyasta kadın çantaları imaliyle uğraşıyor.

— Evet, ne olmuş?

— Bunun gelmişini, geçmişini, varını, yoğunu, çoluğunu, çocuğunu, işini gücünü, bilhassa servetinin derecesini, şimdi mali bakımdan ne vaziyette olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Gelmişi geçmişi kolay. Lakin servet me-

selesini kendin biliyorsun. Bu memlekette kanunlar var ki Mayk...

— Başlarım ha... Banka hesaplarına varıncaya kadar istiyorum. İeapederse İş yaptığı bankayı basıp soyarsın, defterleri ele geçirirsin.

— Sonra?

— Sonrasına hiç karışma. Ben Başsavcıyı görür...

— Tamam! Ben de zaten bundan korkuyordum. Beni dinle Mayk. Vaktiyle buna iyiliklerin dokundu. Sana minnettarım. Lakin rica ederim, beni asmaya da götürseler senin yardımını istemem. Çünkü adını duyunca insanı asmaktan beter ederler.

— Olur olur. Kuyruğun sıkışır da telefon edersen «Ben burada yokum» diye cevap veririm. İstediğim malûmat ne zaman hazır olur?

— En kısa zamanda.

— İyi öyleyse... Eyvallah Co!

Ellerimi uğuşturarak telefon bölmesinden çıktım. Pek yakında Reney denilen haydudun Emil Perri denilen maskarayı hangi sebepten tesiri altında bulundurduğunu öğrenecektim.

Tekrar otomobile atladım. Glob gazetesi idarehanesine dayandım. Kapıcı spor muhabiri Ed Koper'in yukarıda olduğunu söyledi. Asansörle çıktım.

Bizim ihtiyar Ed, en gz kendisi kadar yaşlı bir makinede kimbilir ne maskaralıklar yazıyordu. Beni görünce biraz şaşırdı:

— Hayrola, dedi, anafordan maç bileti iste-

meye mi geldin kopuk? Yoksa hırsız-polis oynuyorsun da malûmat mı alacaksın?

— Malûmat! Reney adında bir serserinin peşindeyim. İni nerede? Ne iş görüyor?

— Glinvvood'da. Oraya gidersen kim olsa gösterir. Kocaman bir salon tuttu. Boks ve güreş yaptırıyor. Hepsi de şike. Hileli boğuşmalar ama halk bile bile müşterek bahis biletlerini satın alıyor. Büyük paralar dönüyor. Reney'le alıp veremediğin nedir?

— Daha ben de bilmiyorum. Eğer tahminim doğru çıkarsa sana heyecanlı havadisler getireceğim demektir.

— Ama başkalarından evvel...

— Meraklanma!

—' Bu akşam gidecek misin?

— Evet.

— Acele etmelisin. Yoksa ilk maça yetişemezsin.

— Teşekkür ederim Ed.

— Dur, hemen savuşma! Reney'in etrafında bir sürü ipten, kazıktan kurtulmuş herif var. Kendini kolla!

— Meraklanma!

Dışarıda kar fazlalaşmıştı. Bazan yol kavşaklarında göz gözü görmüyordu.

Otomobili Reney'in iddialı boks maçları tertip ettiği salonun yüz metre kadar uzağında bıraktım. Gişeye yanaşıp bir bilet aldım, çeriye bir dolara giriliyordu. Yolda hızlı gelmediğimden birinci maçın ilk ravundunu kaçırmış-

tim. Fakat ringteki kör dövüşünü görünce mühim bir şey kaybetmediğimi anladım.

Salon berbattı. Her taraf rutubet içindeydi. Gittikçe yükselen seyirci sıraları akbaba kalaslardan gelişi güzel yapılmıştı. Fakat her tarafın ağzına kadar dolu olması işlerin fena gitmediğini gösteriyordu.

Seyircilerin ekserisi işsiz amelelerden, türlü sebeplerle işlerinden kovulmuş şüpheli memurlardan, ümitleri piyangolara ve düşterek bahislere kalmış küçük esnaflardan ibaretti. Bunlar durmadan sigara içiyorlar, durmadan bağırıp çağırıyorlardı.

Ringteki biçareler daha altıncı ravuntta tokattan kesilmişlerdi. Fena fena soluyorlar, iplere asılıyorlardı. Nihayet bir tanesi evvelce kararlaştırılan kurtuluş sırası gelmiş olmalı ki yumruğu yer yemez yere yıkıldı. Hakem ona kadar saydı, ayakta kalanın kolunu kaldırdı. Yardımcılar mağlubun leşini sürüyüp dışarı çıkardılar. Ring uzun müddet boş kalmadı. Derhal iki gladyatör daha ileri sürüldü.

Dördüncü maça kadar ancak dayanabildim. Bunun mağlubuyla beraber boksörlerin maç sırası bekledikleri arka kısma girdim. Birtakım kapılardan, koridorlardan geçtim. Odalardan birisinde boğuşma sırasını bekleyen iki ağır sıklet boksör elleri bantlarla sarılı olduğu halde kâğıt oynuyorlardı. Kenarda üç kişi hararetli bir münakaşaya dalmışlardı. Bunlara yanaştım:

— Reney nerede? diye sordum.

Çizgili ceket giymiş şişmanca herif ağzındaki yarım puroyu diliyle sağdan sola geçirerek:

— Bürosunda! dedi, sen dövüştürmeye boksör mü getirdin?

— Boksör getirecektim ama benim pehlivan birdenbire hastalandı.

— Hepsi de birdenbire hastalanır mendeburların... Hastalanınca para kazanmanın mümkün olmadığını bu maymunlara nasıl anlatmalı bilmem ki?

Purosunu tekrar eski yerine getirdi. Bana sırtını çevirdi.

Yan kapıdan bir başka koridora girdim. Ta karşıda «Müdür» yazılı bir kapı görünüyordu. Yaklaştım. İçerden radyo sesi duydum. Madison Garden'de yapılmakta olan bir boks maçını dinliyorlardı. Ben de dinlemeye başladım. Çok şükür uzun sürmedi. Orada da heriflerden biri yere serildi. Spiker galip boksörü mikrofon başına çağırırken dinleyenler, yahut bir dinleyen radyoyu kapattı.

Kapıyı vurmadan açıp içeri girdim. Reney arkasını dönmüş, evvelce hazırladığı anlaşılan banknotları saymaya girişmişti. Eğer bu işi yüksek sesle söyleyerek yapmamış olsaydı ayak patırtımı işitirdi. Biraz da burada bekledim. Herif beş bin rakkamını bulunca:

— İyi kazanç ha... dedim.

— Kes! diye homurdandı. Gene dönüp bakmamıştı.

— Reney! diye ısrar ettim.

Omuzunun üzerinden arkasına bir göz attı. Bu haliyle küçük otomobilde gördüğüm silah patlatmaya meraklı herifi hatırlatmaz mı? Belki de beni temizlemek isteyen Reney değildi ama haydutlardan haydut beğenecek vaziyett bulunmuyordum. Öfkleniverdim.

Zaten bu Reney pis bir herifti. İnsan onu görür görmez iğrenme duyardı. Gözlerinde her zaman kin, korku ve hainlik karışık acaip bir bakış vardı. Bu bulanık bakışı, yanağını titreten tik büsbütün berbatlaştırmaktaydı. Maamafih herifin sert bir dövüşçü olduğunu da kimse inkâr edemezdi.

Masanın önünde ayakta duruyordum. Ağzımda sigara, elim ceketimin dış cebindeki küçücük otomatikte.

Silah taşımadığımı gazetelerde okumuş olmalı ki hiç tereddüt etmeden leini masanın çekmelerinden birisine götürmek istedi. Tabancayı tahtaya vurdum. Ceketin kumaşına rağmen çıkan ses blöf yapmadığımı anlattı.

Reney silaha davranmaktan vazgeçerek doğruldu.

— Beni hatırladın mı Reney? diye sordum.

Cevap vermedi.

— Hatırlamalısın halbuki... Bugün beni Broadvvay'da temizlemek istedin. Hem de iki defa. Kurşunlarından birisi vitrini parçaladı, öteki bir aynayı... İyi olmadı ahpab, isabet ettirememekle fena ettin.

Yer değiştirdim. Elimi uzattım. Küçük bir

32'lik tabancayı masanın altına kolayca alınacak surette bir yayla tespit etmişti. Silahını elimde görür görmez işin şakaya gelmeyeceğini anladı:

— Benden ne istiyorsun Mayk Hammer? diye sordu.

— Düşün bakalım.

Elindeki banknotları korkudan yere düşürmüştü. İkimiz de bunlara bir müddet baktık. Nihayet herif kendisini toplamaya çalışarak:

— Hemen defolsan iyi edersin, diye homurdandı, yoksa senin kemiklerini kırdırırım.

Hiç beklemediği bir sırada sıçradım. Kendi 32'liğini suratına vurarak titreyen yanağını boydan boya açtım. Kan çenesini kaplıyordu. Koltuğa yığıldı. Güldüm. Halbuki manzara hiç de gülünç değildi.

— Bir ciheti unutmuş görünüyorsun Reney, dedim, başıma ne gelirse gelsin ben sana kemiklerini kemirtecek adamlardan değilim. Gene unutmuş görünüyorsun ki ben bu şehirde senden yüz misli daha sert, daha kıyıcı herifleri temizledim. Hem de karınlarına bir kurşun sıkıp nasıl türkü çağırdıklarını keyifle seyrederek.

Reney korkak adamlardandı ama bu korku onda hemen cesaret haline geliyordu. Zaten haydutlar arasına dehşet salması da bundandı.

— Peki ne bekliyorsun Mayk? diye sordu, acaba hususi hafiye ruhsatnamenin elinden alınması mı seni tereddüde düşürüyor? Haydi ateş etsene.

Konuştukça cesaretinin arttığını anladım. Bu da beni fena halde öfkelendirdi. Gene kendi 32'liğiyle kalçasına bir kurşun yerleştirdim.

Bacağını iki eliyle kavrayarak:

— Aman Allah/ diye bağırdı.

— Güzel ses! diye güldüm. Al şunu belki lazım olur. -Böyle söyleyerek silahını masanın üstüne attım:- Şimdi tenbihlerimi dinle: Emil Perri adında bir herif var. Bir daha sefer onun etrafında dolaştığını görürsem kurşunu doğruca karnına gömerim. Bu türküyü çağırarak geberir gidersin, anladın mı?

Herifin haline fazla dalmış olacağım ki etrafımda olup bitenleri biraz geç farkettim. Bir tabanca namlusu belkemiğimin ortasına dayandı. Kaba bir ses:

— Şimdi nasılsın ahpab? diye sordu; biraz da biz konuşalım mı?

İkinci haydut Reney'in halini görünce:

— Yaralamış namussuz, diye bağırdı, yaralamış... Ulan namussuz alacağın olsun!

Suratıma bir yumruk yerleştirdi. Masanın dibine yıkıldım.

— Burada ne arıyorsun pis köpek? Cevap ver! diye gürledi.

Kalkmaya davrandım. Tekrar vurdu. Tekrar düştüm. Tabancasını sırtıma dayamış olan haydut bu düşüp kalkmalardan cesarete gelmiş olmalı ki yerini değiştirdi. Reney vaziyetin birden değişmesinden ümitlenmişti.

— Sakın ateş etme Arti, diye bağırdı, bileğine güvenen bütün salakların hesabını ben görürüm. Bırak.

Öteki şefin kalkmasına yardım ediyordu. Ben de işi biçimine getirmiştim. Sol yumruğumu silahı tutan ele aşağıdan yukarıya vurarak sıçradım. Tabancanın namlusundaki kurşun tavana saplandığı anda tekmeyi herifin kasığına yerleştirdim. Silah daha evvel yere düştü. Bunu hemen kaptım, zerre kadar tereddüt etmeden Reney'i tutan haydudun kalçasına bir kurşun salladım. Pek tabansızmış. Yere çöküp ağlamaya başladı.

Tekrar koltuğa çöken Reney'in üstüne yürüdüm. Ellerini uzatarak kendisini korumak istedi. Bu anda gözlerine hakiki ölüm korkusu dolmuştu.

— Söylediğimi unutma, dedim. Emil Perri'nin yakasını bırakacaksın.

Elimdeki silahı onun 32'liğinin yanına fırlattım. Kapıdan çıkarken ikinci yaralı:

— Bir doktor bulmalı, bir doktor! diye yalvardı.

— O zaman polisin işten haberi olur, diye güldüm, en iyisi «Askerlik yadigârı silahları temizlerken kazaen birbirimizi vurduk» dersiniz.

Başka kimse yolumu kesmedi. Otomobile oturdum. Ne tarafa doğru gideceğimi düşünmek için bir sigara yaktım.

VII

Co, saat onbir buçuğa doğru telefon ettiği zaman ben henüz yatakta bulunuyordum.

— Uyan da kulak ver! diye homurdandı.

— Uyandım da kulak veriyorum.

— Malûmatı nereden ele geçirdiğimi hiç sormayacaksın. Perri dediğin herifin muhtelif bankalarda birçok ticari hesapları var. Bunlardan başka iki hesap daha açtırmış. Birisi karısının üzerine. Doğrudan doğruya kendi namına olan hesaptan başkaları normal. Altı ay evvel kendi hesabından beş bin dolar çekmiş. O zamandanberi her iki ayda bir bu kadar para alıyormuş.

— Hepsi ne kadar yani?

— Yirmi bin civarında.

— Bu parayı ne yapıyor?

— Bilmem. Ailesine bağlı bir adam. Fakat arada sırada güzel kızlarla yatıp kalkmaya da bayılıyor. Sen bunları birbirine vur, elbette bir netice çıkarırsın.

— Neden gizlemeye çalışıyorsun? Bal gibi şantaj mevzuu. Hepsi bu kadar mı?

— Bu kadar. Bir daha senin suratını şeytanlar görsün. Bundan böyle yardımını da istemem.

— Görüşürüz.

Kahvaltıdan sonra bu sefer ciddi ciddi konuşmak üzere Emil Perri'nin evine gittim. Evde kimsecikler yoktu. Oralarda dolaşan bir kü-

çük çocuk .sabahleyin erkenden çıkıp gittiklerini söyledi. Arabayı kamyon gibi yüklemişler, telâş içinde savuşmuşlar. Hizmetçiler de biraz sonra kapıyı çekip defolmuş.

Otomobilimi sürüp uzaklaşıyor gibi yaptım. Evin arka tarafına dolaştım. Bir pencerenin camını kırıp kimseye görünmeden içeri girdim. Herşey uzun bir seyahate çıkıldığını gösteriyordu. Evi baştan başa, dikkatle aradım. Perri'njn çalışma odasındaki ocakta kâğıt küllerinden başka hiçbir ize rastlamadım. Herif itina ettiği için yakılan kâğıtların neye ait olduğunu anlamak mümkün değildi. Bir çekmecede karısı namına kaydedilmiş bir hayat sigortası poliçesi unutulmuştu o kadar.

Evden çıktım. Bir eczahaneye girip Perri'nin fabrikasına telefon ettim. Apansız seyahata gittiğini, ne zaman geleceğinin bilinmediğini söylediler.

Otomobili garajın önünde bırakıp idarehanemin bulunduğu binaya girerken asansörcü oğlan yolumu kesti:

— Aman Mister Hammer her taraf polisle çevrili. Savuşun! dedi.

— Ne polisi? Nerede?

— Yukarıdalar.

— Yazıhane açık mı?

— Mis Velda var.

Eline bir beş dolar sıkıştırıp geri bastım.

Tekrar otomobile atladım. Birkaç köşe döndükten sonra bir telefon kulübesine girdim.

Kendi *numaramı* çevirdim. Telin öteki ucunda iki dinjeyicinin aynı zamanda kaldırıldığını anlayınca ağzıma mendilimi koyarak:

— Alo! dedim.

Velda en sinirli sesiyle cevap verdi:

— Kimi istediniz?

— Mister Hammer orada mı Matmazel?

— Yok. Bir şey mi söyleyecektiniz?

— Efendim, kendisiyle randevumuz vardı. Kasmur barında buluşacaktık. Eğer size telefon ederse, yahut görüşürseniz biraz gecikeceğimi lütfen söyler misiniz?

— Tabii.

Kapattım. Tam on beş dakika bekledim. Tekrar açtığım zaman Velda:

— Tamam, dedi, herifler Kasmur barına doğru koştular. Hemen gelebilirsiniz.

•

Büroma gittiğim zaman Velda tırnaklarını düzeltmekle meşguldü.

— Nasıl? dedi, usullerinize artık alıştım değil mi? Polisleri sizden daha kolay atlattığımı da kabul etmelisiniz.

— Benim de bu kadar güzel bacaklarım olsa...

Kızın yüzü biraz pembeleşti.

— Burada olduklarını nereden sezdiniz Mayk?

— Asansörcü oğlan söyledi. Ne arıyorlar?

— Sizi.

— Niçin

— Birisine ateş mi etmişsiniz... Yahut birini mi yaralamışsınız... Pek kulak vermedim.

— Cinayet kısmı memurları mı?

— Hayır. Başsavcıya bağlı polisler.

— Hemen bana Pat'ı bul kızım.

Bir dakika sonra Pat karşıma çıktı.

— Merhaba! dedim, Başsavcının adamları beni aramışlar Pat.

— Elbette ararlar. Nedir benim senden çektiğim Mayk? Ortalığı gene berbat etmişsin. Hakkında tevkif müzekkeresi kesildi. Dün gece iki kişi vurulmuş. Birinin adı Reney.

— Şahit var mı, şahit?

— Vakaya şahit yok. Yalnız oralarda dolaştığın tespit edildi.

— Reney ne diyor?

— Allah Allah! Ölmüş herif, ne diyebilir yahu?

— Herif ölmüş mü?

— Beni dinle Mayk, eğer namussuzu sen temizledinse zamanı iyi seçemedin gözüm!

— Ben öldürmedim Pat. Hemen bizim sokağın köşesindeki bara gel.

— Bir saat sonra buluşabiliriz. Sen söyle bakalım: dün gece neredeydin?

— Ben mi? Nerede olacağım. Erken yattım. Sabaha kadar deliksiz uyudum.

— İspat edebilir misin?

— Hayır.

— Pekâlâ! Ben kurtulur kurtulmaz sana geleceğim.

Velda bu esnad aiki bardağa viski koymuştu.

— Reney ölmüş, dedim, maalesef ben öldürmedim.

— Farketmez. Başsavcı senin sırtına yükletmeye çalışıyorsa işimiz iş.

— Şimdi bunları bırakalım. Sen dün gece ne yaptın?

— Kumarda biraz kazandım. Kleyt bana bazı tekliflerde bulundu. Hemen reddetmedim: «İlerde düşünürüz» dedim. Birtakım acaip insanlar tanıdım. Hepsi bu kadar.

— Beyhude vakit kaybetmişsin, beyhude yorulmuşsun.

— Pek değil. Anton Lipsek yanında bir sürü güzel kız, bir sürü de mirasyedi herifler bulunduğumuz yere geldi. Çok sarhoştu. Hepimizi evine davet etti. Fakat Kleyt dükkânı bırakıp gidemediği için ben de kaldım. Takımdan bir çift daha bize uydu. Çünkü herif rulette büyük paralar kazanıyordu. Yanındaki kız da kim biliyor musun? Geçen gece seninle beraber dolaşan karı.

— Vels mi?

— Adı böyle demek ?Siz neredeydiniz?

«Siz» demesi öfkesinin en üst mertebeye çıktığını gösteriyordu.

— Ben Reney adındaki herifi görmeye gitmiştim, dedim.

— Ne diyorsun Mayk! Hani evdeydin? Pat'a böyle söylemedin mi?

— Pat'a haydudu öldürmediğimi söyledim ki doğrudur. Ben sadece kalçasına bir kurşun yerleştirmiştim.

— Hay *Allah* Sırası mıydı? Sen delirdin mi?

— Öldüresiye atmamıştım. Demek ki benden sonra aradığım katil oradan geçmiş, vaziyeti müsait görünce Reney'i temizlemiş. Vakanın nasıl cereyan ettiğini Paftan öğreneceğim. O zaman neler döndüğünü sana belki söyleyebilirim. Sen Kieyt'le gece saat kaçta buluştun?

— İşleri çıktığından biraz geç geldi. Galiba on ikiye doğru.

— Şu halde Reney'in hesabını senin âşıkın da görebilir?

— Zannetmem Mayk, biraz evvel adam öldürmüş birisine benzemiyordu.

— Öyledir. Hiç göstermez. Esasında en tehlikeli tarafı da burası. Dinki korkunçluğunu saklamasını beceren korkunçlardandır. -Şapkamı aldım:- Ben birazdan belki dönerim, dedim, eğer polisler tekrar gelirlerse oğlanları biraz eğlendir. Şayet Başsavcı bizzat uğrarsa benim namıma kendisine bol bol hakaret et!

Dışarı çıktım ama çok uzaklara gidemedim. Merdiven ayağına oturmuş bir adam ayak seslerimi duyunca kalktı.

— Merhaba Hammer, diye sırıttı, biz o telefon numaralarını yutacak enayilerden miyiz?

Koridorun nihayetine saklanmış olan delikanlı da yanımıza yaklaştı.

Başsavcının polisleri tarafından çevrildiğimi anladım:

— Hani tevkif müzekkeresi? diye sordum.

Gösterdiler. Merdiveni bekleyen açıkgöz:

— Maskaralık istemez Hammer, dedi, savuşmaya kalkarsan çeneni kırarız. Emir aldık.

Çaresiz, önlerine düştüm. Koridor nöbetçisi asansörün ziline bastı. Asansorcü oğlanın bu işe canının sıkıldığı suratının asılmasından belliydi. Başsavcının adamları, katlardan birinde dışarı fırlarım diye düşünmüş olacaklar ki kapıyı çevirdiler. Bu da benim işime yaradı. Küçücük tabancamı asansorcü oğlanın cebine sokuverdîm. Oğlan bizden sonra cebine sokulan şeyi görünce belki polise koşacaktı ama ben işi inkâra dökecektim.

Dış kapıda yarım düzine polis daha bekliyordu. Otomobile bindik. Bir sigara yakmak için paketi çıkardım. Polislerden biri elime vurup paketi yere düşürdü. Sonra da yüzüme bakarak tatlı tatlı sırıttı. Ben de araba bir virajı hızla dönerken dirseğimle göğsüne dayanıp onun çok övündüğü ve dış cebine taktığı altın kalemini parçaladım. Bu suretle ödeşmiş olduk.

Başsavcı beni bekliyordu. İçeri girince:

— Mevkuf muyum? diye sordum.

— Farkında değil misiniz?

— Evet mi, hayır mı?

— Evet. Suçunuz da adam öldürmek.

— Bir yere telefon edebilir miyim?

— Tabii! Sizinle avukatınızın önünde konuşmaktan ayrıca zevk duyacağım. Bakalım evinizde olmadığınız halde evinizde bulunduğunuz nasıl ispat edilecek?

Pat'la buluşacağımız barın numarasını çevirdim. Barmenin adı Robert'ti.

— Ben Mayk Hammer, dedim, iyi dinle Robert. Orada beni bekleyen birisi var. Bu adam benim dün geceyi evde geçirdiğime şahittir. Kendisine tarafımdan rica et, derhal Başsavcının yanına gelsin. Mersi!

Ben telefonu kapatırken babacan Robert dükkânı «Mayk'ı bekleyen kim? Mayk'ı bekleyen?» diye çınlatmaya başlamıştı bile.

Başsavcıya döndüm:

— Bu hafta sonuna kadar hafiye ruhsatnamemle silah taşıma müsaademi geri vermek zorunda kalacağınızı aklınızdan çıkarmayın. Bir de özür dileyen mektup isterim. Aksi takdirde yeniden seçilmeniz biraz zorlaşır.

Sivil polislerden birisi ensemi yumrukladı. Aldırmadan sordum:

— Suçu nerede işlemişim?

— Dün gece Glinvvood'da boks maçları yapılan bir salona gittiniz. Reney adında birisiyle münakaşaya giriştiniz. İki şahit var. kişi de sizi bize tarif ettiler, fotoğrafınızı da tanıdılar. Onlar da Reney'in yanında bulunuyorlarmış. Silah elde içeri girmişsiniz. Birisini bacağından ya-

raladınız. Reney'in evvela kalçasına, sonra kafasına bir kurşun yerleştirdiniz.

- Silah meydanda mı?

— Sizin kadar akıllı bir adamdan böyle bir sual beklemezdim. Silahı ortadan kaybetmek zor mu?

— Orasını mahkeme düşünür. Ben şimdi mahkemeyi gözümün önüne getiriyorum: Reney'in iki sabıkalı arkadaşı şahitlere mahsus sıralarda jürinin pek hoşuna gidecek bir manzara meydana getirecekler.

— Hele sizin çağırdığınız şahidi de görelim de...

Pat, işte bu söz üzerine içeri girdi. Evvelce hazırlanmış olsaydık bu kadar dengine düşüremezdik.

Başsavcı «Ne var?» manasına yüzüne bakınca, Pat:

— Dün gece Mayk'la beraberdik, dedi, eğer polisin cinayet kısmıyla işbirliği yapmış olsaydınız bunu birkaç saat evvel öğrenirdiniz. Saat dokuza doğru Mayk'ın apartımanına gittim, sabahın dördüne kadar kâğıt oynadık.

Başsavcının suratı öfkeden mosmor kesildi:

— İçeriye hangi kapıdan girdiniz? diye sordu.

— Arka kapıdan. Otomobilleri arka sokağa bıraktığımız için büyük kapıya dolaşmak istemedik. Ne olmuş?

— Bu adamla sabaha kadar ahpablık et-

mekte ne zevk var? Bu adamla bir polis amiri ne konuşur?

— Sizi konuştuk. Mayk hakkınızdaki kanaatlerini söyledi. Raporlara geçmesinde bir mahzur görmezseniz konuştuklarımızı tekrar edeyim.

Öfke az kalsın Başsavcının yüreğini çatlatacaktı, Pat'la ben ölünceye kadar vicdan azabı çekecektik.

— Lüzumu yok! diye hırıldadı, anlaşıldı, peki!

Ben:

— Şu halde gidebilir miyim? diye sordum.

— Çıkın! diye ayağını yere vurdu, siz de gidebilirsiniz Mister Çambers, bu meseleyi yarın görüşürüz.

— Ruhsatname meselesini unutmayın, dedim, size hafta sonuna kadar mühlet veriyorum.

Pat benimle beraber aşağıya indi. Arabasına yerleştik. Ondakika deli gibi sürdü. Ancak bundan sonra:

— Nasıl beceriyorsun bu maskaralıkları? diye sordu.

— Hangi maskaralıkları?

— Adım başında kendini ve dostlarını zorluklara düşürmek maharetini?

Uzaktan ışığını gördüğüm bir barın önüne gelince durmasını söyledim. Pat'ı bir masaya oturtup telefona gittim Glob gazetesinde spor muhabiri Ed Kuper'i istedim. Hemen karşıma çıktı:

— Ben Mayk! dedim, beni dinle Ed: senden bir şey rica edeceğim. Reney dün akşam sizler ömür.

— Haberim var. Hani olup bitenleri herkesten evvel bana bildirecektin? Bütün gün telefonunu bekledim.

— İş tahmin ettiğin gibi cereyan etmedi dey o sebepten havadisi sana veremedim. Çünkü herifi ben temizlemedim. Ben de senin gibi meseleyi gazetelerde okudum.

— Sahi mi?

— Sahi! Şimdi bak söyleyeceğim: Reney'in öldürülmesi işi beni mtakip ettiğim meselenin değersiz teferruatından biridir. Dilersen Başsavcıya telefon eder, benim senden herifin adresini istediğimi söylersin. İstersen birkaç gün sabreder, ortalığı velveleye verecek muazzam bir mevzuu bütün gazetelerden evvel Glob'a kendin götürür dünyalığa konarsın.

Güldü.

— Beklerim Mayk, dedi, bildiklerimi Başsavcıya anlatmak için vaktin biraz geçmesi mühim değil. Reney'in öldürülmesine şahitlik eden herifleri tanıyor musun?

— Hayır. Bunlar şehrin henüz yabancıları.

— Doğru! Birinin adı Petey, ötekinin Hamilton. Detroit'ten gelmişler. Oranın meşhur kopuklarından... Gözü pek haydutlar.

— Bana pek o kadar yiğit görünmediler.

— Ben o cihete karışmam. Yalnız bana oyun oynamaya kalkarsan bildiklerimi Başsav-

cıya anlatırım. Aklında olsun, bir hususi polis hafiyesini elektrik sandalyesine oturtacak şehadeti mahkemede yapmadım. Dilim kaşınıyor.

Telefonu kapattım. Pat'a büroda eVlda'yı aradığımı söyledim. Başka şeyler düşünerek dalmıştı:

— Kızma sakın ahpab! diye omuzunu okşadım. Beni korumaya mecburdun. Namuslu adam olduğun için, cana kıyanlara en az benim kadar kin tuttuğun için mecburdun.

— Dün gece neredeydin Mayk?

— Reney'i görmeye gitmiştim.

— Deme! Hay Allah belânı versin. Sakın herifi...

— Hayır, ben temizlemedim. Yalnız kalçasına bir kurşun yerleştirdim.

— Emin misin? Sen bazan kalçayla kafayı birbirine karıştırıyorsun.

— Bu sefer katiyen eminim.

Ta başından başlayarak olup bitenleri anlattım. Şantajdan şüphelendiğimi, Emil Perri adındaki herifle Reney'i münakaşa ederlerken gördüğümü, neticede herifin evini bırakıp savuştuğunu hep söyledim.

— Peki, Reney'i senin kanaatince kim öldürdü? diye sordu.

— Aklıma bizim Dinki geliyor, dedim, Kleyt adıyla büyük kumar işleri yapmaya başlayan bu herif çok insafsızdır. En ufak itaatsizliği derhal cezalandırır. Galiba Reney'i şantaj işlerinde kullanıyordu. Reney kendisine verilen bazı sırlarla

kendi başına dalavere çevirmek istedi. Bunu sezen Dinki, suç ortağını ortadan kaldırmayı kararlaştırdı. Ben yaralayıp çıktıktan sonra fırsat bu fırsattır diyerek kurşunu kafasına yerleştirdi. Kurşunları bulmuş olsaydınız herifin kalçasındakiyle kafasındakinin ayrı silahlardan çıktığını görürdünüz. Başsavcı vakayı nasıl haber almış?

— Verilen ifadelere göre Reney'in iki arkadaşından yaralanmamış olanı, herifin can verdiğini görünce öteki arkadaşı olsun kurtarmak gayretine düşüyor. Bağırıp çağırıyorsa da imdadına kimseler gelmiyor. O zaman yaralıyı omuzlayıp dışarı çıkarıyor, bir taksiye atıp doktora götürüyor.

— Doktor telefon etmişti.

— Evet.

— Bu iki herifi yakalayıp biraz sıkıştırırsan hakikati öğrenirsin. Bana atılıp camekânı ve aynayı kıran kurşunları buldun mu?

— İkisini de bulduk. İkisi de 38'lik mermiler. Fakat başka başka silahlarla atılmışlar.

— Deme! İşte bu fena!

— Neden?

— Çünkü bütün tahminlerim altüst oldu^ Ben ikisini aynı adam, aynı silahla attı sanmıştım. Şu halde Emil Perri benimle konuştuktan sonra Reney'e vaziyeti telefonla bildirmiş. Bu suretle ilk kurşunu Reney, ikincisini ise Dinki atmış olmalı.

— Dinki'nin münasebeti?

— Gayet basit: asıl şef Dinki'dir. Reney vaziyetin vehametini Perri'den öğrenince şefine haber vermiştir. Beni öldürmeyi o anda kararlaştırdılar. Fakat Dinki, kötü bir alet olan Reney'e güvenemediğinden olup bitenleri yerinde görmek istedi. Yemek vakti olduğu için belki eve giderim diye bizim sokağı gözlediler. Nitekim ben de pardesümle eldivenlerimi almak üzere eve uğradım. Dinki tabansız Reney'in beni kalabalık bir caddede haklayamadığını görünce bir kere de kendisi talihini denemek istedi.

Pat:

— Mümkün! diye başını salladı. Fakat bizim boğuştuğumuz insanlar sadece bu haydutlar değil Mayk. Ben esasında Başsavcıyı da haklı buluyorum. Çünkü senin Reney'e ait salonun civarında göründüğüne şahitlik edenlerin arasında kimler var biliyor musun? Münakalât Vekâleti yüksek memurlarından birisiyle mühim siyasi teşekküllerden birinin namlı lideri... Bunlardan başka, gene takip ettiğimiz gangster çetesine ait bir meselede haydutları kurtarmak gayretiyle müdahale edenlerden bazılarını hatırlıyorum. Bunlardan biri senato seçimlerini birkaç oy farkla kaybetti. Diğer ikisi de Nevvyork'un meşhur iş adamlarındandılar. «Meşhur» dedimse ne demek istediğimi anla! Mali sermayenin en üst kademesinde oturan bazı herifler.

— Kleyt kalbur üstü ahlâksızlarla da münasebette desene...

— Kleyt'in tehlikesi şurada: bu herif ce-

miyetin kalburüstü şahsiyetleriyle münasebette olduğu, kadar ayak takımının en çamur, en rezil kısmıyla da yakından alâkalıdır. Binaenaleyh herife ehemmiyet vermezsen büyük hata irtikâb edersin. Böyle bir hata senin hayatına bile malolabilir.

— Binaenaleyh Pat, ben başımın çaresine derhal bakmalıyım.

— Yani ne yapacaksın?

— Dinki denilen haydutla samimi bir görüşme...

— Sakın ha... Sırası mı?

— Sırası elbette... Tam sırası.

IX

Maamafih Paftan ayrılır ayrılmaz Dinki'yi bulmaya gitmedim.

Büroya uğradığım zaman Velda yoktu. Masaya bıraktığı bir nottan beni Mis Vels'in aradığı anlaşılıyordu. Velda bu notun altına imza olarak ucundan kan damlayan bir hançer resmi çizmişti.

Kadın kıskançlığı ile uğraşacak halde değildim. Hemen telefonu açtım.

Kızın ilk sözü:

— Çok korkuyorum Mayk! demek oldu.

— Neden şekerim?

— Seni düşünerek. Dün gece Kleyt'in batakhanesinde senden bahsettiler. Sen Reney adında bir herifi...

— Bir dakika! Kim bahsetti? Ne münasebet?

— Herifler bir boks salonundan geliyorlarmış. Arkamdaki masaya oturmuşlardı.

— Saat kaçtı?

— Kati olarak bilmiyorum. Geç vakit. O kadar telaşlandım ki az daha seni aramaya kalkacaktım. Rica ederim Mayk...

Kız hıçkırmaya başladı.

— Şimdi geliyorum. Bu ağlamak da neyin nesi? diye çıkıştım. 20 dakikaya kadar oradayım.

Hemen otomobile atladım. Yol kavşaklarındaki ışıkların yeşiline kırmızına aldırmadan kızın evine yetiştim.

Gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

— Çabuk geldiğin için teşekkür ederim, diye boynuma sarıldı, nedense yüreğimde bir korku var.

Ağzımı öptü. Kucağıma oturdu. Vücudu istekle ve korkuyla titriyordu. Bu güzel kadını severek, okşayarak, öperek biraz teskin ettim. Dün gece olup bitenleri şöyle anlattı:

— İçtik, dansettik, oynadık. Yanımdaki erkek kumarda evvela çok para kazandı. Sonra bütün kazandıklarını kaybetti. Eğer Anton'la beraber gitmiş olsaydık kaybetmeyecekti.

— Gene mi Anton?

— Sorma, herif gene sarhoş oldu. Rezalet çıkardı. Önce bizim kızlardan birisine sataşmaya kalktı. Kız bunu bir güzel tokatladı. Sonra Mari ile anlaştılar. Hani ölen arkadaşının evine götürdüğü kızla... İkisi de içkiyi fazla kaçırmış-

lardı. Ne rezalet ne rezalet... Herkesin gözü önünde, anladın mı?

— Ne yaptılar mesela?

— İkisi de aynı çamurdan... Bir kere cinsi istekleri şahlandı mı dünyayı gözleri görmüyor. Nihayet «Ağız tadıyla sevişmek isteyenler arkamızdan gelsinler» diyerek gene Anton'un apartımanına gittiler. Benim kavalyem bu esnada kumara oturmuştu. Kazanıyordu. Biz ister istemez kaldık. Bütün kazandıklarını kaybettikten sonra şampanya istedi. İşte bu sırada arkamdaki masadan adının söylendiğini duydum. Herif senin sabaha karşı mutlaka tevkif edileceğini anlatıyordu.

— Ne biçim bir herifti?

— Dönüp bakmadım. Bir şeyler yapmam lazımdı. Adresini bilmiyordum. Oturdum, çocuk gibi ağladım. Yanımdaki erkek nihayet benî eve; getirmenin daha doğru olacağını anladı. Sabahleyin neden telefon etmedin?

— Çok meşguldüm meleğim. Polisleri atlatmaya uğraşıyordum.

— Reney denilen adamı sen öldürmedin değil mi?

— Kalçasındaki kurşun benim marifetim. Kafasındakini başkası yerleştirmiş. Herifler benden konuşurken, yahut daha evvel Kleyt kumarhanede miydi?

— Hayır. Bir müddet ortada görünmedi. İyi hatırlıyorum. Gece yarısından sonra meydana çıktı.

— Üzerinde bir garabet farkettin mi?

— Dur bakayım! Sahi. Biraz sinirliydi.

— Başka ne oldu?

— Kavalyem kumar oynarken evvelce tanıdığım barmenlerden birisiyle konuşmak fırsatı buldum. İyi çocuktur. Bana kumarhanenin girdisini çıktısını anlattı. Polis baskını olursa alarm zilleri nasıl çalarmış, müşteriler gizli kapılardan nasıl çıkarlarmış, kumar takımları otomatik bir sistem sayesinde ortadan nasıl kaybedilimniş...

— Öyle mi? Vay köpoğlusu vay! Hele gideyim de bir de ben bakayım!

Ayağa kalktım. Vels:

— Hemen mi? diye somurttu, otur biraz.

— Gitmek lazım. Bu cenabet şehirde, şu anda_ eli tabancalı haydutlar fink atıyorlar. Masum insanları öldürüyorlar.

— Seni ne kadar sevdiğimi bilmezsin. Başına bir felâket gelecek diye...

Kızı öperek susturdum.

•

Dışarıda yeniden kar başlamıştı. Arabamı bembeyaz buldum. Camlan temizledim. Kar bütün arabaları birbirine benzettiği için kendimi biraz daha emniyette hissediyordum.

Fakat bu emniyet hissi az sürdü. Emektar 45'liğim Polis Müdüriyetinde, bir sarı zarfın içinde mahpustu. Küçük otomatiğimi asansörcü oğ-

lanın cebinde bırakmıştım. Sol koltuk altımda silahımın sertliğini duymazsam eskidenberi rahatsız olurum.

Bir müddet karlı yollarda maksatsız dolaştım. Sonunda eve gidip Lüger'imi almaya karar verdim. İşin şakası yoktu. Cana susamış bir insafsız haydutla boğuşmaktaydım.

Bu kararı verdikten sonra süratle eve geldim. Asansörü bile beklemeden merdivenleri üçer dörder çıktım. Kapıyı açtım. Elektrik düğmesini çevirdim. Işık yanmayınca saniye sektirmeden sol tarafa sıçradım.

Vücudum birdenbire gerilmiş bir radyo anteni haline gelmişti ve birdenbire içerde bir yabancının bulunduğunu sezmiştim. Bir yabancının bulunduğunu değil, etli kemikli müthiş bir tehlikenin beni beklemekte olduğunu...

Bunu hayvani insiyaklerimle kati surette anlamıştım. Nitekim susturucu takılmış bir küçük çaplı tabanca dört adım mesafeden iki kere üstüste hırladı. İki alev göz peşpeşine parlayıp söndü. Herif kapıyı nişanlamıştı. Ben ayaklarına atıldım. Bazı eşyaları devirerek karmakarışık yuvarlandık. Koyu bir küfür işittim. Ömrümde yediğim yumrukların en sertlerinden biri alnıma indi. Kafam döşemeye çarparak kuru kemik sesi çıkardı.

Dertop olmuş yuvarlanıyorduk. Hangimiz daha evvel kalkarsak ötekini haklayacaktı. Kafama tabancasıyla vurmasından, bir biçimine getirip körlemeden ateş edip beni yaralamasın-

dan da çekiniyordum. Kokteyl takımı büyük bir şangırtı ile devrilip kırıldı. Bitişik apartımanda bir kadın feryadı başladı. Herifin soluklarını bazan suratımda, bazan boynumda hissediyordum. Çok kuvvetliydi. Aydınlıkta bile vuruşsak yere sermenin kolay olmayacağını anlamıştım.

Bir aralık gırtlağıma sarıldı. Bu suretle silahının ilk hamlede elinden düştüğünü anlayarak biraz ferahladım. İkimiz de birbirimize Japon güreşi tatbik ediyorduk. Bu sebeple birşeyler devriliyor, ortalık gittikçe karışıyordu.

Nihayet ayaklarım nasılsa elektrik abajurunun tellerine takıldı. Hareket serbestliğini kaybettim. Namussuz herif bunu hemen anladı. Sıçrayıp kalktı. Bir an derin bir sükût etrafı kapladı.

Ben bacaklarımı kurtarmak için karanlıkta debeleniyordum. Etrafı kaplayan sükûtu bitişik apartımandaki kadın feryadı tekrar yırtınca herif daha fazla beklemenin budalalık olacağını anladı. Bana rastgele iki tekme attı.

www.cizgiliforum.com

Ayıldığını zaman ewela hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey görmedim. Birileri konuşuyor, odada gidip geliyordu. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Şakağım taze bir yara gibi sızladı. Kafamın içinden çeşitli hayaller geçiyordu. Silahlı haydutlardan, soyunan güzel kadınlardan, parça parça edilmiş kanlı cesetlerden ibaret bir kâbus manzarası.

Bir erkek sesi:

— Kendisine geliyor, dedi. Bir başkası:

— Ne olmuş buna? diye sordu.

— Kimbilir? Belki fazla içmiştir, belki de bir sinir buhranı geçirmiş. Aklını başına toplasın da anlarız.

ikinci ses çok tuhafıma gitti. Sanki Başsavcı konuşmuştu. Buhran geçirdiğim de işte bundan belli.

Nihayet gözlerimi açtım. Başsavcıyı kendi evimde, başucumda görünce sahiden aptallaştım.

Oda bir sürü insanla doluydu. Yatakların dan fırlamış, saçları bigudili iki kadın, apart.-man kapıcısı, asansörcü oğlan. Başsavcı, bir resmi üniformalı polis, üç tane sivil hafiye ve nihayet dostum Pat Çambers...

Bunları buraya kim toplamıştı? Ne işleri vardı? Bana ne oldu?

Başsavcı yanıma geldi. Avucuna yerleştirdiği iki atılmış mermiyi göstererek:

— Bunları duvardan çıkardık Mister Hammer, dedi, bu gürültü neyin nesi lütfen anlatır mısınız?

Kendimi derhal topladım. Başıma gelenler kâbus filan değildi. Herif beni resmen kendi evimde temizlemeye gelmişti. Gülümsedim. Başsavcı buna nedense çok kızdı:

— Gülünecek ne var? diye kükredi, söyleyin de beraber gülelim.

Ben yeniden güldüm. Bu sefer yakama yapıştı:

— . Sırıtmayı "bırakın da anlatın! diyerek beni iki kere sarstı.

— Yakamı koyuver de defol! dedim.

— Anlat diyorum.

— Nerede tevkif müzekkeresi? Evimde ne arıyorsun? Beni tartaklamaya ne hakkın var? Takımını taklavatmı topla da bas! Yoksa aklımı başıma devşirir seni dışarı atarım. Defol!

Herif yakamı bıraktı. Ümitsiz ümitsiz etrafına baktı. Salonda kırılmadık bir şey kalmamıştı.

Başsavcı *«Allah* belanı versin!» diye bir şeyler homurdanarak adamlarını toplayıp gitti. Pat'la yalnız kaldık. Gülümsedim. Oğlan dayanamadı:

— Kudurdun mu sen? diye çıkıştı, nedir işin aslı?

Bir taraftan da ceplerinde bir şeyler arıyordu. Nihayet sigara paketini çıkardı. Bir tanesini yakıp ağzıma koydu.

— İşin aslını soruyorum! diye ısrar etti.

— Hani aradığımız katil yok mu, dedim. Burada beni bekliyormus. Deli defi gülmemin sebebi bu! Düşün Pat, biz herifi nerelerde arıyoruz, herif nerede bekliyor? Lakin ne de olsa cana kıyan herifler korkak oluyorlar. Elektriği sigortadan kesmeseydi beni bitirmişti. Belki silahlıyımdır diye korktu. Bu da benim haya-

'timi kurtardı. Elektrik yanmayınca kendimi bir kenara attım. İki kurşun sıktı. Boğuştuk.

— Boğuştunuz da elinden kaçırdın mı?

— Cok kuvvetliydi, kaçırdım. Bereket bitişikteki kadının feryadına... Yoksa yarın güzel bir cenaze alayına gelmek zorunda kalacaktın. Dostun Mayk'ın cenazesine... Anlamadığım bir şey var. Başsavcı burada ne arıyor?

— Komşular gürültüyü karakola bildirmişler. Senin adın geçince karakol doğrudan doğruya Başsavcılığı aramış.

— Şu halde bizim Başsavcı bu hususta emirler vermiş olmalı. Kurşunları gördün mü?

— Gördüm. 38'lik mermiler. İkinci defadır ki yakanı ölümden kurtarıyorsun. Dikkat et çekirgeler ancak üç defa sıçrayabilirlermiş. Şimdi kurşunları tetkik ettireceğim. Eğer vitrini parçalayan tabancadan atılmıslarsa «Reney attı» demektir.

— Reney öldü, atamaz. Hem de Reney benimle böyle boğuşacak adamlardan değildi.

— Şu halde aynayı parçalayan merminin eşi olmak lazım.

— Öyleyse gidip Kleyt, namı diğer Dinki'yi ben neden temizlemiyorum?

— Temizlemek lafını bir kenara bırak. Temizlemeye her davranışta kendini büsbütün çamura gömüyorsun.

— Başsavcı benden ne istiyor.

— Bütün bunları bir maksat için sen yapıyorsun sanıyor.

— Şu anda hiç aklı var mı Pat, şunda zerre kadar iz'an var mı?

— Sonra Viler'in hâlâ resmen intihar etmiş sayıldığını unutma. Bilirsin, polis bir cinayet işini başka türlü kovalar, uzak bir şüpheyle başka türlü davranır.

Biraz düşündüm:

— Beni dinle Pat, dedim, biraz evvelki taarruz bana gayet mühim bir şey öğretti. Aradığımız Viler'in vücudunda rastladığımız bazı berelerin manası anlaşılıyor. Galiba Viler'i temizlemek için otel odasına girdiği zaman benim ahpab henüz yatmamıştı, yahut da bir ihtiyaç için tuvalete kalkmıştı. Haydutla karşılaşınca iskemleye astığım tabancama davrandı. Herif çok kuvvetli olduğu için biçarenin bileğini tutup büktü. Bu suretle ilk kurşun körlemeden benim şilteye saplandı. İkinci kurşunu ise bileği büke büke çevirip Viler'in şakağına sıktı. Benim bu gece boğuştuğum herif bu işi kolayca becerecek kadar kuvvetli bir adam. Hiç şüphen olmasın.

— Mümkün!

— Lakin daha beteri var. Böyle bir cinayetten sonra cinayet yerine elini kolunu sallayarak gelmesi, şilteden kurşunu, yerden boş kapçığı alması ve bunları bizimle eğlenir gibi koridora bırakması. Bunlar neye delâlet eder bilir misin?

— Neye?

— Herifin asap kuvvetine, irade kuvveti-

ne... Yahut da bizzat kendisini tehlikede görmesine.

— Yani yakalanmak tehlikesine mi?

— Hayır! Bence bu işler sadece Dinki'nin becereceği marifetler değil. O da bir âlet. Belki de zor altınd açanını dişine takarak davranan bir âlet.

— Nereden belli?

— İçimde böyle bir his var. Ben Dinki'yi bilirim. Gözü pektir, bileği kuvvetlidir, lakin aklı plan kurup çevirmeye yetmez gibime geliyor.

— Hakkın var galiba! Viier'in öldürüldüğü gece otelde kalan müşteriler etrafında tahkikatı biraz genişlettik. Bir delikanlı gelmiş. Parayı peşin vermiş.

—• Ertesi sabah da bavulunu alıp savuşmuş mu?

— Hayır. Bavulu yok.

— Öyleyse Nevvyork'lu olarak mı kayıtlı?

— Hayır, civar kasabalardan birisini yazdırmış. Yüzü de üçte iki nisbetinde sargılar içindeymiş. Ameliyat geçirdiğini söylemiş. Yani hastahaneden çıkmış oluyor.

— Basit şeyler bunlar ama gene de mühim. Nitekim Reney'i temizlerken de hiçbir iz bırakmamayı becerdi. Dur bakalım ahpab! Bunun da elbet sonu gelecek. Bir gün namussuzu bir yerde kıstıracağız.

— Eğer elimizi çabuk tutmazsak sonu hayır getirmez. Bunu da bilmiş ol.

— Sebep?

— Çünkü Başsavcı geçen geceyi beraber geçirdiğimize pek inanmadı. Elaltında sıkı tahkikat yaptırıyor. Eğer aksi sabit olursa sen de ben de hapı yutarız.

— Öyleyse hemen gidip Dinki'yi temizleyeyim.

— Saçmalıyorsun. Bu haydudu temizlemek işi bitirmiyor ki... Demindenberi «Arkasında bir başkası olsa gerek» diyen sensin. Yeni bir cinayet senin vaziyetin büsbütün müşkülleştirir.

— Şu halde birkaç gün tamamiyle serbest hareket edebilmeliyiz.

— İşte bunu nasıl temin edeceğimi pek. kestiremiyorum.

— Gene benim eski metoda müracaat.

— Nedir?

— Hani bir söz söylerler: bir engerek yılanıyla bir ay bir odada beraber yaşamak mümkündür. Sen ona dokunmazsan o da sana bir şey yapmaz. Fakat kuyruğuna basmamak şartıyla. Ben hemen kalkar yılanın kuyruğuna basarım. Üstüme saldırır. Haklarım.

— Tehlikeli.

— Adam sende... Atın ölümü arpadan olsun.

Pat gittikten sonra kalktım. Bir bardağa dört parmak viski koyup yuvarladım. Sonra yatağımın başucundaki komodinin alt gözünü açtım. Orada sevgili Luger'im yağlı bezler içinde ışıldayıp duruyordu. Yağını temizledim. Şarjürü muayene ettim. Namluya fişek sürdüm. Sol ko-

lumun altında 45'liğimin boş bıraktığı yere yerleştirdim.

Filhakika Luger kılıfı .tamamiyle doldurmadı ama bu da denenmiş hayırlı arkadaşlardan biriydi. Bununla da epey işler çevirmiştik.

•

Kar durmadan yağıyordu. Rüzgârla savrulduğu için on beş metre ilersini görmek mümkün değildi.

Büroya girdiğim zaman Velda çıkmak üzereydi.

Kızı kucaklayıp öptüm. Mantosunu çıkarınca güzelliği, şıklığı karşısında dilim tutuldu.

— Nereye böyle? diye sordum.

— Kleyt telefon etti, dedi, bu gece benden kati cevap istiyor.

— Sen ne dedin?

— Kati bir şey söylemedim. Şimdi bu hususu görüşmek üzere buluşacağız.

— Nerede?

— Apartımanında.

— Peki, kumarhaneyi nasıl bırakacak? Kime emanet edecek?

— Orasını bilmem.

— Gitmesen olmaz mı?

— Buna kıskançlık mı diyeceğiz Mayk?

— Hem kıskançlık, hem de korku!

— Korku da neymiş?

— Bunlar adamları en küçük bir şüpheyle

temizliyorlar. Seni arkadan takip ettirmiş olabilirler. Benimle münasebetin meydana çıktıysa halin haraptır.

— Zannetmem. Herif fena tutkun. Tanıştığımızdan beri tutkunluğu artıyor. Ben bu işte yola getirilmesi hem gayet kolay, hem de gayet zor bir kız pozundayım. Böylesi erkekleri daha çabuk yere seriyor. Denediğin için bilirsin.

— Maskaralık istemez. İşin şakası yok.

— Şakası elbette yok. Herif beni daha şimdiden büyük paralar vadederek beraber yaşamaya zorluyor. Biraz daha naza çeksem nikâhlamaktan laf açacak.

— Bu gece lüzumsuz yere kendini tehlikeye atacaksın. Çünkü ben Kleyt işiyle artık kendim meşgul olacağım.

— Mayk, buranın patronu imişsin gibi konuşuyorsun.

— İdarehane artık benim malım değil ama, sen benimsin.

Kızı tekrar kucakladım. Öpüşmemiz ikimizin de nefeslerini kesecek kadar uzadı.

— Kendini tehlikeye atmana müsaade edemem! diye çıkıştım.

— Ben de senin tehlikeye atılmanı istemiyorum. Bana nazaran asıl sen tehlikelere maruzsun.

— Ben başkayım, sen başkasın.

— Hayır! Seni hiçbir suretle kaybetmek istemiyorum. Ölmüş olarak da, hapse girmiş ola-

fak da... Ben gideceğim. Hiçbir tehlike yok. Ben sezmez miyim?

— Bilakis, bu kadar emniyet daha fena. İnsan bizim işlerde her zaman biraz şüpheli davranır. Eğer yüreğinde mutlaka emniyet varsa bir çeşit dalgınlığa gömülüyor demektir ki...

— Bırak canım! Göreceksin.

— Denemek istemiyorum. Binde bir ihtimal de olsa istemiyorum.

— Saçmalıyorsun. Bu işi çabuk bitirmeye mecburuz. Sen ruhsatnameni, silah taşıma müsaadeni en kısa yoldan geri almalısın. O zaman derhal bir dinlenme seyahatine çıkarız. Dünyayı şöyle keyfimizce dolaşırız. Başbaşa... Nasıl bu fikrim?

İnce belini kollarımla sardım. Vücudunun ihtirasla titremesi kıskançlığımı büsbütün azdırdı. Bu kızı bu gece lüzumsuz yere tehlikeye atıyordum. Eski bir ahpabla fitil gibi sarhoş olmanın cezasını buna çektirmeye ne hakkım vardı? Velda'yı o kadar sıkmıştım ki hafifçe inledi. Kendisini kollarımdan kurtardı. Gözlerimin içine arzu ve sevgiyle bakarak:

— Gitmeliyim, dedi, herifin ağzından bazı laflar aldım. Bana kendisini beğendirmek için müthiş iktidarından, Newyork şehrini ovucunda tutup oynattığından bahsetti. Birçok meşhur insanlar, nüfuzlu ve zengin herifler her istediğini yaparlarmış. Bu işin içinde iyi kurulmuş bir şantaj tertibi var. İnsanların tepesine bu Demokles'in kılıcını hasıl asmışlar bir görelim.

— Eğer mesele bir şantaj çetesi işi ise herif şantaj vasıtalarını acaba nerede saklıyor? Malûm ya bunlar ele geçirilmedikçe şantajcıya dokunulmaz. Çünkü herkesin korktuğu rezalet patlak verir.

— İşte bunu anlayamadım. Bence bunları apartımanında saklayacak kadar budala değil.

Ben başka birşey hatırlamıştım. Bu gece evimde bekleyecek kadar cüret gösteren herif Kleyt ise, onun demir gibi kollarından Velda kendisini nasıl kurtaracaktı? Boğazıma sıcak bir şey tıkandı, gözlerimi kan bürüdü.

— Peki, kendini nasıl kollayacaksın icabında? diye ümitsiz ümitsiz sordum.

— Ben kendimi müdafaa etmesini becerirım, dedi, hem bana kalırsa o kadar tehlikeli bir adam da değil. Mesela tehlikeli olsa Anton kendisine öyle hakaret edebilir mi?

— Anton hakaret mi ediyor?

— Hem de nasıl! Kleyt öfkeden kuduruyor da elini kaldırmak şurada dursun karşılık bile veremiyor.

— Bunda bir iş var Velda! Benim bildiğim Kleyt o Anton denilen maskaraya ağız açtırmaz.

— Ben kaç kere gözümle gördüm. Anton içti mi aklını kaybediyor. Kleyt'e etmediğini bırakmıyor. Bizimki de sadece dişlerini sıkıyor, o kadar.

— Öyleyse aralarında gayet mühim bir sır olmalı.

— Artık orasını sen bilirsin sevgilim.

Boynuma sarıldı. Kulağıma fısıldadı:

- Bir şey rica etsem yapar mısın Mayk?

— Neymiş?

— Bu gece buradan çıkma! Burada otur.

— Gelir misin beklesem?

— Gelirim ama bir şartla: ben gelince sen gidersin. Çünkü bu gece sana mukavemet edemiyeceğimi anlıyorum.

Koşarak çıktı.

•

Yalnız kalınca Vels'i telefonla aradım. Apartımanı cevap vermedi.

Jünon'un numarasını çevirdim. Telefon neden sonra açıldı.

— Ben Mayk, dedim, vakit geç oldu biliyorum ama sizi görmek arzusuna karşı koyamadım.

— İyi ettiniz Mayk! Benim de canım sıkılıyordu. Gelebilir misiniz? Gevezelik ederiz.

— Hay *'Allah* razı olsun. Hemen geliyorum.

Otomobile atladım. Yolları tuhaf bir dalgınlık içinde geçtim. Bir kadından öbür kadına koşuyordum. Arada bir üçüncüsünü de arayıp bulamamış olarak.

Jünon beni her zamanki dayanılmaz tebessümüyle karşıladı. Sırtına mat naylondan bir gecelik giymişti. Bu daracık gecelik vücudunun büyün güzelliğini meydana koyuyor, daha be-

teri en küçük hareketinde parlak bir deri gibi ışıldıyordu.

Salona küçük bir sofra hazırlamıştı. Radyo hafif bir parça çalıyordu.

— Işıkları değiştirsem olur mu? diye sordu.

Cevap beklemeden mumlan yakıp elektrikleri söndürdü. Her an titreyen bu iptidai aydınlıkta birdenbire değişmiş, eski Yunan'm korkunç ilahesi haline gelivermişti. Gözleri hiçbir zaman görmediğim gibi parlıyor, ihtirastan çakmak çakmak yanıyordu.

Hafif bir kahvaltıdan sonra kütüphaneye geçtik. Burada da sigaralar ve bir de viski şişesi bizi bekliyordu.

Jünon bunları bir küçük sigara iskemlesinin üstüne alarak oturduğum divanın önüne getirdi. Kendisi de uzandı.

Burada ilk sözü:

— Neden daha erken gelmedin? demek oldu.

— Çok meşguldüm meleğim ,son görüşmemizdenberi başıma neler geldi neler!

— Neler mesela?

Jünon yüzümdeki berelerden birinin üzerine parmağını koyarak gülümsedi. Ben de:

— Evet mesela bunlar geldi, diye güldüm, lakin şimdi bırakalım. Eğlenceli bir mevzu sayılmaz bunlar.

— Pekâlâ Mayk!

Kalktı. Pikaba birkaç plak koydu.

— Dansedelr misin? diye sordu.

Jünon'un vücudu bir Havvai gitarının sesine benziyordu. Onun kadar yumuşak ve ihtiraslıydı. Önce yüzünü ve yüzündeki his dalgalarının kendisine mahsus 'manalarını seyredebilmek için kadına sımsıkı sarılmadım. Fakat bu seyir az sürdü. Vücudu beni kendisine cezbediyordu ve bu cazibeye daha fazla dayanmanın imkânı yoktu.

Kollarımda kemiklerinin çatırtısını duydum.

— Barbar! diye inledi, sen vahşi bir erkeksin Mayk! Seni bu sebepten de biraz daha seviyorum.

Tango bitmiş, vals başlamıştı. Başımın dönmesi için birbirimize sarılmış olarak dönmemize ayrıca lüzum yoktu.

Jünon'un kokusu damarlarımdaki kana karışmış, kanımın deveran kudretini ihtirasla kırbaçlayarak yüz misli arttırmıştı.

Ağırlığı yüreğime çöken bu kadın kollarımda bir tüy kadar hafifti. Dünyayı unutmuştum.

Geceliğinin altında bir şey bulunmadığını hissediyordum.

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu anlayarak divanın önünde durdum. Hoyrat bir hareketle itip kızı divana düşürdüm.

Gözlerine bir *an* şaşkınlık doldu. Sonra yüzümde gördüğü manadan korkmuş gibi bakışlarını kıstı. Biraz boğuk, arzudan titreyen sesiyle:

— Gel sevgilim! diye yalvardı, gel artık...

Geceliğinin düğmelerini bir çekişte kopardım. Önümde açılan harikulade güzelliği obur gibi kucakladım.

Sonra sakinleştiği zaman ilk sözü şu oldu;

— Acele ettik, biraz daha ciddi olmak mümkündü.

— Neden?

—Dostça bir sevişme olmadı.

— Anlamadım.

— Düşman gibiydik. Çünkü insanın sinirlerini harap eden müthiş bir boğuşmadan geliyordun.

— Pişman mısın?

— Saçmalama! Pişman olur muyum? Dünyanın en mesut kadınıyım. Lakin seni başka hadiselerin tahrik ettiğini düşünerek... Şey oluyorum. Adeta kıskanıyorum. Seni yalnız benim ihtirasım yalnız benim arzum bu vahşi hale getirmeliydi.

Bunları söylerken gözleri hâlâ ihtirasla doluydu, ağzı ihtirasla yarı aralık... Baygın gibi bir kadın.

Bir sigara yaktım.

— Senin hakkında duyduklarım çok heyecanlandırıcı şeyler Mayk, diye anlattı, gaddar olduğunu söylediler. Kan dökmekten hazzedermişsin. Kadınlar seni paylaşamazlarmış. Bütün bunlar ümit kırıcı şeyler.

— Aldırma meleğim! Aynı zamanda beni ben yapanlar da bunlar.

— Boğuşmaktan niçin bu kadar zevk alıyorsun Mayk, bundaki his sadece macera-perestlik mi?

— Dur da biraz anlatmaya çalışayım: Hem de sadece sana anlatmak için konuşmayacağım. Galiba biraz da kendimi kendime hikâye edeceğim; yani ilk defa kendimi bizzat kendime izah edeceğim: Hususi polis hafiyesiyim. Daha doğrusu birkaç gün evveline kadar hususi polis hafiyesi idim. Bu zanaatı neden seçtiğimi çok düşündüm. Bu işte biraz, hatta biraz değil, birçok av köpekliği var. Av köpeği ne halt eder. avcıya yardımcılık. Ben polis yardımcısıyım. Av köpeğiyim yani. Maskaralık Jünon! Düşündükçe kendi kendime kızıyorum; öfkem filan da hep bu yüzden. Bu sefer karıştığım macera biraz da izzetinefis meselesi oldu. Her zaman da böyle oluyor. Yanımda bir ahpabımı vurdular.

— İntihar dedinizdi Mayk, böyle bir şey hatırlıyorum.

— Bu fikir benim değil, Başsavcının... Esasında Viler öldürüldü. Birisi öldürülünce, ben bu işe karışmasam kanlı bir takip başlıyor. Ben bir anda hem av köpeği, hem de bizzat av haline geldiğimi hissediyorum. Kanlı takip bir fasit daire olarak dönüp duruyor. Bu dairenin dönen çizgisi içine beklenmedik tipler girip çıkıyor, bir kısmı kanlar içinde devriliyor. Bu arada ben taarruzlara uğruyorum. Bu taarruzlar

bana gaddar davranmak hakkı veriyor.

— Ne lüzum var Mayk! Bir başka meslek tutamaz mısın?

— Galiba tutamıyorum.

— Bu böylece sürüp gidemez ki...

— Bunu ben de biliyorum. Gangsterlik derin iktisadi kökleri olan bir içtimai yara. Bununla bir insan tek başına uzun boylu boğuşamaz. Bir yerde ezileceğim.

— Buna meydan vermemek için elimden geleni yapmaya mecburum. Çünkü seni çok seviyorum. Seni her kadın zaptedemez. Ben dünyanın en asi erkeğini zaptedebilirim sanıyorum.

Boynuma sarıldı.

Bir saat sonra Jünon'un apartımanından çıktığım zaman otomobilimi yarı yarıya kara gömülmüş buldum. Bu anda saat dokuza beş vardı.

•

Velda'nın bu gece Dinki'nin apartımanına gitmek kararını hatırlayınca sırtımı soğuk bir ter bastı. Kızı kaplanın ağzına atmıştım da kendim nelerle uğraşıyordum. Hissettiğim pişmanlık o kadar kuvvetliydi ki midemi bir acı kıvrandırdı. Adeta öğürdüm.

İlk telefon kulübesinden Velda'yı buldum. Hazırlanıyormuş. Gitmemesini rica ettim. Din-

lemedi. Sözü uzatınca telefonu yüzüme kapatıverdi.

Pat'ı aradım. Bu saatte evinde yoktu. Hiç ümit etmediğim halde bir kere de Polis Müdüriyetine başvurdum. Karşıma çıktı. On dakikaya kadar her zaman buluştuğumuz barda olacağını söyledi.

Sesi gene öfkeliydi.

Bara girdiğim zaman dostumu tek başına beni bekler buldum.

— Hayrola! dedim.

— Hemen gidiyoruz, dedi, Brukiin köprüsünde bir kız kendisini suya atmaya kalkmış.

— Artık bu kadar basit işlerle mi uğraşıyorsun gözüm?

— Başsavcının hususi emri var. Beni şuraya buraya neden sürüyor biliyor musun? Bir kere intikam alıyor. Sonra da o geceyi seninle beraber geçirip geçirmediğimi tahkik ettiriyor.

— Dedim ya, mahpusta aynı hücreye kapatılırsak fena olmaz. Kâğıt oyununa devam ederiz.

Karnımı iyice doyurdum. Yola çıktı.

Kızın ölüsü bir kenara uzatılmıştı. Kuvvetli bir projektörle yüzüne baktık. Bu esnada polislerden biri Pat'a ölünün cebinde buldukları bir kâğıdı uzattı. Bu kâğıtta sadece «Beni terketti» kelimeleri yazılmıştı.

— Kim olduğu anlaşıldı mı? diye sordum.

— Hayır! cevabını verdi.

Biçarenin yüzüne bir daha baktım. Bu es-

nada morg arabası geldi. Alıp götürdüler. Ben başka şeyler düşünmeye başlamıştım ki birden bire polis kordonunda bir gürültü koptu. Birisi bağıra çağıra yanımıza gelmek istediğini söylüyordu. Pat'ın işareti üzerine herifi salıverdiler.

— Ben kaptanım, diye söze başladı, otomobile atlayıp yetiştim. İki saat evvel buradan geçiyorduk. İşler yolunda gittiğinden ben âdetim olduğu üzere köprüyü dürbünle seyrediyordum. İşte bu sırada vakayı gözlerimle gördüm.

— Hangi vakayı?

— Kızla bu herifin boğuştuğunu...

— Nasıl kız? Hangi herif?

— Bilir miyim? Gazetelerde intihar vakasını okuyunca aklım başıma geldi.

— Yani?

— Yani ne demek? Herif kızı korkuluktan aşırıp suya attı be birader!

— Hay Allah kahretsin! Peki, neden kurtarmadınız?

— Evvela çok uzaktaydık. Sonra biz dönünceye kadar iş işten geçmişti. Daha sonra kadın atlamak istiyor da herif mani olmaya çalışıyor diye düşündüm. Polise haber vermiş olacağını, yahut arkasından suya atlayıp kurtardığını umdum. Ancak işimi bitirip gazetede vakayı okuyunca...

— Herifi seçebildiniz mi?

— Hayır.

— Adresinizi bize bırakın. İcabında sizi ararız.

Benim otomobilime girdik. Pat:

— Böyle şahitler mantar gibi zuhur eder, diye öfkeyle konuştu, halbuki kız sevda yüzünden kendine kıymıştır. Zaten suya düşmeden ölmüş. Boynu "kırılmış.

— Boynu mu kırılmış? Peki, bir yere çarpmadan boynu nasıl kırılıyor?

— Belki de suya çarparak kırılmıştır.

Gözümün önünden sanki bir perde sıyrıldı. Boğuk bir sesle:

— Dur, dedim, bu kızı sanıyorum! İşler bildiğin gibi değil!

— Tanıyor musun? Atma!

Ceplerimi yokladım. Anton'un reklam ajansından aldığım resimler hâlâ üzerimdeydi. Bunlardan Jan Troker isimli kızın fotoğrafını ayırıp uzattım. Bu kızcağız ajansın en körpe modeliydi. Hani geçenlerde bir mühim seri poz verirken evlenip işi bırakan kızcağız.

— Adı Jan Troker, dedim, işte bak! Anton'un ajansındaki işini birkaç gün evvel evlenmek üzere bıraktı.

— Peki, fotoğrafı sende ne geziyor?

— Bir münasebetle elime geçmişti.

— Ne demek? Şimdi başıma bir de fotoğraf oyununu çıkarma rica ederim. Emil Perri denilen herifin evinde de bir sürü fotoğraf koleksiyonuna rastladık. Savuşurken ocakta sadece fotoğraf kâğıtlarını yakmış.

— Fotoğraf kâğıtları öyle mi? Hay Allah kahretsin!

— Nedir? Ne oldu?

— İşte sana aradığımız katilin bir cinayeti daha! Bu iş gene fotoğraf düğümüyle gelip Anton ajansına dayandı.

— Sahi! Ortada yeni bir cinayet var. Bütün cinayet kısmı kuvvetlerini bu *işin* peşine takacağım. Hiç meraklanma Mayk, katili en geç bir haftaya kadar enseleriz.

— Olmaz Pat! Bir *haftaya kadar* bu herif daha çok cana kıyar.

— Çaresi *var* mı?

— Var. Şen şimdi bana *müsaade* et!

— Nereye?

— Münasebetsiz bir kadın kaprisine nihayet vermeye gideceğim. Belki de sana *aradığın* bütün delilleri getiririm. -Saate baktım:- İki saatimiz kalmış Pat! Bu iki saat galiba elverecek! Fotoğraf sende kalsın! Atla aşağı!

Pat şaşırmış olmalı ki emrimi ikiletmedi.

Gaza bastım. Bu işin başındanberi hakiki katili takip şu anda başlamış oldu.

*

Köprüden atılan kızın macerasını öğrenmek için evvela Jünon'a telefon ettim. Evde değildi. Vels'i aradım. Karşıma çıkınca hemen geleceğimi söyledim. «Ne var?» demesine vakit bırakmadan telefonu kapattım.

Kız kapıyı yataktan kalkıp açtı.

— Lafı uzatma! dedim. Sorduklarımı iyice düşünerek cevap ver. Her dakikafıın ehemmiyeti büyük!

— Ne oldu Mayk? diye telaşlandı, seni hiç böyle görmemiştim.

— Gevezeliği bırak dedim ya... Jan Troker bu akşam öldürüldü. Bunu da intihar diye yutturmak istediler,

— Aman Yarabbi...

— Ağlamaya boş ver sevgilim, boş ver de aklını başına topla! Bu kız hakkında, evlendiği herif hakkında neler biliyorsun?

— İyi kızdı. Fazla samimi olmadığımızdan... Kiminle evlendiğinden de haberim yok. Ajansa geldiği zaman galiba bir Harbiye Mektebi taiebesiyle nişanlıydı. Sonra nedense ayrıldılar.

— Hepsi bu kadar olamaz. Düşün Vels! Bana bir ipucu vermelisin, verebilirsin... Meselâ: Ailesi hakkında... Nerede doğmuş, sizin ajansa nasıl gelmiş?

— Dur düşüneyim: bir kere Jan Troker asıl adı değil. Asıl adı bir tuhaftı. Galiba Polanya'lı ismi... Bir yere yazdığımı zannediyorum.

Komodinin gözünden bir küçük' defter çıkardı. Biraz aradıktan sonra nihayet buldu.

— Resim vermek, yılbaşı tebriki filan yollamak için arkadaşların asıl isimleri lazım oluyor, dedi, işte burada: Jülya Traveski... Hakiki isminin ilk harflerini almış da kendisine bir ad uydurmuş. Altında adresi de var. İster misin?

İkisini de kaydettim.

— Ajansta çalışan kızlar hakkında birer dosya açmazlar mı? diye sordum.

— Açarlar tabii! Anton'dan iste. Belki verir. Yahut Jünon'la görüş.

— Buraya gelmeden ona telefon ettim, evde yoktu. Anton'u şimdi nerede bulabilirim?

— Dün gece Mari ile beraberdiler. İkisi de bugün çalışmaya gelmedi.

— Ajansın anahtarı kimde durur? Bu saatte içeri girebilir miyiz?

— Kolay! Bir gün çantamı unutmuştum. Binanın kapıcısı bana kapıyı açıvermişti. Aramız iyidir. İstersen ben gider bakarım.

— Gider bakar mısın? Hay çok yaşa Vels! Hemen giyin, koş, kızın dosyasında neler varsa hepsini al!

— Sen de benimle beraber gel!

— İmkânsız. Benim o kadar çok işim vaki...

— Sonra beraber dönerdik.

— Aklın fikrin yatmakta... Ben nasıl olsa uğrayacağım. Terbiyesizlik ediyorsun.

— Sen de tanıdığım erkeklerin en hayvanısın Mayk!

Böyle diyerek boynuma sarıldı. Aynı zamanda geceliğinin önünü açarak çıplak vücudunu vücuduma iyice yapıştırdı.

Bu hareket beni ateşlendireceğine bir anda aklımı başıma getirdi. Eğer çok acele davranmazsak Velda'nın başına kimbilir neler gele çekti?

Kızı ajansa gitmek üzere giyinmeye bırakarak dışarı fırladım. Gene deli gibi bir telefon Kulübesine girdim. Velda'yı evinde buldum.

— Beni dinle, dedim, Dinki'ye gitmekten vazgeç. Artık işin sonuna yaklaştık. Böyle bir tehlikeyi göze almana hacet kalmadı.

— Uyduruyorsun, diye kederle güldü, beni korumak için yalan söylüyorsun. Bir sürü haydutla akılsız bir Başsavcının arasında ezilmene müsaade edemem. Mutlaka gideceğim. Sana istediğin delilleri getireceğim.

— Vaziyet büsbütün değişti Velda... Beni dinle ruhum! İşler çetinleşti. Katil artık insaf etmeden vuruyor. Haberin var mı kimi öldürdü? Anton'un işlettiği reklam ajansında çalışan bir zavallı kızı. Jülya Traveski adındaki biçareyi.

— Jülya mı? Öteki adı neydi Mayk?

— Bir Polonya ismi: Traveski.

— Ne diyorsun? Bu isim... Bu isim Viler'in Nevvyorkta'ta rastladığı kendi kızına yazdığı kızın adi... Kızının mektep arkadaşı imiş.

— Ne diyorsun, emin misin? Bu kadarı bana elverir. Gördün mü işi hallettik. Artık gitmene lüzum kalmadı.

— Hayır, gideceğim. Seni bu akşam polisler tekrar aradılar. Cinayet şüphesiyle tevkif edilirsen hiçbirimiz seni kurtaramayız. Senden uzakta yaşamaya katlanamam sevgilim.

— Beni bekle. Geliyorum.

— Olmaz. Sakın ha... Burasını polis gözetliyor. Derhal yakalanırsın. Belki telefonu da dinliyorlardır. Kapatıyorum.

Çaresizlik içinde artık cevap vermeyen âlete bakakaldım.

•

Kar boyuna yağıyordu. Etrafımdan otomobiller geçiyor. Ben nereye gideceğimi kestiremeden bir nehir halinde akan arabaların ortasında sigara içerek gidiyorum. «Peki Viler bu kıza rastladığını evine neden yazmış?» Bu suali kendi kendime sorar sormaz gözümün önünde bir ışık parladı.

Başındanberi birbirini tutmayan iki hadise birdenbire aydınlandı. Viler ziyafet gecesi kızının arkadaşına rastlamış, oradan onunla beraber çıkmıştı. Şu halde, kızın ajansı bırakması Viler'in ölümüyle alâkalı olabilir! «Hay Allah kahretsin!» diye bağırdım. Öyleyse Mari bana yalan söylemişti. Mari denilen kızın Viler.le beraber çıkmamış olması lazımdı. Deli gibi etrafıma baktım ve ilk köşeye saptım. Mari ile görüşmek icabediyordu. Ciddi olarak görüşmek.

XI

Pat'la görüşüp öğrendiklerimi ona anlatmayı ancak yarı yolda akıl edebildim. Fakat herifi ele geçirmek mümkün olamadı. Her tarafa

aynı haberi bıraktım: «Ya evinde, yahut bürosunda benden telefon gelinceye kadar beklesin!».

Otomobilime döndüğüm zaman tekrar saate baktım. Dakikalar insafsız bir süratle geçip gidiyorlardı.

Büyük bir şantap çetesinin arkasında olduğuma artık şüphe kalmamıştı. Bu çete elde ettiği muazzam imkânları kaçırmak için kan dökmekte bir an tereddüt etmiyordu. Viler de, kızının mektep arkadaşı da bu sebepten öldürülmüşlerdi. Şantaj müthiş bir silahtı. Emil Perri'nin karşımda nasıl bayıldığını hatırladım. Fotoğraflarla bir sürü insan tehdit altında tutuluyordu. İşin fotoğrafçısı da Fransız batan haini Anton olmalıydı.

Arabayı Mari'nin oturduğu otele yüz metre mesafede bıraktım. Kapıcı kadın adımı sormaya bile lüzum görmedi.

— Matmazel Mari yukarıda, dedi, bir saat evvel geldi. Tekrar çıktığını görmedim.

Kızın kapısını vurmadan evvel içeriye biraz kulak verdim. Hiçbir ses duyulmuyordu. Uyumuş olması ihtimalini düşünerek yavaşça tıkırdattım. İkinci, üçüncü vuruşlarda gene cevap alamayınca eski bir hafiye alışkanlığıyla tokmağı çevirdim. Kanat açılıverdi. Salon aydınlıktı. Şu halde kız burada olmalıydı. Seslendim. Gene karşılık verilmedi. Banyoya doğru yürüdüm. Orada da yoktu. Nihayet yatak odasının kapısını ittim ve manzarayı görür görmez:

— Hay Allah kahretsin! diye homurdandım.

İlk bakışta İpek geceliği içinde uyuyor gibiydi. Fakat gene de öldüğü, daha doğrusu öldürüldüğü belli! Hem de boynu kırılarak. Katil zavallının gırtlağını öylesine bükmüştü ki ense kemiği parmak gibi dışarı uğramıştı.

Yaklaştım. Boğazında mosmor parmak izleri vardı. Ceset çoktan soğuyup katılaşmıştı.

Aradığım katilin iz bırakmayı hiç sevmediğini ve sevmediği işi de asla yapmadığını bildiğim için burada daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Aşağıya indim.

Daha ilk sözlerimde kapıcı kadın feryada başlayacak oldu. Ağzını elimle kapatıp susturdum.

— Kim çıktı kızın yanına? diye sordum.

Bilmiyordu. Bu evin bütün hususiyeti kiracılara gidip gelenlerle alakadar olmamakmış. Bu sebeple evde garson hizmetçi çalıştırılmazmış. Temizlik için tutulanlar sabahleyin gelir, işlerini bitirince giderlermiş.

Telefonu açıp Polis Müdüriyetini buldum. Pat henüz gelmemişti. Nöbetçi memura evin adresini verdim. Kendi adımı söyledim:

— Başsavcıya selam ederim, dedim, benim peşimi bıraksın da katillerle uğraşsın! İşte bir yeni cinayet daha işlendi. Bir kız öldürüldü. Başsavcıya dersiniz ki yakında Mayk Hammer bunların hesabını ondan soracak... İyi geceler.

Dışarı fırladım. Dakikalar geçiyor, Velda tehlikeye biraz daha yaklaşıyordu. Ancak şimdi ömrümde ilk defa bir kadını sahiden sevdiğimi anlıyordum. Bu sevdiğim kadın Velda idi. Ötekiler hep ona benzedikleri için, daha doğrusu onun cinsine mensup oldukları için hayatıma girip çıkmışlardı.

Bütün seyrisefer kaidelerini birbirine katarak otomobili fotoğrafçı Anton'un evine doğru koşturdum. İki yerde, arabayı pervasızca yaya kaldırımına çıkararak kendime yol açtığımı söylersem nasıl gittiğim anlaşılır. Her virajda dirseğimle koltuk altımdaki Luger'imi yokluyordum. Bu gece katil, yahut katiller benim elimle cezalarını bulacaklardı.

Binaya girerken kapıcıya görünmedim.

Herif en üst katta oturuyordu. Kapıyı vurdum. Ses çıkmadı. İçerde kimse bulunmadığına kanaat getirince kanadı omuzlayıp arkaya devirdim.

Elektriği yaktım. Tabancam elimde olduğu halde odaları gözden geçirdim. Apartıman bomboştu. Ancak buna emin olduktan sonra etrafa baktım. Mobilyalar pek uydurma şeylerdi ama duvarlar yüz binlerce dolar değerinde tablolarla süslüydü. Herif bunları ya şantaj parasıyla almış, yahut Nazilere çalışırken Avrupa'da yağma etmişti.

Mutfağı, banyoyu, fotoğrafları banyo etmek için hazırlanmış küçük karanlık odayı dolaştım. Bu oda beni biraz fazla ilgilendirmemiş ol-

saydı asıl keşfedilmesi lazımgelenin farkına varamayacaktım.

Oradaki garip bir çerçeve dikkatimi çekti. Karanlık odaya asılmış bir yağlı boya tablo. Altını kaldırdım. İlk bakışta mühim bir şey göremedim. Fakat biraz dikkat edince duvar kâğıdının bir yerde fazla ezilmiş olduğu anlaşılıyordu. Buraya parmağımla bastım. Bir adamın eğilerek geçebileceği genişlikte bir delik açıldı.

Düşünecek sıra değildi. Daracık bir koridordan yürüdüm. Bir odaya girdim.

Burası bitişik eve aitti ve Anton denilen haydutla şantajcı çetesinin sırrı burada toplanmıştı.

Duvarda küçücük delikler vardı. Bu deliklerden bitişik apartımanın odaları gözetlenebiliyordu. Bu odaların hepsine ikişer kişilik karyola konulmuş, tavanlarda ancak bu deliklerden bakanlara yardım eden aynalar yerleştirilmişti. Göz deliklerinin yanında küçük bir fotoğraf objektifinin çalışmasına müsait başka deliklere rastladım.

Mesele aydınlanmıştı. Anton reklam ajansının güzel manken ve modelleri birtakım zengin ve nüfuzlu adamları bu bitişik apartımana düşürüyorlardı. Anton gibi usta bir fotoğrafçı da onların buradaki rezaletlerini muhtelif zaviyelerden tespit ediyordu.

Mesele bu suretle aydınlanınca herifin apartımanına deli gibi saldırdım. Taş taş üstünde bırakmamak şartıyla herşeyi kırıp parçalayarak aramaya başladım. Şantaj vasıtalarını

elime geçirdikten sonra katilleri keyfimce tepeleyecektim.

Bir taraftan kudurmuş bir fil gibi etrafı harabelye çevirirken, bir taraftan olup bitenleri düşünüyordum. Bizim Viler de güzel bir kızla gurbette bir yaramazlık yapmaya kalkışmıştı. Fakat bitişik apartımana geldikten sonra galiba birbirlerini tanıdılar. Viler vaziyeti iğrenç buldu. Kız da içine yuvarlandığı çirkefi anlattı. İkisinin ölümüne de sebep bu! Yani çetenin sırlarını bilmeleri. Çetenin kodamanları Viler'i benim yanıma öldürmekle hata ettiklerini anladılar. Mari'nin yalan söylemesi de bu sebepten ileri geldi, Emil Perri'nin yalan şehadetinin sebebi de aynı!

«Peki, Mari'nin öldürülmesi?» Bu da gayet basitti. Çete gittikçe sıkıştırıldığı için güvenemediklerini ortadan kaldırmaya başlamıştı. Zaten birçok cinayetlerde bu böyle oluyordu. Önce bir tek kişi öldürülürse işler yoluna girer kanaatine saplanan katiller, sonra meselenin önceleri düşünülemeyen hadiseler yüzünden karma karışık olması dolayısıyla birkaç kişiyi daha temizlemek zorunda kalırlar. Bu da katillerin cezadan kurtulamamalarını temin eder.

Saate baktım. Velda tehlikenin tam yanına gelmiş olmalıydı. Halbuki artık şantaj delillerini bulmadan buradan gidemezdim. Anton etrafı bu halde görünce işi anlayacak, herşeyi imha edecekti. Ter içinde çırpmıyordum. Nihayet fo-

toğrafların burada saklanmış olmadığına kanaat getirdim.

Tam bırakıp gideceğim sırada öteki apartıman aklıma geldi. Oraya koştum. Şilteleri yerere devirdim, dolapların çekmelerini duvarlara çarptım. Hiçbir şey bulamamanın ümitsizliği içinde geriye dönmüştüm ki kapı açıldı. Silaha davrandım. Anton içeriye göz atar atmaz işi anladı ve bir saniye kaybetmeden geriye döndü. Koridorlarda koşan ayak seslen bana burada ne kadar beyhude vakit kaybettiğimi de öğretmiş oldu. Şantaj vasıtaları burada bulunsaydı, herif herşeyi yüzüstü bırakıp savuşmaz, hiç değilse bir an tereddüt ederdi. Peşine takıldım.

Sokağa çıktığım zaman herif kocaman lüks otomobiline çoktan atlamış, köşeyi dönüyordu.

Ben de arabama yetiştim. Soğuktan motoru işletmek kolay olmadı. Fakat şimdiye kadar ters giden talih yüzüme gülmeye başlamıştı. Köşeyi dönünce, ilerdeki dört yol ağzında Anton'un lüks arabasını gördüm. Bir taksi ile karşılaşmışlardı. Taksi yol vermek için manevra yapıyor, kenara yığılmış kar kümeleri hareketini zoriaştınyordu. Fransalı haydudu şaşırtmak için otomobilimin klaksonunu acı acı öttürerek' üstlerine yürüdüm. Anton davranıp geçti. Taksi şoförü de bana yol verdi. Şimdi kar yüzünden pek tenha olan geniş caddede müthiş bir ölüm yarışı başlamıştı.

Bu yarışta ben ustalığımdan, arabamın manevra kolaylığından istifade ederek gittikçe

mesafe kazanıyordum. Şimdi artık Broadvvay'da içinden bana ateş edilen otomobili de tanımıştım:' Bu iş için Anton'un arabasını kullanmışlardı. Belki de direksiyonda bizzat bu herif bulunuyordu da, bana kurşun sıkan rahmetli Reney'di.

Aramızdaki mesafe gitgide azalıyordu. Anton'un bu anda neler düşünüp neler çekmekte olduğunu seziyordum. Bir kere muhakkak ki arabasına kızıyor, benim külüstürün önünde nasıl olup da kaçamadığına şaşıyordu. Halbuki ben arabamın motorunu birkaç misli kuvvetlendirmiştim. Hele böyle lüks görünsün diye dışına lüzumsuz nikel süsler asılmış göstermelikler önümde adım atamazlardı.

Fransız vatanperverlerinden nasılsa kurtulmuş olan herif nihayet cezasını bulacaktı. Gene dirseğimle tabancamı yokladım.

Anton keskinb ir virajı sürati düşürmeden geçmek istedi. Müthiş bir cazırtı işiterek yavaşladım. Köşeyi kıvrılır kıvrılmaz manzarayı gördüm. Lüks araba bütün ağırlığıyla kaldırımı geçip duvara bindirmişti. Artık ortada arabaya benzeyen bir şey de yoktu. Karlı gecenin donuk sokak lambasının ışığı karmakarışık bir teneke, demir, lastik yığınını aydınlatıyordu. Arabamı müşkülâtla durdurtarak tabanca elimde enkaza doğru koştum. Biraz yaklaşınca silahı beyhude çektiği anladım. Anton belinden yukarısı kıyma haline gelerek çoktan ölmüştü. Hele omuzlarının üzerinde kafa diye bir şey kalmamıştı.

Arabanın arkasına bir göz attım, herifin ceplerini yokladım, mühim bir şey bulamadım.

Şimdi sıra Dinki'ye gelmişti. Anton'un korkaklığından da belli ki asıl şef kendisi değil. Asıl şef, asıl katil Dinki... Şu anda biricik sevgilim Velda'ya belki de ecel terleri döktüren müthiş haydut! Bunu hatırlar hatırlamaz arabama koştum.

Kar durmadan yağıyordu. Önümde Dinki'nin evine kadar epeyce yol vardı. Büyük bir hınçla gaza bastım. Emektar otomobilim kari» yollara saldırdı.

XII

Herif gayet muazzam bir apartımanın en üst katında geniş bir dairede oturuyordu.

Büyük kapıdan geçmek istemedim. Otomobili arka sokağa çektim. Servis kısmına daldım. Bu kısmın büyük asansöründen istifade ederek yukarı çıktım.

Apartıman kapısına kadar kimselere rastlamadım. Kapıya gelince bir an durakladım. Acaba zili çalmak mı, yoksa kilidi kurşunla parçalamak mı daha doğru olacaktı?

Bunu düşünüp dururken yerde, duvarın dibinde küçük bir parıltı gözüme ilişti. Eğilip baktım ve bakar bakmaz işi anladım. Zavallı Velda bütün cesaretine ve yırtıcılığına rağmen benim muhakkak geleceğimi düşünmüş, gelmemi istemişti. Bunun için de Dinki tarafından ken-

dişine verilen kapı anahtarını kullandıktan sonra dışarıya bırakmış. «İşte geldim kızım» diye dişlerimi sıkarak kendi kendime konuştum, «İşte tam sırasında yetiştim. Eğer haydut sana el sürmeye cesaret ettiyse vay haline! Gelmeyebilirdin yavrum, ama bana mutlaka iyilik etmek istedin. Beyhude bir fedakârlık olmakla beraber hoşuma gitti meleğim! Teşekkür ederim. Bana azap çektirdin. Lakin bu azaba minnettarım. Bu azabın kıymetli hatırasının ilerde tadını çıkarabilmemiz için Dinki'nin canını almam lazım. Seni üzdüyse gırtlağını sökerim parmaklarımla, seni korkuttuysa, o zaman Luger'imin bütün kurşunlarını zevkle karnına doldururum.»

Anahtarı kilide soktum, çevirdim. Kapıyı açıp girdim. Sonra gürültü etmeden yavaşça kapattım.

Pikap lüzumsuz yere gürültü ediyordu. Durup kulak verdim. Herif bu ele geçirilmez güzel ayın şerefine insanın ihtirasını kabartacak parçalar seçmişti. Ayak seslerinin duyulabileceğine ve etrafı kaplayan çok kıymetli dekora aldırmadan pikabın sesine doğru yürüdüm.

İki tane kapı geçtim. Salon gitmekle bitmiyordu. Nihayet ışıkları son derece kısılmış bir kısma girdim. Tam karşıda bir divan vardı. Bu divanda iki kişi adeta boğuşuyordu. Velda'nın boğulur gibi çıkardığı feryadı duydum ve loşluğun içinde debelenen güzel bacağının beyazlığını gördüm.

Ben içeri girdiğim sırada kız mukavemeti-

nin sonuna gelmişti.

Herif, hayvanca bir zafer gülüşüyle Velda'nın tuvaletini yırttı.

İyice yaklaştım. Bu kadar sakin oluşuna şaştığım bir sesle:

— Kolay gelsin, namussuz! dedim.

Herif, yayına basılmış bir palyaço oyuncak gibi zıpladı. Döndü. Suratı evvela öfkeden kasılmış, sonra beni tanır tanımaz müthiş bir dehşetle karmakarışık olmuştu.

Velda'nın kendi başına hareket etmek, söz dinlememekle yediği nanenin cezasını çektiğini:

— Mayk! diye haykırmasından anladım.

Kızın sesi pişmanlık ve sevinç doluydu. Belli ki tam zamanında gelmiştim.

Dinki ikimize ayrı ayrı baktı. Neden sonra aklını başına toplayabildi:

— Mayk öyle mi? dedi, demek birbirinizi evvelden tanıyorsunuz. Tuzağa düştük demek.

Velda doğrulup bacaklarını örtmüştü. İçini çekerek ağlamaya başladı.

— Buradakiler hep birbirini tanıyan insanlar, diye sırıttım, sen de beni evvelden tanıyorsun. Tanıdığın için de başına neler geleceğini biliyorsun. -Velda'ya döndüm:- Tövbe mi? diye sordum, söz dinlememek nasılmış bakalım bebek?

— Hakkın var Mayk... Bunlar benim gücümün yeteceği işler değilmiş.

— Bari bir şeyler öğrenebildin mi?

— Hayır.

Masanın üstüne bıraktığı çantasını işaret ettim:

— Oyuncak yanında mı?

— Evet.

— Çıkar şunu bakalım!

Hemen itaat etti. Küçücük tabancasını eline alınca gülerek herife döndüm:

— Seni Velda'ya bırakıyorum, dedim, kendisine yaptığın hakareti onun silahıyla ölerek ödeyeceksin. Ona yaptığın hakareti ve diğer birçok zavallı kızın başına getirdiğin felâketin kefaretini böyle ödeyeceksin.

Yanağındaki tik büsbütün arttı, fazladan elleri de titremeye başladı.

— Artık herşeyi biliyorum Dinki, dedim, Anton'la beraber kızları yem olarak kullanıp insanları nasıl tuzağa düşürdüğünüzü biliyorum. Bunun için bitişik iki apartıman kullanıyordunuz. Kızlarla beraber yatağa girenlerin muhtelif pozda resimlerini çekiyordunuz, sonra bu resimlerle heriflere müracaat edip hepsini sonuna kadar sızdırmak sana düşüyordu. Seni ilk zamanlar basit bir alet zannettiğim için büyük hatalara düştüm. Meğer ben görmeyeli beri sen çok terakki etmişsin. Böyle bir çeteyi, böyle bir çetenin her an tehlikeye maruz beş altı şubesini pekâlâ idare edecek hale gelmişsin. Hem de gözünü budaktan sakınmaz, dehşetli bir haydut reisi kesilmişsin. Kızlardan birisini tanıdık çıkardığı, ondan şantajın bütün esrarını öğrendiği için iVler'i temizlemekte bir an tereddüt

etmedin. Meseleyi biraz geç farketti. Yani yattığı kızın kendi kızının arkadaşı olduğunu... Çünkü başka türlü memleketten beş bin dolar getirtmesi izah olunamaz. Evet şantaj başlayınca önce beş bin doları verdi, sonra kızı gidip buldu. Herşeyi öğrendi. O zaman ya siz kızı takip ediyordunuz, yahut kız korkup size olup bitenleri anlattı. Viler'i temizlemekten başka çare yok sandınız. Sizin gibi haydutlar hep böyle yanılırlar. Çünkü nerede durulması icapettiğini' kestiremezler. İşin bundan sonrası kan içinde devam etti. Yalnız bir noktaya henüz akıl erdiremedim. Sen Reney gibi sadık bir hizmetkârı işe yarar bir rezili niçin temizledin? Acaba peşine düştüğüm, sıkıştırınca söyleteceğimi hesapladığın için mi? Yahut da Reney Broadvvay'da beni haklayamayınca gözünden düştü de, Emi! Perri'den son olarak sızdırdığı paraları cebine atıp savuşmak mı istedi? Her nedense ben sana güzel bir fırsat hazırlamış oldum. Herifi yaralı, bilhassa benim tarafımdan yaralanmış görünce bir taşla iki kuş vurmayı tasarladın. Arkadaşını temizledin, cinayeti üstüme yüklemeye çalıştın. Bana beyhude yere mekân şahitleri saymaya, vaka sırasında boks salonundan uzakta olduğunu ispata çalışma. Ben bu gibi şahitlerin nereden, nasıl bulunduklarını gayet iyi bilirim.

Dinki gözlerini tabancamdan ayırmadan dinliyordu. Silahımı kalçamın üzerine bastırmıştım ama namlu doğruca karnına bakıyordu, Fazladan Velda'nın silahı da ateşe hazırdı.

— Gelelim Bruklin köprüsünde öldürdüğün biçare kıza, dedim, Viler'in kızıyla mektep arkadaşı olan Jan, ajansı apansız bırakmıştı. Peşine takipçiler koyarak münasip fırsat gözledin. İşler sıkışınca biçareyi bir usulle köprüye getirdin. Orada hakladın. Arkadan sıra Mari'ye geldi. O da artık tehlikeli şeyler bilenlerin listesine geçmişti. Belki de bundan cesaret alarak sana şantaj yapmaya yeltenmişti. Hasılı onun ölmesi sırasının geldiğine de karar verdin. Onu da evinde temizledin.

— Dinle Mayk.

Deminden beri ilk defa söz söylemek istiyordu. Elimi kaldırarak susturdum:

— Sesini duymak istemiyorum, diye gürledim, fotoğraflar nerede? Anton nerede olduklarını söyleyemeden geberdi. Üzerinde de yoklardı. Şu halde hepsi sana kaldı. Fotoğraflar nerede?

Bu suale cevap verecek yerde, birdenbire kendisini topladı.

— Hayır, hayır! diye bağırdı, yalan söylüyorsun! Bütün bu cinayetlerin cezasını tek başıma çekecek değilim. Onu kurtaramazsın pis hafiye! O da benimle beraber gidecek... Elektrik iskemlesine yalnız başıma oturmayacağım.

— Elektrik iskemlesine oturmak büyük hülya yavrum. Sen buradan sağ çıkacak değilsin. Seni Velda öldürmezse ben tepeleyeceğim. Bu fikre ne dersin köpoğlusu?

— Onun ne diyeceğini bilmem ama, sen elindekini yere atsan iyi edersin, sen de kız, bırak o pisi!

Bu ses arkamızdan gelmişti. Yan gözle bakıp herifin silahlı olduğunu görünce tabancayı çaresiz bıraktım. Velda'nın küçük otomatiği de benimkiyle aynı zamanda yere düştü.

Kendisini sevinç dalgasından zor kurtaran Dinki, horoz ötüşüne benzeyen keskin bir çığlık kopardı. Herif adeta kudurmuştu. Atılarak küçük tabancayı kaptı. Kofama vurmak istedi. Biraz çekildim. Silahın kabzası çenemi baştan başa yardı. Aynı zamanda arkamda duran haydut da enseme vurarak tamamlamış, beni de yere sermeye yardım etmişti. Düşerken Velda'nın feryadını duydum.

•

İntikamın zevkini çıkarabilmek için benim ayılmamı beklemişlerdi. Gözlerimi açınca Dinki, adamına:

— Şunu koltuğa oturt, dedi, manzarayı şeref locasından güzelce seyretsin, az ömrü kaldığı için «ömrünün sonuna kadar unutmasın» demeye lüzum görmüyorum.

Fena ve sırasız basılmıştık. Bu kanlı takip aklımı başımdan almış, beni deli etmişti. Bir saattenberi ikinci defadır ki çocukların yapmayacağı hataları irtikâp ediyordum. Bir defa Anton'un evinde kapıyı kilitlememiştim. Eğer he-

rif dehşete kapılıp savuşmasaydı beni kolayca temizlerdi. Şimdi de burada gene arkamı boş bırakarak kendimi de, kızı da perişan etmiştim.

Baskını yapan haydut beni bir koltuğa kadar sürükleyip içine yerleştirdi.

Bu esnada zavallı Velda:

— Hayır, hayır! Aman Yarabbi! Hayır! diye inledi.

Dinki:

— Soyun diyorum, diye emretti, anadan doğma soyunacaksın.

Gözlerimi zorla açtım. Dinki'nin suratı bu sefer başka türlü değişmiş, gözlerine delilik ışıltıları gelmişti. O zaman bu haydudun kadın münasebetlerinde ne müthiş bir sadist olduğunu hatırladım. Çoğu zaman işkence zevkini tatmin edemeyerek beraber yattığı kadınları yaralayıp parçaladığı söyleniyordu.

Öteki haydut pis pis güldü. Velda adım adım gerilemiş, nihayet duvara dayanmıştı.

Ayağa kalkmaya davrandım. Dinki:

— Müdahale etmek isterse derhal gebert! diye bağırdı.

Herif silahını doğrulttu.

Bu esnada Velda, haydutların benimle meşgul olmalarından istifade ederek göğsünde sakladığı ikinci tabancayı çıkardı. Silahlı hayduda ateş etti. Herif sol elini karnına götürerek büküldü. Sonra yüzükoyun düştü.

Velda adamın yıkıldığını görünce şaşırmıştı. Dinki bu şaşkınlıktan istifade ederek üstüne

atılıp bileğine vurdu, tabancayı düşürdü. Kız bir feryat koparark herifin gırtlağına sarıldı. Onlar boğuşurken ben ölen herifin silahına doğru sürünmeye başladım. Dizlerimin ve ellerimin üzerinde durmaya bile takatim yoktu.

Kız da can havliyle boğuşuyordu. İkisi birden küçük otomatiğe yetişmeye çalışarak birbirlerini boğmaya çalışıyorlardı.

Nihayet ölen haydudun kocaman silahına kadar süründüm. Elimi uzatırken Dinki bunu nasılsa gördü. Bu sefer horoz ötüşünün sevince değil, dehşete delâlet eden narasını bastı. Kızı bıraktı. İki sıçrayışta kapıyı tuttu. Dışarı çıktı. Kilidin üzerimizde döndüğünü duyduk.

Ben tehlikeyi atlatmanın verdiği bir yarı baygınlık içinde kendimi tekrar bıraktım.

Aklımı başıma topladığım zaman Velda'nın dizinde yatıyordum. Kız yüzümü okşuyor:

— Bana bak! Budala sevgilim benim, baksana bana... diye yalvarıyordu.

— Baktım, baktım, diye gülmeye çalıştım, bir dakika sonra kalkarım.

Dudaklarını evvela alnıma, sonra yarılmış çeneme, daha sonra kurumuş ağzıma yapıştırdı. Şimdiye kadar tanıdığım kadınların hepsinden çok daha ustaca öpüyordu; çünkü beni hepsinden daha çok seviyordu.

Gözlerinden akıp yüzüme damlayan yaşlar yüreğimi hem serinletti, hem kuvvetlendirdi. Tekrar gülümsedim. Bana sımsıkı sarıldı.

— Aferin küçük, dedim, ikinci silahı göğsünde saklamak fena fikir değil. Ben seni kurtardım zannetmiştim ama hakikatte Dinki denilen haydudu kurtarmışım. Sen' onu nasıl olsa haklayacakmışsın.

O da gülümsedi. Kalkmama yardım etti. Koltuğa oturdum.

Velda:

— Artık buradan gitsek, dedi, kapıyı da kilitledi namussuz! Birisini çağırayım mı?

Yerde yatan ölüyü gözlerimde gösterdim:

— Olur mu canım! dedim, ben şimdi icabına bakarım.

— Eğer üstüme saldırmasaydı ötekini de tereddütsüz tepeleyecektim.

— Yalan miniminim! Herifi öldürdüğünü görünce buna gönlün razı gelmedi. Münasebetsiz bir yerde fena halde tereddüt ettin.

— Bırak şimdi! Nasıl çıkacağız?

— Derhal ...Meraklanma! Katil elimden kurtulamaz.

— Katil dedin ama... Anlattıklarını dinledim. Birbirini pek tutmuyor Mayk.

— Tutmuyor mu? Ne demek?

— Çünkü Dinki o gece Reney'i öldürmüş olamaz.

— Saçmalama!

— Olamaz. Zira kumarhaneden bir yere ayrılmadı. Benim önümde bir şirket işi konuş-

tular. Saat ondan on ikiye kadar üç tane iş adamıyla beraberdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Düşünmeye, anlamaya, bir şeyler hesaplamaya çalıştım. Kendimi öyle sıkmıştım ki midemdeki sinirler kasıldı. Müthiş bir acı ile inledim. İşin sonuna geldikten sonra yeniden karanlıklar içinde kalmaya değme asab dayanamazdı. Fırladım, yerdeki tabancayı kapıp kapıya koştum. Kilide dayanıp ateş ettim.

Velda arkamdan yetişmişti:

— Mayk! diye bağırdı, söylediklerimi işittin mi?

— İşittim. Yanılmışsın. Bu iş başka türlü olamaz. Bu işi çevirenler iki kişiydiler. Anton, birisi Dlnki... Zira fotoğraflar bunların elindeydi. Binaenaleyh şantajı bunlar yapabilirler. Beni lafa tutma! Dinki fotoğrafları saklı oldukları yerden almaya gitti. Onları bir kere ele geçirirse bütün şehri tehdit ederek yakasını kurtarır.

Bu öfkeyle tabancayı kilide tekrar tekrar sıktım. Melun fotoğrafları mutlaka ele geçirmeliydim. Birtakım zevkine düşkün nüfuzlu ve paralı serserilerin, pis zamparaların yüzünden Dinki gibi haydutlar kendilerini hem kuvvetli, hem de emniyette hissediyorlar, ne yaparlarsa yanlarına kâr kalır sanıyorlar. Dinki burasını bana bırakıp savuştuğuna göre fotoğraflar burada da bulunmuyordu. Şu halde bu korkunç

silahlar Anton Reklam Ajansında saklanmış olacaktı.

Bu düşüncenin verdiği kuvvetle kapıya yüklendim. Açıldı. İleri doğru fırlarken elimdeki silahı tetkik etmek aklıma geldi. Şarjörü çektim. Bunu akıl ettiğim ne kadar iyi olmuştu. Çünkü tabanca boştu. Geri dönüp bir kenarda gördüğüm Luger'imi aldım. Velda'ya:

— Telefonla Pat'ı bul, dedim, eğer Pat'ı hiçbir yerde bulamazsan doğrudan doğruya Başsavcıya yahut bürosuna telefon et. Bütün polis kuvvetlerini Dinki'nin arkasından saldırmasını söyle. Belki geç kalmadan yetişiriz. Herifin silahlanmasına meydan bırakmayız.

Kız bir şey söylemek istedi ama kulak verecek halde değildim.

Asansöre koştum. Yoktu. Yukarı çağırmak lüzumsuz yere vakit kaybetmek olacaktı. Nitekim arka sokağa inmek de doğru değildi. Çünkü servis kapısı kapalı olabilirdi. Silahı ceketimin dış cebine sokarak merdivenleri dörder dörder inmeye başladım. Büyük kapıdaki amiral kıyafetli başkapıcı ayak seslerimi duymuş, telaşla ortaya çıkmıştı. Nereye koştuğumu bu iri yarı herife anlatmak zordu. Tam gözlerinin ortasına yaman bir yumruk yerleştirdim. Apansız inen bu darbeyle yere serildi. Dışarı fırladım. Ancak arabama yetiştiğim zaman kapıcı sokağa çıkıp feryada başlamıştı.

Otomobil hareket ettiği zaman bir şeyi ha-

tırladım. O zamana kadar devam eden boğuşmaların bana tamamıyla unutturduğu bir hadiseyi... Vels'i ajans bürosuna yollamıştım. Bunu hatırlayınca gözlerim karardı. Midem yeniden boğazıma kadar sıçradı. Gene aynı sızıyı duydum. Kız tehlikedeydi. Gene var kuvvetiyle gaza bastım.

•

Ajansın bulunduğu binanın kaplsı kapalıydı. Tekmelemeye başladım. Neden sonra birisi öksürerek geldi.

— Kim o? Nedir? diye sordu.

Açmasını söyledim.

— Olmaz, diye homurdandı, içerde kimseler yok. Sabahleyin gel!

— Aç diyorum namussuz! diye bağırdım, aç sonu fena olacak!

— Neden fena oluyormuş. Şimdi polis çağırırım!

Bu söz aklımı başıma getirdi:

— Ben polisim! diye bağırdım, her geçen saniye sayılıdır. Emre itaat etmezsen perişan olursun.

— Neden? Suçum ne?

— Demin buraya Mis Vels adında bir kız girdi. Hayatı tehlikededir. Aç diyorum. Açsana be herif!

— Kız mı? Ne kızı? Mis Vels...

— Aç diyorum namussuz. Demin giren herif kızı öldürecek.

— Demin kimsecikler girmedi ki... Durun açıyorum.

Demin kimsecikler girmediyse Dinki doğruca buraya gelmemiş demekti. Yahut arka kapıdan girmiştir. Veya yolda otomobili arıza yaptı. Biraz ferahladım.

Herif kapıyı açınca:

— Buraya arka taraftan girilir mi? diye sordum.

— Girilmez, dedi, arkada bir kapı vardır ama her zaman kilitlidir. Ben açmazsam oradan hiç kimse giremez... Bir dakika Mister... Nereye çıkmak istiyorsunuz, Reklam Ajansına mı?

Cevap vermeden asansörün açık duran kapısına atıldım. Kapıcı da peşimden geldi. Beraber çıktık.

Anton Reklam Ajansının kapısı ardına dayanmıştı. İçeride elektrikler yanıyordu. Tabancamı çektim. İhtiyatla uzanıp baktım. Sonra içeri girdik. Her rastladığımız yerde elektrik düğmelerini çevirerek bütün apartımanı dolaştık. Bekleme odasında, yazıhanelerde, ilk üç karanlık banyo odalarında hiçbir fevkalâdelik yoktu. Bu sırada dördüncü kapıyı itip elektriği yakınca müthiş bir küfür savurdum. Mis Vels orta yerde cansız yatıyordu. Dehşet dolu gözleri tavana dikilmişti.

Etrafa baktım. Burası evrak deposu olarak kullanılan yerdi. Dört duvarı çelik dosya do-

lapları çevirmişti. Bunlardan yalnız birisinin alt katı açıktı. Buradaki bütün dosyalar alınıp götürülmüştü. Ben gene geç kalmıştım. Kanlı takip devam edecekti. Müthiş bir kâbus halinde... Belki de kıyamete kadar.

Kapıcının feryadıyla kendime geldim.

Cesede yaklaştım. Bunun da ense kökü kırılmıştı. Bu da besbelli Dinki'nin marifeti!

Yerlere baktım. Açık dolaptan bir küçük çekme çıkarılmış, tozlu döşemeye konulmuş. Sonra bu çekme dışarıya doğru sürüklenmiş.

Burada beklemenin hiçbir faydası yoktu Dinki denilen ve kudretini sonuna kadar yanlış tahmin ettiğim korkunç derecede cüretkâr haydudun peşine düşmeliydim.

Telefon santraline girdim. En yakın karakolu buldum. Derdimi uyku sersemi çavuşa anlattıktan sonra dışarıya çıktım.

Arka kapıya koştum. Katil buradan girip buradan çıkmış, kapıyı tekrar kilitlemeye bile lüzum görmemişti.

XIII

Buz gibi fakat şahane bir kış sabahı başlıyordu. Tan yeri ağarmakta, pislikle dolu bu cenabet Nevvyork şehrinin üzerine karanlığı sözüm ona kovarak gün doğmaktaydı.

Bu sefer ağır gidiyordum. Arabam öteki arabaların açtıkları izi uslu uslu takip ediyor,

sigaramın dumanı alaca karanlığa garip bir düşünce gibi müphem çizgilerle karışıyor, uzanıyor, şekil değiştiriyordu.

Yüreğimde büyük bir huzur başlamıştı. Herifi nerede bulacağımı artık katiyen biliyordum. Bu sefer yanılmak ihtimali yoktu. İşte bu sebeple yüreğim gittikçe rahatlıyor, aklım başıma geldiği için gece yarısındanberi yediğim türlü darbelerin sızıları bütün vücudumu sarmaya başlıyordu. Vücudum sızlıyordu. Vücudumun sızıları arttıkça yüreğimdeki ferahlık fazlalaşıyor.

Herif artık elimdedir ve başka yerde olamaz. Herif orada...

Kapıya gelince arabadan hemen çıkmadım. Sigaramı sonuna kadar içtim. Sonra gidip zile bastım. Açılan kapıdan gece işinden dönen sakin bir vatandaş gibi telaşsız girdim. Artık acele etmeye lüzum kalmamıştı.

Karşıma çıkan kadına:

— Bonjur Jünon! dedim.

Cevap beklemeden apartımana girdim. Silahımı çekmiştim. Kız bu halime pek şaşmış gibi bana yol verdi. Her tarafı dolaştım. Dinki yoktu.

Nihayet kızın karşısına dikildim:

— Nerede bu hergele? diye sordum.

— Mayk ne oluyor sevgilim? diye merhametle sordu.

— Jünon artık herşeyi biliyorum, diye yalvardım, herif burada. Buradan başka yerde ola-

maz. Ajanstan çıkınca başka yere gidemez ki... Nerede saklandığını söyle.

— Rica ederim Mayk! Sana ne oldu? Aklını mı kaçırdın? Aynaya baksana.

— Evet, aklımı kaçırdım. Şimdi nereden, geliyorum bil bakalım... Sizin ajanstan Jünon,. ne gördüm bil bakalım: Vels'in henüz soğumamış cesedini ...Bu gece iki kişi daha öldü Jünon. O melun resimler yüzünden hep bunlar!' Resimler ortadan kaybolmuş. Dinki kızı öldürdükten sonra çekmeyi alıp savuştu. Sonra buraya gelmemesi olmaz. Sizin de bu şantaj işinden haberiniz var. Ya berabersiniz, yani size güveniyor. O zaman yanılmıştır, yahut gelecektir veyahut telefon edecektir. Eğer size güvenmiyorsa o zaman sizi öldürmek için gene gelmesi lazım.

— Hiçbir şey anlamıyorum... Kim gelecek? Beni kim, niçin öldürecek? Dinki dediğin de kim?

— Dinki yani Kleyt diye tanınan gangster. Şu batakhaneyi işleten haydut.

— Benden ne istiyor?

— Beyhude inkâr ediyorsun Jünon. Herşey meydana çıktı. Bu şantaj işi yüzünden şimdiye kadar yedi kişi öldü kızım, bu kadar kalabalık bir cinayet cezasız kalmaz. Hepsinin de niçin, nasıl, kimler tarafından öldürüldüklerini biliyorum. Bu işin başındanberi beni şaşırtan çok işler oldu. Evvela tabancamı elimden aldı-

lar. Adeta çırılçıplak ortada kaldım. Bu da beni şaşırtan hadiselerden birisi, belki de en mühimi.'Sonra Dinki hususunda şaşırdım. Dinki bence bu işleri idare edecek kadar zeki olmadığı gibi boyun kırarak adam öldürecek kadar da kuvvetli değildi. Lakin demin otomobille buraya gelirken her şeyi anladım. Çetenin zekâsı sendin, kolu Dinki... Bu haydut büyük maharetini Japon güreşinden alıyordu. Hoolywood gangsteri görünüşüne bu kadar kol kuvvetini yaraştıramadımdı. Halbuki bunun gayet gaddar olduğu takdirde orta kuvvette bir insan tarafından pekâlâ becerilebileceğini kestirmeliydim. Japon güreşinin en basit, fakat hemen hemen hiç kullanılmayan boyun kırmak numarası...

— Vallahi bir şey anlamıyorum Mayk.

— Neden? Gayet açık. Ajansa topladığınız kızlarla gözünüze kestirdiğiniz herifleri tuzağa düşürüp resimlerini çektiriyordunuz. Bunlardan bir kısmı para ödemek zorunda kalıyor, bir kısmı alenen işlettiğiniz kumarhaneleri kanuna karşı himaye mecburiyteinde tutuluyordu. Bunları düzenleyen sizdiniz. Japon güreşi bir adamı hudutsuz derecede kuvvetlendirir ama, Dinki gibi bir haydudun sonradan zeki olmasına imkân yoktur. Dediğim gibi çetenin zekâsı sizdiniz, kolu Dinki idi. Şimdi söyleyin artık Jünon, hepsini o namussuz öldürdü değil mi? Şimdi nerede o hergele? Sabrımın sonuna geliyoruz Jünon! Apansız ateş etmem ihtimali var Kurşunu karnınıza sıkacağımı, bunun gayet feci bir ölüm

olacağını hatırlatırım. Nerede olduğunu söyleyin. Onu belki de seviyorsunuz. O halde size yemin ederim silahımı evvela kullanmıyacağım. Kollarının kancık kuvvetini bir daha denemesine müsaade edeceğim. Nerede, Jünon?

Cevap vermeden yüzüme bakıyordu.

Bu güzellikle jüriyi tesiri altına alacağı, bu işten sıyrılacağı belliydi. Bunu da başlıca cinayet şeriki olarak öldürmeliydim. Zaten bütün söylediklerim ispat edilir şeyler değildi. Böyle müthiş bir çeteyi senelerce idare edebilmiş bir kadın sağ bırakılamazdı. Dinki ölüme mahkûm edilse bile bu kadın bir başka Dinki bulacak, işe kaldığı yerden başlayacaktı.

Silahımı bu sefer ateş etmek üzere kaldırdım. Başım döner gibi oldu. Gözümün önüne Şarlot geldi, Marşa geldi, bütün öldürdüğüm güzel kadınlar dikildi. Bunun böylece sürüp gitmesi imkânsızdı. Ne kadar haklı olursam olayım, kolay bir yol tutmamıştım. Hele artık karnına ateş etmek imkânı kalmamıştı. Tabancamı yavaş yavaş kafasına doğru yükselttim. Fakat istemeden konuştum:

— Sizi de kolayca öldüreceğimi zannetmiştim Jünon, dedim, bunu galiba beceremiyeceğim. Bana başka kadınları hatırlatıyorsunuz. Onları da sizin gibi sevip okşamıştım. Sonra öldürmek zorunda kalışım meğer benim kendimden de birşeyler öldürmem oluyormuş. Bu

sebeple siz bu gece, yani bu sabah benim elimle ölmeyeceksiniz. Sizi polise teslim edeceğim. Jüriden güzelliğiniz ve zekânız sayesinde kurtulamamanız için de elimden geleni yapacağım.

Tabancamı cebime soktum. Elimi uzattım:

— Gelin Jünon, dedim, Pat isminde bir Polis Müfettişi arkadaşım var. Sizi ona götüreceğim, hiçbir delil bulunmasa ve ekmek parasını kaybetmek pahasına da olsa benim sözümle sizi hapse tıkar.

Elimi tutmak için yaklaştı. Bir anda bu güzel kadın vücudunda binlerce şeytanın birden harekete geçtiğini zannettim. Suratıma çok müthiş, tahmin edilemeyecek kadar kuvvetli bir yumruk indi.

Kendimi toplamaya vakit kalmadan demir gibi parmakları boğazıma sarıldılar. Sol dizimi, kasıklarımı tekmelemeye başladı. Ellerini bir türlü gırtlağımdan kurtaramıyordum. Şaşkınlığım bir türlü geçmiyor, bir türlü erkek erkeğe boğuştuğum gibi davranamıyordum. Nihayet nefesimin iyice kesildiğine kanaat getirince elinin birini bıraktı. Fakat bu sefer parmaklarını oymak istiyor gibi gözlerime doğru uzattı. Ben insiyaki bir hareketle kafamı arkaya attım ve o esnada meseleyi dehşetle anladım. İnsanları, bel kemiklerini, ense köklerini kırarak geberten korkunç katil bu kudurmuş kadındı. Diğerlerini tabancayla öldüren de bu canavardı. Viler'in

neden kendisini rabıtalı bir şekilde müdafaa edemediği de anlaşılıyordu. Aynı zamanda Velda'nın Reney'i Dinki'nin öldürmediğini söylemesi de şimdi manalı bir lafhaline gelmişti.

Can havliyle davrandım. Tam ağzının ortasına müthiş yumruklarımdan birisini indirdim. Kadın öldüren tarafım bu sefer haklı olarak canlanmıştı. Jünon bunu beklemiyordu. Çünkü boğuştuğu erkeklerin hiçbiri ilk şaşkınlıkla vurmaya kıyamamışlardı. İkinci yumruk gözünün üzerinde patladı. Ağzını çoktan kan kaplamış, suratı ruhunun hakiki kanlı aynası şeklini almıştı. Kemiklerimin türlü Japon oyunlarıyla idmanlı olmasının mükâfatını işte bu anlarda gördüm. Ense köküm çatırdadı ama kırılmadan dayandı ve her türlü kan dökücü mahlûka karşı duyduğum kin imdadıma yetişti. Üçüncü yumrukta yere yuvarlandı. Fakat lastik top gibi sıçrayıp kalktı. En yakın çekmeceye doğru atıldı. Derhal silahımı çektim.

— Beyhude gayret ünon, dedim, bu sefer gene hata ettin sevgilim.

Aynada tabancamı görünce eli kalakaldı. Yavaşça döndü. Şimdi gözlerinde korku, pişmanlık filan değil, hudutsuz bir kin vardı.

— Üstüme saldırıp talihini denemeye kalkışmasaydın elektrikli iskemleden belki kurtulurdun, diye homurdandım, hepsini sen öldürdüğün halde bundan belki şüphelenmezdik.

Bunu söylerken ayakiarı gözüme ilişti. Islak kunduralarını çıkarmaya fırsat bulamamıştı. Şu halde şantaj vasıtalarıyla dolu çekmece burada olmalıydı. O zaman neden üstüme saldırdığını anladım. Hiçbir şeyin kendisini ölüme mahkûm olmaktan kurtaramıyacağına kati surette inanmıştı. www.cizgiliforum.com

— Çekmece burada demek! diye gülümsedim, öldürmekten çekinmeyenler ölmekten de çekinmemeli Jünon! Sen eski bir Yunan ilahesinin adını almışsın. Bu namla ve bu nama layık güzelliğinle mahkemelerde sürünmemelisin. Delice cesaretine, müthiş bilek kuvvetine, keskin zekâna bu zelil hali layık görmem. Bak ne güzel bir sabah başlıyor. Bazı insanlar yaşamaya hazırlanırlarken sen ölmeyi de becerebileceğini ispat et!

Pencereyi gösterdim. Hemen anladı. Fakat silahımı indirmemden istifade ederek şimşek gibi çekmeceye atılıp tabancasını kavradı ve zerre kadar tereddüt etmeden ateş etti. Zaten kendisine bu şansı vermek için, daha doğrusu ancak böyle hareket edeceğini düşündüğümden ne yapacağını anlamak istemiştim.

Yana sıçradım ve aynı zamanda -rezil bir alışkanlıkla- karnına bir kurşun salladım. Ötekiler gibi bu da şaşırarak durakladı. Silahı tutan eli yana düştü. Öteki eli karnına doğru kalktı. Yüzü gerildi. Gene ötekiler gibi dizleri yavaş yavaş bükülmeye başladı.

Artık onunla meşgul olmaya lüzum görmedim. Doğruca telefona gittim. Pat beni bekliyordu. Adresi verdim.

İçi insanlara azap veren edepsiz resimlerle dolu çekmeceyi bulmak zor olmadı. Mantosuyla beraber yatak odasına bırakmıştı. Şöminenin başına geçtim. Son fotoğraf kül olduğu zaman Pat:

— Ne var? diye içeri girdi.

Yüzüne bakıp yorgun yorgun gülümsedim.

Kadının cesedini görünce aziz dostum dişlerinin arasında malum küfürlerinden birisini Çiğnedi.

Pencered sabah vardı, ocakta sadece küller... Ben ölesiye yorgundum.

S O N